

moord & mysterie

Nummer 2 - feb 2017

Rancune

Spannende verhalen van

GUIDO EEKHAUT

JAN J. B. KUIPERS

KARIN EN DIMITRI

BJARNE DONDERDAG

NADINE LUCHSINGER

DEBBY WILLEMS

JAAP BOEKESTEIN

MARCEL ORIE

moord & mysterie

Inhoud

Verdwenen meisjes 3
GUIDO EEKHAUT

Moeilijke woorden 28
JAN J. B. KUIPERS

Monsters 39
KARIN EN DIMITRI

Het Peperkoekenhuis 52
BJARNE DONDERDAG

Ansichtkaart 61
NADINE LUCHSINGER

Tussen waanzin en waarheid 78
DEBBY WILLEMS

Vertrouw op Garry 83
JAAP BOEKESTEIN

Klopjacht op het roze konijn 100
MARCEL ORIE

Omslag en verhaalillustraties
ROELOF GOUDRIAAN

WEDSTRIJD: Versplinterde dromen 122
M&M erelijst 123

Moord & mysterie:
tijdschrift voor
spannende verhalen.

Moord & mysterie verschijnt
(ongeveer) elk half jaar als gratis
elektronische publicatie.

Voor meer informatie:
www.moordenmysterie.eu

Redactie:
Jaap Boekestein,
Marcel Orie &
Roelof Goudriaan.

Opmaak:
Roelof Goudriaan.

Tekstcorrectie:
Jan van't Ent

Kopij en correspondentie
per e-mail:
redactie@wonderwaan.info

Niets uit deze uitgave mag
worden vermenigvuldigd en/of
openbaar gemaakt zonder
voorafgaande schriftelijke
toestemming van de redactie.

© *Moord & mysterie* en
individuele auteurs
en illustratoren, 2017
zie ook bronvermelding achterin

Nummer 2, februari 2017

Verdwenen meisjes

Guido Eekhaut

Meneer Barrio vraagt de Duivel, waarin hij niet gelooft, om de goedgezindheid van zijn nichtje. Ze is de enige dochter van zijn broer en dus vloeit ook zijn bloed door haar aders. Meneer Barrio vermoedt daarenboven dat ze nog maagd is. Die eigenschap is zijn voornaamste drijfveer: hij wil haar, met of tegen haar zin, afhelpen van deze conditie. Hij wil haar bezitten, maar niet in de uitsluitend fysieke zin. Hij wil haar koesteren, maar als méér dan zijn favoriete nichtje.

Meneer Barrio woont in een doorsnee burgerlijke straat tussen gezichtsloze burgerlijke lieden die geen moment vermoeden welke infame intenties hij, hun onopvallende buurman, koestert. Zoals alle succesvolle verleiders is hij een heel normaal mens. De kruidenier bij wie hij zijn inkopen doet heeft geen vermoedens over de duistere intenties van zijn klant. Hij beschouwt hem als een vriendelijk maar ietwat stroef man, een beetje verstrooid, maar niet onsympathiek.

De vrouw van meneer Barrio heet Esmeralda en zij noemt hem Tonio, niet omdat dit zijn ware voornaam is maar omdat ze van Italiaanse mannen houdt. Zij werd op prille leeftijd ontmaagd door een gladpratende, zwierige Italiaan, lang voor ze haar huidige echtgenoot leerde kennen. Die ontmaagding had plaats tijdens een vakantie in het eeuwige en eeuwig zondige Rome. Ze liet zich al te graag verleiden, maar ze verloor de controle over de gang van zaken toen de Italiaan haar dronken voerde en hij in de onmiddellijke omgeving een flat bleek te bewonen. Ze raakte echter niet zwanger, tot haar immense opluch-

ting, want ze had geen plannen om met een Latijns kind door het leven te gaan.

Het huis van de Bario's ligt middenin de straat en vraagt niet om een beschrijving. Het heeft een zolderkamer waar meneer Barrio zijn dagboek bijhoudt, uiteraard met een zorgvuldig uitgezochte, dure vulpen. Want alleen het beste schrijfinstrument past bij de man der letteren die hij zich waant.

Hij wilde romans schrijven maar raakte nooit verder dan een tiental pagina's. Hij vindt zijn weg niet naar uitgevers, en beperkt zich tot aantekeningen in een dagboek. Een schriftje, eigenlijk.

Die aantekeningen gaan over zijn gevoelens. Ze beschrijven wat hij voelt en wat hij denkt wanneer hij door de straten van deze wijk kuiert en de mensen bekijkt. Mensen die hun gewone, dagelijkse dingen doen. Hij heeft evenwel niets bijzonders over hen te schrijven. Het zijn saai en banale mensen. Hun handelingen zijn pathetisch noch heroïsch, twee elementen noodzakelijk voor een goed verhaal. Hijzelf is de enige in deze omgeving die een dieper geestelijk leven bezit. De enige die geplaagd wordt door complexe emoties. Dat maakt hem speciaal. Daardoor staat hij apart.

Het nichtje verdient een naam. We noemen haar Andrea. Het is niet haar ware naam, maar we beschermen de onschuldigen. De onschuldigen zullen het al moeilijk genoeg hebben zichzelf te beschermen.

Ze is bijna veertien, deze Andrea, en ze is zich duidelijk bewust wat voor indruk haar soepele lichaam maakt op mannen van alle leeftijden en komaf. Ze maakt geen onderscheid in leeftijd wanneer ze schijnbaar nonchalant langs een jongen of een man passeert. Liefst echter verkiest ze de aandacht van volwassenen, zelfs van oudere mannen – mannen die zoveel meer weten over vrouwen, zoveel kieskeuriger zijn, en in alle opzichten een groter trofee voor haar.

Als kind zat ze op schoot bij meneer Barrio. Ze was op haar eigen stuntelige manier verliefd op deze knappe man. Maar het was de niet schuldeloze verliefdheid van een kind. Nee, ze wist precies wat haar gevoelens inhielden en wat ze ervoor terugwilde.

Meneer Barrio is dus al vroeg een geprefereerd slachtoffer van de verlokkelijke, speelse, goedlachse Andrea. Zij is zijn beste speelkame-

raad tijdens familie-reünies. Ze vormen een schier onafscheidbaar tweetal. Hij leest haar verhaaltjes voor, maakt tekeningen met haar, geeft namen aan haar poppen en verzint romantische fantasieën. Allemaal onzin, natuurlijk, maar op zeker moment is hij een plaatsvervangende ouder. Erger nog, hij is een plaatsvervangende vader-minnaar.

Iedereen verdient een kind, behalve dan meneer Barrio en Esmeralda, die kinderloos blijven. Hun vele pogingen brengen geen nageslacht voort. Dat ligt aan haar, wijst onderzoek uit. Ze is onvruchtbaar, een genetisch defect dat niet te verhelpen valt.

Hij noteert zorgvuldig en bijna plichtbewust deze gedachten in zijn schrift. Vervolgens sluit hij zijn pen, waarna hij een uur lang nadenkt terwijl hij door het kleine zolderraam naar de lege lucht staart.

Op de pagina's van zijn schrift heeft hij Andrea al bezeten. Wanneer een stiekeme lezer oudere schriften openslaat, zal die merken dat de slijmerige daad van meneer Barrio reeds een aantal pagina's bevlekt. De subtiele maar onwelvoeglijke beschrijvingen lieten hem daarbij niet in de steek. Het pantheon van literaire grootheden wacht niet op hem. Het opent zelfs haar deuren niet op een kier voor deze schooier in zijn zolderkamer, deze karige letterzetter.

Deze verleider in spé wandelt tijdens zijn vrije uren rond in de buurt van meisjesscholen, zoals er in deze stad nogal wat zijn. De kleinoden van de menselijke soort brengen hem in vervoering, met hun vaak onbewuste elegantie en hun schaterend gekir, hoe leeghoofdig dat ook is. Hij is vooral dol op hun uniform: korte grijze plooirok, witte blouse die vaak een maatje te klein gedragen wordt, grijze kousen tot aan de knieën. Hij is vooral dol op het strakke, bleke vlees dat niet door het uniform verhult wordt, en dat deze verleidsters al zo graag etaleren. Allemaal zijn ze zoals Andrea, maar alleen zij is voor hem een levensdoel. Die andere meisjes zijn hooguit een oogstreling.

Op een afspraak die hij discreet met haar probeert te maken reageert Andrea niet. Hij weet waarom: ze weet reeds dat zijn verlangen een straf is die moet aangemoedigd worden, de vlam ervan aangewakkerd en gevoed, maar niet teveel. Hij kwijnt weg vanwege het fysieke verlangen naar haar vlees en het psychische verlangen naar haar aandacht. Dat fascineert haar. Dus onthoudt ze hem beide. Ze ontwijkt hem.

Behalve wanneer de familie zich verzamelt. Dan ziet en spreekt hij haar, maar hij is niet in staat om haar persoonlijk te benaderen. Zij behekst hem met een extra glimlach, met het aanzicht van haar knieën en een blik in haar décolleté, de drie bovenste knoopjes van de blouse opzettelijk losgemaakt.

Meneer Barrio weet dat hij niet veel tijd meer te verliezen heeft. Weldra is Andrea toegetreden tot de legioenen van jongvolwassen vrouwen voor wie de onafhankelijkheid lokt en de binding dreigt. Deze vrouwen verlangen en eisen alles van het leven maar ze zijn slaaf van tegenstrijdige wensen en verzuchtingen. Vele van de jonge vrouwen die meneer Barrio kent, zijn ver van huis hun liefde gaan zoeken. Ze hebben zich door oppervlakkige charme laten verleiden. Ze waren wanhopig op zoek naar een vader-substituut, en in zekere zin hebben ze dat ook gekregen.

Indien het kan – indien het in zijn macht ligt – wil meneer Barrio Andrea dit lot besparen.

Meneer Barrio geniet van elke najaarsdag. Hij zal even een kop koffie drinken op een terras aan de Domkerk en daarbij een sigaartje roken. Er zitten altijd jonge mensen in de buurt, vooral meisjes en jonge vrouwen die achteloos met hun lichaam omspringen, uit berekende ijdelheid. Dit leidt meneer Barrio slechts tijdelijk af van het ware doel in zijn leven, de verleiding van Andrea, de weg naar haar hart of alleszins naar een ander deel van haar intrigerende anatomie.

Hij weet dat hij moet oppassen met die aandacht voor meisjes en jonge vrouwen. Dit jaar alleen al verdwenen er in deze stad acht meisjes spoorloos, leeftijd tussen de elf en de vijftien. Vorig jaar waren dat er veertien. Mannen zijn verdacht, want niemand gelooft dat vrouwen meisjes ontvoeren. Of de meisjes daadwerkelijk ontvoerd worden, is een kwestie van speculatie. Niemand weet wat er met hen gebeurt. Ze verdwijnen. Meer is er niet bekend. De politie zoekt, maar weet niet waar te zoeken. Er worden bovennatuurlijke verklaringen gesuggereerd, er wordt gebeden in de kerken, helderzienden duiken op met aanduidingen die steevast nutteloos blijken te zijn.

De aanwezigheid van de meisjes op de terrassen aan het Domplein wijst er op dat ze zich veilig voelen in groepen. Ze vertonen kuddegedrag. In die kuddes is altijd iemand op de uitkijk naar verdachte individuen in de omgeving, naar mogelijke roofdieren. Ook meneer Barrio hoort tot de verdachte schepsels – daarvan is hij overtuigd.

Dit belet hem niet te observeren. Hij waant zich een buitenstaander ten opzichte van alle groepen, even onaanvaardbaar voor alle partijen. Daarom kan hij hier zitten, zijn koffie drinken, een boek vasthouden en de kleine wereld om zich heen beschouwen. Hij hoeft niet te oordelen en verwacht ook niet beoordeeld te worden.

Hij geeft Andrea twee boeken cadeau, omdat het haar verjaardag is. Ze is net veertien geworden, de aanvang van de laatste puberale fase. Dit verontrust hem: dra glipt ze tussen zijn vingers door. Dra is zijn tijd gepasseerd. Want dan is ze een vrouw, over de drempel tussen jeugd en volwassenheid. Dan moet hij zich een andere Lolita zoeken, een ander moreel weeskind. Wie zal dat zijn? Een willekeurig gekozen deerne op het Domplein, een meisje weggeplukt van aan de schoolpoort? Zal hij dat risico willen lopen, het risico van de wilde jacht?

Welke boeken geeft hij haar cadeau? Kijk, daar onderscheidt hij zich van morele stervelingen. Hij is geneigd haar boeken te geven die haar tot nadenken aanzetten. Hij hoopt in haar de vlam van de intellectuele nieuwsgierigheid aan te wakkeren, ook al beseft hij dat dit project voor iemand van haar leeftijd en generatie zo goed als zinloos is.

Andrea bladert in de boeken, en hij wil haar zeggen: ja, er staan alleen maar letters in. Het zijn boeken met letters, woorden en zinnen. Daarmee proberen schrijvers jou de verleiden, Andrea. Hijzelf zal haar liefdesbrieven schrijven. Hij zal Andrea zijn liefde betuigen in brieven.

Ja, dat zal hij doen. Hij zal ellenlange passionele brieven aan haar schrijven, eerst met een romantische en een ridderlijke ondertoon, maar gaandeweg gewaagder. Het zal een nieuwe fase zijn in zijn toenaderingen tot haar.

Hij zal schrijven over de onhoudbare passie die hij voor haar voelt. Hij zal haar elke dag een brief schrijven. Dan heeft zij het tastbare be-

wijs van zijn obsessie voor haar. Vervolgens gaat ze met die brieven naar haar ouders en naar de autoriteiten, en dan is meneer Barrio niet langer meer een verliefde volwassene. Hij is een stalker, een kinderlokker.

Hij heeft begrepen dat hij haar geen brieven gaat schrijven. Zo verstandig en nuchter is hij wel. Hij beseft dat hij geen tastbare bewijzen voor zijn liefde mag achterlaten, zeker niet in de trillende, verraderlijke handen van een volgroeide bakvis.

Een reünie, in het huis van een rijke verwant. De familieleden lopen het huis in en uit. Er wordt voedsel en drank aangevoerd en geconsumeerd. Esmeralda heeft het druk in de keuken, maar meneer Barrio ontspant zich. Hij drinkt wijn, keuvelt. Dan, plots, lijkt het huis zo goed als verlaten. Iedereen is in de tuin. Het is nog niet te koud voor een wandeling buiten. Alleen meneer Barrio en zijn echtgenote zijn in het huis. Zij staat in de keuken, bij het aanrecht. Ze heeft duidelijk, onmiskenbaar, teveel gedronken.

Ze draait zich om. Terwijl ze met haar buik tegen het aanrecht leunt, trekt ze haar strakke rok omhoog. Ze draagt een zwart katoenen slipje. Ze wriemelt het met één hand naar beneden, tot haar bilspleet voor hem te zien is.

Meneer Barrio staat enkele meter van haar vandaan. Het huis is stil. Nu plots, na lange tijd, verleidt ze hem. Wil ze hem. Maar wat een absurde situatie! Een situatie met een potentiële kans op beschamende ontdekking en de gevolgen daarvan.

Zij vindt niet dat de situatie een probleem is. Ze gluurde over haar schouder terwijl ze het slipje nu helemaal naar beneden krijgt, en zich nog verder naar voren buigt. Nu is ze dronken, nu daagt ze hem uit. Nu, op dit moment. Het slechts mogelijk gekozen moment.

Hij komt in beweging. Wanneer hij haar bereikt is zijn trillende, bonkende vlees ontbloot. Hij schuift genadeloos maar met voldoende wilskracht in haar, wat haar een diepe kreet ontlokt. Hij stoot en stoot, alsof dit zijn eerste of zijn laatste keer is. Hij stoot en stoot, en ziet niet de rug en het achterhoofd van Esmeralda voor zich, maar de bleke kuit en dijen van Andrea. Hij stoot en wurmt en hoort niet de ge-

smoorde, opgewonden kreunen van Esmeralda, maar de zachte fluistering van Andrea.

Hij begrijpt deze situatie niet. Het ene moment wijst Esmeralda hem af, nu zijn haar passie en lust niet te stuiten. En in deze precare situatie dan nog, op een moment dat ontdekking mogelijk maakt. Waarom niet thuis onder de douche, het huis alleen voor hen beiden?

Wanneer hij zich opricht, zijn lid verslapt uit haar lichaam glijdt, en hij aanstalten maakt om zijn ietwat beschamende naaktheid te bedekken, ziet hij Andrea bij het open raam staan. Niets van wat er zonet in de keuken gebeurde, kan aan haar aandacht ontsnapt zijn. Dat ziet hij ook meteen aan haar uitdrukking: fascinatie en een begrijpelijke afkeer voor dit oudere copulerende paar.

Meteen verdwijnt Andrea van bij het raam. Achter meneer Barrio klinkt het uitdagende gegiechel van Esmeralda. Hij draait zich naar haar om. Op haar gezicht schaamte noch verrassing, maar een soort van triomfantelijke grijns, alsof dit hele tafereel opzettelijk door haar werd opgezet, met als ultieme doel zijn vernedering.

Meneer Barrio tobt over het voorval in de keuken. Er zijn verschillende redenen voor zijn bezorgdheid. De aanwezigheid van Andrea, onvoorzien en ongewenst. De reactie van Esmeralda, zwanger van onbegrepen betekenis. De verleiding was opgezet spel, of het gevolg van haar dronkenschap? Haar reactie een indicatie van een opzet, een plan? Weet zij van zijn belangstelling voor zijn nichtje, en wilde ze hem in verlegenheid brengen?

Elke van deze opties is even reëel in elk van de mogelijke werelden waarin een man als meneer Barrio verloren dreigt te lopen.

Esmeralda probeert hem de daaropvolgende dagen te ontlopen, al is dat in de bescheidenheid van hun huis zo goed als onmogelijk. Ze wisselt slechts noodzakelijke woorden met hem, woorden die uitsluitend betrekking hebben op het huishouden, aanduidingen met betrekking tot het verloop van de tijd en de te maken afspraken. Sommige communicatie is niet-verbaal, een techniek waarin ze uitmunt. Zelfs een uitdrukking van haar gezicht vertelt meneer Barrio wat hij moet weten.

Hij heeft een aantal theorieën over het voorval in de keuken. Hij is goed in het ontwikkelen van theorieën. Hele geloofstelsels, politieke systemen en ideologieën zijn door hem bedacht en uitgewerkt – maar uitsluitend in zijn bolle, lichtelijk kalende hoofd. Hij houdt die ideeën bij in de schriftjes, op zijn zolderkamer. Er staat een kleine afgesloten kast waarin die schriftjes bewaard worden, chronologisch, zodat hij de evolutie van zijn gedachten kan volgen.

Misschien zoekt hij teveel in die keuken-episode. Esmeralda was gewoon geil, opgefokt misschien door drank, en hij was het voor de hand liggende object van haar passie. Hij las haar uitdrukking verkeerd: ze schaamde zich omdat er een toeschouwer bleek te zijn.

Tja, de aanwezigheid van Andrea. Hij kan zich niet inbeelden wat zij denkt over het voorval. Ze is echter niet onschuldig. Ze weet wat volwassenen doen.

Er zijn dingen waarover hij moet nadenken. Over meisjes. Over hemzelf met zijn broek omlaag, in de keuken, tussen de banale keukentoestellingen. In een ongemakkelijke en ronduit beschamende situatie. Hij weet dat er momenten zijn waarop een mens definitieve keuzes moet maken. Keuzes die de rest van het leven bepalen.

Het probleem met keuzes is, dat ze niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden. Je springt in het water, je zwemt of je verdrinkt. De meeste mensen verdrinken omdat ze niet beseffen hoe koud het water is, of hoe sterk de stroming. Dus verdrinken ze. Het is banaal, maar zo is het leven.

Sinds het voorval heeft hij Andrea niet meer gezien. Ze heeft waarschijnlijk haar ouders verteld over wat ze zag. Nu mag ze niet meer bij haar oom en tante komen. Dat is begrijpelijk. Die beiden hebben een slechte invloed op haar. De oom vooral. Een bijzonder onbetrouwbaar type, grijpgraag, een gluurder die in haar broekje wil zitten. Of ze heeft helemaal niets gezegd, het hele voorval voor zichzelf gehouden.

Meneer Barrio geniet ervan niet steeds dezelfde weg te nemen van thuis naar het werk en andersom. Hij ontdekt geen nieuwe stegen of panden meer, daarvoor kent hij de stad al te lang en te gedetailleerd.

Zelfs haar koppige kronkelingen en het afgooien van haar oude huid, verrassen hem niet meer. Hij ontmoet echter wel nieuwe mensen, vindt flarden roddel en verhalen op zijn weg, en verneemt dat de stad leeft met een onderhuidse intensiteit waar hij nauwelijks deel aan heeft.

Wanneer hij weerom een halve nacht wakker ligt, zoals te vaak gebeurt, denkt hij na over het hem onbekende weefsel van de stad, een weefsel dat uit straten noch stenen bestaat, maar uit verhalen en complotten, gecomponeerd door de meesters van het literaire genre maar ook door anonieme, toevallige vertellers die hart en ziel van de samenleving vertolken.

Tijdens die witte nachten zal hij nogmaals het sinistere, duivelse heerschappij verzoeken om de goedgezindheid van zijn nichtje. Deze verzoeken brachten tot nog toe niets op. Na de desastreuze episode in de keuken, heeft hij haar nog maar nauwelijks gezien. Twee, drie keer, hooguit. Telkens gedroeg ze zich helemaal normaal. Ze bezit de gave van de opzettelijke verdoezeling, want vergeten kan ze die singuliere aanblik allicht niet. Hij zal in haar geest voor immer de oom zijn die met de broek op de enkels in de keuken zijn vrouw bevredigde.

Allicht had hij voor zichzelf een andere rol voorbehouden gezien. Een heroïsche rol, de rol van een groot minnaar. *Haar* minnaar. Een rol die zijn waardigheid waardig is.

De Duivel – dat onwelkome heerschappij – laat niet na hem in te fluisteren dat het meisje minderjarig is en dat hij, als naast familielid, een bijzondere positie inneemt, als een vertrouwenspersoon. Dat hij dus voor het gerecht bezwarend handelt indien hij overgaat tot intieme handelingen. *Bezwarend*. Hij wil het Satanische heerschappij het zwijgen opleggen doch beseft de fundamentele waarheid van de gedachte. Andrea is wat hem betreft heilige grond.

Niettemin lust hij naar haar. Dit is de simpele, de onmiskenbare waarheid. Hij ziet haar tegelijk als het etherisch object van zijn liefde en als het lichamelijke altaar van zijn vleselijke lusten. Hij wil haar bezitten, zowel haar geest als haar substantie. De geslachtsdaad met haar zal tevens de spirituele communie met haar ideële wezen zijn. Het ene aspect zonder het andere zal zijn overwinning op de tijd en op de sterfelijkheid niet volledig maken. En volledigheid, dat streeft hij na.

Andrea daagt op, met een niet ongewoon verzoek voor haar oom. Of hij haar wil helpen met haar Engelse lessen, hij die zo belezen is in deze taal. Natuurlijk doet hij dat voor haar, net nu tante Esmeralda het huis uit is, winkelen en roddelen met enkele vriendinnen, en niet meteen terug verwacht wordt. Hij zou haar al te graag Engels willen leren. Hij wil haar liefde bijbrengen – deze voor de schone letteren en deze voor het lichaam van een man. Hoe zelfzuchtig is hij met beide ondernemingen, die slechts zijn eigen doelen dienen.

Hij is net klaar met zijn late ontbijt. Het is zaterdag, vandaar zijn aanwezigheid en de afwezigheid van zijn echtgenote. Andrea is net toegekomen. Hij biedt haar een kop koffie aan. Tegen zijn verwachtingen aanvaardt ze die, voegt suiker en melk toe en drinkt een nuchter slokje. Ze heeft een schrift bij zich, haar handboek en zo'n detectivetje van Agatha Christie, godbetert. Het is slappe rotzooi, die boeken van de oude Britse dame, maar immens populair. Dit is het niveau waarop vandaag in de scholen anderstalige literatuur en taal onderwezen worden, al is het maar aan veertienjarigen.

Meneer Barrio moet echter rekening houden met het kennisniveau van povere, nubiele Andrea, dat niet zal uitsteken boven de meest elementaire teksten van popsongs. De wereld van literaire subtiliteiten ligt nog niet binnen haar bereik. Hij hoopt meer – en snel – vorderingen te maken op het andere door hem beoogde gebied.

Ze zit naast hem aan de ontbijttafel, in een kort jurkje dat niet tot haar uniform behoort. Het jurkje is seizoenaal misplaatst. Het reikt hooguit tot halverwege haar dij, die hij met een snelle blik keurt. Ze is ongetwijfeld blond over haar hele lichaam, althans wat hij er van waarneemt, de rest blijft speculatief. Niet voor lang, hoopt hij. Hij heeft een grondig scenario nodig om haar tot graduele ontkleding te verleiden. De rest, hoopt hij, volgt.

Het schrift en het handboek liggen al opengeslagen, de detective is voorlopig nog discreet gesloten gebleven. Een andere snelle blik leert meneer Barrio hoe fundamenteel de lessen zijn. Eenvoudige proposities en explicaties. *Dame Agatha* houdt hem fronsend in de gaten. Zij

weet hoe zwak de mens is wanneer hij met zijn geprefereerde verleiding geconfronteerd wordt. Ze kent zelfs de meest intieme gedachten van meneer Barrio, en daarom moet ze verdwijnen. Hij neemt geen risico's met haar scherpe geest. Ze is een vervelende getuige. Hij weet wat hij daarmee aan moet.

Hij pakt het detectiveboek op en legt het achter zich op de com-mode, waar hij het niet meer kan zien. Andrea kijkt hem vreemd aan. Hij verzekert er haar van dat er een tijd is voor dit soort flutboeken, maar die tijd is niet nu. En hij begint met haar de dichte, hermetische wereld van de onregelmatige werkwoorden te exploreren. Tegelijk zoekt hij een voorwendsel om zijn hand op haar blote schouder te leggen (lichtjes getaand, enkele sproeten) of – nog beter – op haar dijbeen (blond dons, ook daar). Maar voorlopig vindt hij het juiste moment niet.

Hij rekent erop één of twee uren alléén te zijn met haar. Elke handeling die niet met de Engelse taal te maken heeft, kan net zo goed hier gebeuren. Ging dit om de Franse taal, dan had hij het meteen over de liefde gehad. Het Frans biedt daar ruim aanleiding toe. Iedereen weet wat voor obstinate minnaars de Fransen zijn. De Britten? Niet zozeer.

De taal is echter zijn voornaamste, zo niet niet enige, wapen. Hij praat op rustige en zachte toon tot haar, moedigt haar aan, streelt zelfs haar ijdelheid en brengt haar occasioneel aan het lachen. Ze heeft hem naakt gezien – wel, gedeeltelijk toch, maar dan de verkeerde delen. Dat beeld moet hij uit haar geheugen bannen, anders is hij slechts een schertsfiguur. Of is ze in hem geïnteresseerd precies vanwege het voorval in de keuken? Wil ze de plaats innemen van Esmeralda? Is haar visie over wie hij is complex, of juist erg eenvoudig?

Terwijl hij zo met haar praat, begint een vreemd gevoel over hem heen te komen. Het is alsof hij niet langer zichzelf is, alsof hij nu zowel meneer Barrio is als tegelijk een ander mens, die meneer Barrio observeert terwijl die aan zijn nichtje Andrea de mysteries van de Engelse taal verklaart. Het is een Borgiaanse ontdubbeling, waarbij hij twee verschillende bewustzijnsvormen combineert.

In alle opzichten is dit onmogelijk, tenzij hij de symptomen ver-

toont van een mentale ziekte en hij dringend zijn arts moet opzoeken, voor een diepgaande analyse van het fenomeen. Maar hier zit hij dan, een dubbel mens, niet verdeeld langsheen de grenzen van goed en kwaad, maar gewoon twee meneer Barrio's, de ene waarnemer van de andere.

Andrea heeft niets in de gaten. Ze stelt hem enkele vragen, en de ene meneer Barrio, de lesgever, antwoordt. Hij legt uit, hij omschrijft en zoekt voorbeelden. De andere meneer Barrio, de dubbelganger, kijkt toe en hoort in elk woord van zijn tweeling het lied van de verleiding, zelfs als het over syntax gaat. Er is niets minder erotiserend dan syntax, maar uit de mond van de ene meneer Barrio klinkt alles verleidelijk.

Broer Adolpho is verontrust. Noch hij noch zijn vrouw hebben Andrea gezien sinds zaterdag. Ze is niet thuis geweest, heeft daar ook niet geslapen en op zondagochtend verschijnt ze niet bij het ontbijt. De laatste die haar zag, is meneer Barrio, tijdens de Engelse les, maar daarna lijkt ze in rook opgegaan. Hij verklaart dat ze rond half vier het huis verliet, haar schrift en boeken onder de arm. Er was niets aan de hand. Ze gedroeg zich heel normaal.

Diezelfde verklaring legt hij ook af ten overstaan van twee politiemannen, die op zondagmiddag passeren. Esmeralda heeft helemaal niets te vertellen: toen zij om vijf uur thuis kwam, was Andrea allang de deur uit. De twee politiemannen noteren de verklaring van meneer Barrio en gaan dan weer weg. Ze hebben ook Adolpho en zijn vrouw gesproken. Ze willen wachten tot diezelfde avond vooraleer de verdwijning onrustwekkend te noemen.

Adolpho dringt aan op directe actie. Hij wéét dat dit voor Andrea geen normaal gedrag is. Ze is nog maar veertien. Ze gaat niet alléén op stap, zonder haar ouders in te lichten. De jeugd is dom noch roekeloos en leest in de kranten over de verdwijningen. Andrea zou zich niet in de buurt van vreemde mannen wagen, of in lege steegjes.

Punt is echter, dat ze spoorloos is. Diezelfde namiddag al komt hoofdinspecteur Diaz ter plekke. Hij leidt het onderzoek naar de verdwijningen, wat tot heden een onderzoek naar spoken en geruchten is.

Hij is duidelijk een man getekend door het penibele van zijn situatie. Steeds weer ziet hij zich verplicht toe te geven geen vorderingen te maken. Dat vreet duidelijk aan hem.

Hij heeft dan ook geen goed nieuws te melden aan Adolpho en zijn vrouw. Als de verdwijning van hun dochter de zoveelste in deze rij is, lijkt het hem zeer onwaarschijnlijk dat ze wordt teruggevonden. Sommige van de eerder verdwenen meisjes zijn al ruim een jaar zoek. Het aantal radeloze families in de stad neemt met het verlopen van de tijd toe.

Hoofdinspecteur Diaz stelt dezelfde vragen als de politiemannen eerder die dag. Het is een beproefde techniek. Iemand die schuldig is en zich met leugens moet behelpen, zal steeds hetzelfde verhaal met steeds dezelfde details vertellen, zonder daarvan af te wijken. Het is een gerepeteerd verhaal, bedoeld om een misdaad te verdoezelen. Hoofdinspecteur Diaz laat getuigen soms ook het verhaal in chronologisch omgekeerde volgorde vertellen. Leugenaars en fantasten vallen dan steevast door de mand.

Deze familieleden hebben echter weinig te vertellen. De feiten zijn simpel. Op zaterdagmiddag begeeft het meisje zich naar haar oom, waar ze Engelse les krijgt. Doet ze dat vaker? Nee, het is de eerste keer dat hij haar helpt met haar lessen. De oom is alleen thuis, zijn vrouw is winkelen in de stad en wordt niet meteen terug verwacht. De oom verklaart dat het meisje om half vier naar huis ging. Niemand spreekt dat tegen. Niemand bevestigt dat. De burens hebben het meisje niet zien komen of gaan. Daarna werd het meisje ook door niemand meer gezien.

Adolpho en meneer Barrio blijven aan de keukentafel zitten nadat hoofdinspecteur Diaz weer vertrokken is. Adolpho weet niet wat te zeggen. Er valt niets te zeggen. Andrea vroeg hem of ze Engelse les kon krijgen van haar oom. Dat stond hij toe. Haar verdwijning staat daar los van. Dat is wat hij wilt geloven. Dat is wat hij *moet* geloven. In de stad verdwijnen meisjes. Het is als een epidemie. Andrea is het zoveelste slachtoffer.

Maar van wat is ze het slachtoffer? Van wie? Haar lot vreet aan de hele familie, maar meer nog de onzekerheid. Is ze dood, dan komt het verhaal ten einde. Dan kan de rouw beginnen. Er is echter geen rouw

bij een verdwijning. Er is een enorme leegte, die door niets kan opgevuld worden.

De situatie in de familie Barrio is in uiterste mate gespannen, dat is het minste wat men kan zeggen. In het hart van die spanning heerst een ondraaglijke leegte, die door niets meer kan opgevuld worden, zeker niet door wat onvermijdelijk valse hoop zal blijken te zijn. De gesprekken tussen meneer Barrio en zijn broer Adolpho stokken voortdurend, en de echtgenotes verliezen zich in stoffige oude anecdotes die zorgvuldig het echte onderwerp vermijden.

Wat zij allemaal doormaken is als een rouwproces, dat echter onvolledig is en onvolledig zal blijven, omdat Andrea niet meer teruggevonden zal worden. Een andere uitkomst is onwaarschijnlijk. De leegte is zo prangend, dat Adolpho en Anna de kamer van hun dochter niet betreden durven. Ook de deur ervan blijft gesloten. Het is alsof ze opzettelijk in twijfel willen blijven over haar afwezigheid. Alsof ze bang zijn dat het openen van de deur de fatale uitkomst van de gebeurtenissen zal bevestigen.

Het is een bekend fenomeen, deze weigering om met het rouwproces om te gaan, maar dat weet meneer Barrio niet. Hij weet niets over ontvoeringen en wat families overkomt. Hij heeft terzake geen enkele ervaring. De politie stuurt psychologische bijstand, maar Adolpho en Anna lijken daar maar weinig mee gebaat. Ze ondergingen de gesprekken, ze luisterden naar de goede raad van de specialisten, maar ze sluiten zich niettemin op. Ze eten nog maar nauwelijks. Hij wil met hen spreken over Andrea, omdat het moet, omdat hij gewrongen zit met haar lot.

Wat voelt meneer Barrio zelf? Is dit het leven zoals hij dat voor zichzelf zou gekozen hebben? Een leven waarin hij op een dwaze maar eerlijk passionele manier *verlangde*, maar meteen het object van zijn verlangen verloor? Nee, dat leven heeft hij niet voor zichzelf gekozen. Hij werd tijdens de voorbije weken geleid door emoties die hij niet meer onder controle had.

Hij had die emoties willen beperken tot zijn schriftjes, in zijn

zolderkamer. Hij wilde die emotie wegschrijven. De enige veilige plek in zijn leven, en de enige plek waar hij zichzelf is. Daar kon hij met die emotie omgaan. Maar nee, op zeker moment wilde hij het onderwerp van zijn passie ook daadwerkelijk aanspreken. Hij wilde zijn passie delen. Hij wilde verleiden.

Hij moet die politieman beslist vertellen over het keukenvoorval. Beslist. Betrapt door zijn nichtje. Met de broek omlaag, bezig zijn vrouw te bevredigen. De hoofdinspecteur heeft ongetwijfeld pikantere dingen gehoord tijdens de uitoefening van zijn functie. Niets menselijks zal hem vreemd zijn. Deze episode is alleen significant indien ze Andrea uit dit leven wegjoeg. God, ja, moet hij die ondraaglijke gedachte verdragen? Het zal tenslotte allemaal zijn schuld blijken te zijn. Dus moet hij het voorval opbiechten, maar nog niet meteen.

De potige rechercheur blijft occasioneel terugkomen, telkens met zowel oude als nieuwe vragen. De man wil hem – meneer Barrio – pakken op een inconsistentie, op een leugen, op een verzinsel, een lacune, zoveel is duidelijk. Een leugen, ook al is het maar één leugen, wijst in de vooringenomen geest van zo'n diender al gauw op schuld en betrokkenheid. Dit is zo oneerlijk. Het is oneerlijk omdat een fout gauw gemaakt is. Iedereen maakt de hele tijd fouten en die zouden niet tot een veroordeling mogen leiden.

Maar zo functioneert de samenleving. Niemand wil afwijken van het rechte pad, dat echter overhelt en bijzonder glad is. Een wankel pad voor een wankele reis. De politie maakt al te graag misbruik van mensen met een latent schuldgevoel en een neiging tot tegenstrijdigheden. Die zijn zo makkelijk te manipuleren.

Adolpho zal die belangstelling van hoofdinspecteur Diaz voor zijn jongere broer verdacht vinden, maar voorlopig zegt hij daar niets over. Anna werpt hem – meneer Barrio, niet haar man – steelse blikken toe, veeleer dan rechtstreekse vragen te stellen. Hij verkiest dat ze hem vragen stelt. Heb jij Andrea ontvoerd, schoonbroer? Ben jij verantwoordelijk voor haar verdwijnen? Heb je een vinger naar haar uitgestoken? Heb je haar verleid, of erger?

Hij kan antwoorden op al die vragen. Op elke vraag zal hij in eer en geweten een negatief antwoord geven. Zo zelfzeker is hij. Hij heeft

niets gedaan. Hij is niet schuldig, behalve aan aandacht en passie. Hij heeft werkelijk niets gedaan.

Anna stelt echter geen vragen. Ze kijkt hem aan, met die intense blik van haar. Hij ziet telkens die blik, en hij ziet hem te vaak. De idee dat Andrea voorgoed verdwenen is, is verschrikkelijk, maar zij en Adolpho moeten verder gaan met hun leven. Verder met hun leven, zonder Andrea. Zonder een toekomst. Dat is wat meneer Barrio er van vindt.

Hij en Esmeralda moeten ook verder. Dat is even gecompliceerd, want Esmeralda lijkt een last te dragen. Het verdwijnen heeft toch niets te maken met wat in de keuken gebeurde? Dat is de vraag die ze aan haar man stelt. Die wordt ongeduldig. Natuurlijk niet. Andrea tilde daar niet zwaar aan. Oom en tante, in volle actie, half ontkleed, toch niet zo'n probleem. De jeugd ziet wel vaker blote lichamen. Nee, het is niet de schuld van Esmeralda.

Esmeralda heeft een wildragout gemaakt, precies zoals haar moeder dat zou gedaan hebben. Die trouw aan haar moeder voorkomt dat ze zelf nieuwe gerechten probeert. Meneer Barrio weet dus wat hij op zijn bord zal krijgen: smakelijk maar overbekend. Geen culinaire avonturen voor Esmeralda. Ook geen andere soort avonturen. Het evenement in de keuken, een ongehoorde uitstap wat haar betreft, behoort nu al tot de verzwegen annalen. Dit was zij niet, maar een door een vreemde macht bezeten versie van haarzelf.

Hij wil van Esmeralda houden. Hij wil zijn best voor haar doen. Hij wil haar in haar weinige wensen tegemoet komen, haar bescheiden verlangens involgen. Veel heeft ze niet nodig. Standvastigheid en zekerheid. Dat impliceert echter ook zijn trouw. En daar wringt menig schoentje. Zijn intentie met Andrea hield ontrouw in. Hij wil echter nu voor haar des te meer zijn best doen.

Hij beseft dat hij compenseert. Omdat hij met Andrea een potentieel object voor zijn liefde verloor, wil hij des te meer genegenheid tonen voor Esmeralda. Evengoed beseft hij de oneerlijkheid van deze strategie. Met Andrea zou hij allicht zijn vrouw bedrogen hebben, als het ooit zo ver was gekomen. Nu bestaat zijn enige optie in echtelijke

trouw, tot wanneer zich de mogelijkheid van een volgende indiscretie voordoet.

Na de ragout en de opruim, trekt hij zich weerom terug op zijn zolderkamer, met het excuus dat hij nog enkele dossiers wilt inkijken. Ze kunnen hem gestolen worden, die dossiers, die hij alleen mee naar huis neemt bij wijze van alibi. Het enige wat hij op die zolderkamer doet, is zijn aantekeningen over de wereld maar vooral over zichzelf bijhouden in die schriftjes van hem, die daarna achter slot bewaard worden.

Nee, Esmeralda komt niet op deze kamer, die hij zelf netjes houdt, maar je weet nooit. Ze kan onvoorspelbaar zijn, die vrouw van hem. Per slot van rekening verwachtte hij ook van haar geen verleiding meer, zoals in de keuken. Verdomd, dit blijft hem achtervolgen. Wat hem nog meer achtervolgt: is er een verband tussen Andrea als getuige van die gebeurtenis, en haar verdwijnen? Die vraag stelt hij zich voortdurend. Het is een zinloze kwelling, want het antwoord komt hij nooit te weten.

Zonder aankondiging of zelfs maar zoiets als een telefoontje, staat hoofdinspecteur Diaz voor de deur wanneer Esmeralda opendoet. Hij is niet alleen. Een handvol politiemannen in uniform en één enkele in burger vergezellen hem. Hij toont haar een document. Bevel tot huiszoeking, zegt hij. En hij voegt er meteen aan toe, wanneer hij merkt hoe ze schrikt, het is routine, mevrouw. We doen huiszoekingen bij alle familieleden van verdwenen meisjes. Er is niets waar u zich zorgen moet om maken.

Meteen verspreiden de politiemensen zich over het huis. Het is een invasie. Omdat het een weekdag is, is Esmeralda alléén thuis. Meneer Barrio is op kantoor. Ze vraagt zich af of ze hem moet bellen. Maar wat kan hij doen? Hier naartoe komen en daarvoor zijn werk onderbreken, lijkt excessief en ongepast. Waarschijnlijk vindt zijn baas dat ook niet leuk. Dus doet ze niets. Ze laat de politiemensen hun werk doen.

Maar ze is bezorgd. Die dienders snuffelen in haar laden waar ze haar juwelen en haar ondergoed bewaart. Ze rommelen zelfs in de

keukenkasten. En bekijken ze ook de brieven van haar familieleden? Lezen ze wat ze hen schreef over haar leven met haar echtgenoot? Is er dan geen privacy meer?

Hoofdinspecteur Diaz schudt het hoofd. Hij laat zijn mensen het werk doen en is bij haar gebleven, beneden, in het salon. Ze lezen uw brieven niet, zegt hij, wanneer ze weten dat die slechts over familiale aangelegenheden gaan. Maakt u zich geen zorgen. We zijn hier alleen maar omdat het de routine is.

Boven lopen de politiemensen heen en weer. Er is meer lawaai in het huis dan ze gewend is. Zelf draagt ze nooit schoenen op de etages. Ze maken een troep, die ze nadien moet opruimen. En waarom? Ze vinden Andrea hier niet. Andrea is hier maar een paar keren geweest, en dan was zij zelf ook thuis. Behalve die ene keer, toen Andrea les kwam volgen bij haar echtgenoot. Dat was net voor ze verdween.

Een van de politiemensen komt weer naar beneden en fluistert iets in het oor van de hoofdinspecteur. Dat is onbeleefd, vindt Esmeralda. Zeker wanneer je op bezoek bent. Maar ze is niet in een positie om daarover een opmerking te maken.

Er is een zolderkamer, zegt de hoofdinspecteur haar, en die is op slot. Of ze die wil openmaken.

Ze zegt hem dat het de werkkamer is van haar echtgenoot, maar dat helpt niet. Openmaken is de boodschap. Ze vindt een reservesleutel in de lade van de keuken en gaat de hoofdinspecteur en een van de politiemensen voor naar de hoogste etage, waar zij zowat nooit komt.

Ze vinden Andrea daar ook niet, denkt ze. Maar een vreemd soort moedeloosheid en angst bekruipt haar. Stel dat er die ene dag iets gebeurde tussen haar nichtje en haar man. Iets waarvoor Esmeralda liever geen naam verzint. En dat de sporen daarvan te vinden zijn op die zolderkamer. En dat die sporen naar haar man leiden.

Ze opent de deur. De hoofdinspecteur stapt als eerste naar binnen. Hij keurt snel de kamer. Hij weet waar hij zich bevindt. Werkkamer van een man alléén, een man die privacy nodig heeft voor zijn gedachten. Een man die zijn gedachten voor zich houdt. Hij kent dat soort mannen. Sommigen zijn revolutionairen of dissidente denkers. Filosofen ook, maar niet van het academische type. Dromers en poëten.

Er zijn echter andere mannen die zo'n kamer nodig hebben. Mannen met plannen. Plannen over andere mensen, zwakke en kwetsbare mensen, vrouwen en kinderen meestal. Een kamer waar ze fantaseren wat ze met die kwetsbare vrouwen en kinderen gaan doen. Een kamer waar ze hun foto's en tekeningen bewaren, waar ze plannen bedenken, waar ze (het wordt steeds erger, zijn gedachten) de instrumenten die bij hun plannen horen opbergen of tentoon stellen. Alleen voor zichzelf, uiteraard. Waar ze (erger en erger) hun trofeeën tentoon stellen, dingen die toebehoorden aan hun slachtoffers, voorwerpen en zelfs lichaamsdelen. Waar ze...

Deze kamer is klein en bescheiden, netjes en zo goed als leeg. Een rechte stoel en een tafel bij het zolderraam, een leeslamp, een gesloten kast, een doosje met pennen en potloden. De tafel heeft geen lade. Er is alleen de kast. Afgesloten, geen sleutel te bekennen.

Zijn echtgenote is duidelijk een vreemde wat deze kamer betreft. Ze komt hier nooit, bevestigt ze. Nee, dat begrijpt de hoofdinspecteur. Hier komt alleen haar man. En de sleutel van de kast heeft ze uiteraard ook niet.

De hoofdinspecteur gebiedt de andere politieman de kast open te maken. Dat blijkt eenvoudig: er komt een stevig zakmes bij de pas en het slot geeft meteen de ongelijke strijd op. In de kast slechts een stapeltje schriften. Misschien wel dertig, schat de hoofdinspecteur. Die nemen we mee, zegt hij tot de echtgenote. Uw man krijgt ze terug nadat we ze bestudeerd hebben.

Esmeralda weet niet wat te denken. Haar man zal woedend zijn om deze indringing en om de diefstal van zijn schriften. Die zijn heel erg persoonlijk. Zijzelf kreeg ze nooit te zien. Maar wat schrijft hij daarin? Waar houdt hij zich mee bezig? Wat leren de politiemensen daaruit? Wat staat hem te wachten?

De politieman verzamelt de schriften en laat een lege kast achter.

Wanneer meneer Barrio thuiskomt, wacht Esmeralda op hem. Hij weet meteen dat er hier iets ernstig gebeurd is.

Op dit moment staat hij in het midden van de zolderkamer, zijn

heilige burcht, zijn tabernakel, zijn gezalfde schuiloord. Hij heeft Esmeralda geweerd hoewel ze hier waarschijnlijk samen met de politie was. Zij heeft echter niet de inhoud van de schriften gezien, ze heeft niet zijn intieme gedachten gedeeld, dat is al een halve troost. Een halve troost maar, want die perverse, decadente politiemensen zitten op ditzelfde ogenblik gebogen over zijn handwerk. Ze lezen wat hij uitsluitend aan zichzelf toevertrouwde en ze trekken zeer verregaande conclusies.

Wat kan hij doen? Het kwaad is geschied. De inbreuk is een realiteit. De spiedende blikken van de chercheurs onderzoeken nu al zijn meest geheime en persoonlijke gedachten. Wat kan hij daaraan verhelpen? Hij moet iets bedenken, en snel ook. Snelheid van handelen kan het onheil afwenden.

Meteen heeft hij een idee. Zijn enige idee. Hij zal volhouden dat alles in die schriften losstaat van de realiteit. Dat het oefeningen zijn voor een boek wat hij wil schrijven. Een roman, een fictie, een verzonnen geschiedenis. Hij zal beweren dat dit de gedachten en gevoelens zijn van personages die niets met hemzelf te maken hebben. Een fantasie, een illusie, rook en spiegels, meer is het niet. Ze kunnen hem niet voor een rechtbank slepen omwille van fantasieën. Geen rechter zal hem veroordelen omdat hij een te rijke verbeelding heeft en literaire ambities koestert.

Of wel?

Hij verzint een verhaal. Snel, een verhaal, een scenario. Eerst de personages. Een man, een getrouwde man. En een meisje, ze is het nichtje van de man. Het meisje heeft een naam. Heeft hij haar naam ergens vermeld in een van de schriften? Allicht heeft hij dat gedaan. Tja, zijn inspiratie faalde hem en dus noemde hij haar Andrea, zoals zijn echte nichtje. Het betekent niets. Het is de voorlopige naam voor een van de personages in de roman. Later wijzigt hij die wel weer, wanneer de roman een vaste vorm krijgt. Ze wordt een Leonore of een Astrid.

Nee, zijn echte nichtje is geen rolmodel. Het boek gaat niet over de echte Andrea, ook al zijn er bepaalde overeenkomsten tussen de ware en de verzonnen meid met die naam. Zo gaan schrijvers nu eenmaal te werk. Dit is wat schrijvers doen. Ze kijken rond in hun buurt en ze

stelen ideeën, stelen personages.

En dan, het hoofdpersonage. Hijzelf. Maar toch ook niet, want hetzelfde principe van de artistieke afstand geldt ook hier, voor het al te libertijnse ik-personage. Hij gebruikt zowel reële als verzonnen motieven, van en over zichzelf, om een personage op te bouwen. Jawel, hij begint vanuit zijn eigen situatie. Hij kent immers geen andere situatie. Hij heeft nooit wat beleefd, zijn leven is saai, maar hij kan dingen verzinnen om dat leven op te fleuren.

Dus bedenkt hij, bijvoorbeeld, een verhouding tussen zichzelf en zijn nichtje, beide de figmenten van zijn rijke, poëtische verbeelding. De verbeelding van de toekomstige beroemde schrijver die hij zal zijn. Zo gaan schrijvers te werk. Ze schrijven over de vrouwen die hen fascineren. Achter die schijnbare fantasie gaat evenwel een fragment of twee van de realiteit verborgen. Niet méér dan dat echter.

En de passie? De passie die de auteur voelt voor deze vrouwen? Hoe reëel is die? Hij moet absoluut dat soort vragen anticiperen. Hij moet zich op dat soort vragen voorbereiden. Ze zullen gesteld worden. Die ene politiemann, hoofdinspecteur Diaz, zal ze stellen. Wat met die passie, meneer Barrio? Vertel me niet dat die niet hartstocht niet de uwe is?

Dat moet hij ontkennen. Hij mag niet in die valstrik trappen. Hij mag zich niet laten meeslepen door de gemakkelijke logica van de politiemann. Dus blijft hij bij zijn verhaal. Hij voelt affectie voor zijn nichtje Andrea, maar ze is niet de Andrea uit de schriften. Zo vrijelijk zou hij niet te koop lopen met zijn ware gevoelens.

Hoe zit dat eigenlijk met die schriften? Werden die niet op een onwettige manier verkregen? Mag de politie van de inhoud ervan gebruikmaken? Ach ja, het huiszoekingsbevel. Hij heeft het gelezen. Alles wat gevonden wordt, is toegelaten voor een rechtbank. Een politiemann die enkele passages voorleest, scoort meteen. Zeker wanneer er een jury bij betrokken is. Gewone mannen en vrouwen, niet te dom, niet te slim, die deel uitmaken van een volksjury. Een jury? Komt het zover? En dat vanwege enkele...?

Ze hebben een zondebok nodig!

Dat beseft hij nu plots.

Ze hebben een zondebok nodig omdat dit onderzoek al een eeuwigheid duurt. Er komt geen einde aan. Na tientallen ontvoeringen is er nog steeds geen spoor van daders. Een zondebok is dus meer dan welkom. Iemand naar wie ze met de vinger kunnen wijzen. Zoals een man die in schriftjes toegeeft een bijzonder ongezonde belangstelling voor zijn nichtje aan de dag te leggen. En dat nichtje is nu ook nog verdwenen.

De man is daarenboven een eenzaat, een zonderling. Dat alleen al is verdacht. Hij zit op een zolderkamer te schrijven. In schriftjes. Hij is geen echte schrijver, hij publiceert niet, hij heeft geen literaire ambities hoewel hij beweert van wel. Een rechter en een jury hebben meteen een beeld van wat hij is.

Tegen dat soort indrukken is zijn verhaal niet bestand. Hij kan uit alle macht blijven aanvoeren dat zijn verhalen verzonnen zijn, dat ze geen relatie hebben tot de realiteit. Hij zal echter niet geloofd worden. De versie van de politie zal geloofd worden. Want de politie is er om onschuldigen te beschermen, en ze liegt nooit. Dus hangt hij. Hij bengelt nu al aan de galg en komt daarna in een anoniem graf terecht.

Die dag gebeurt er niets meer. De dag erop evenmin. Esmeralda mijdt hem. Hij gaat werken en probeert zich te concentreren. Hij weet dat hij moet oppassen. Meer fouten kan hij zich niet veroorloven. Thuis niet en evenmin op zijn werk. Zijn leven dreigt schipbreuk te leiden. Hij is niet langer meer de gladde en zelfzekere verleider van schoolmeisjes. Hij is een povere debutant in het spel van de verleiding, een jochie dat net iets teveel van de zoete honing der zonde heeft willen snoepen. Hij is onwaardig, dat ook.

Het is een vacuüm. Hij leeft in een vacuüm, een lege ruimte tussen de episodes van zijn persoonlijke geschiedenis. Een betekenisloos moment tussen wat hij is en wat hij binnenkort zal zijn. Hij is nu nog een gerespecteerd ambtenaar, een anonieme en vrije burger, een man van eer. Binnenkort is hij een verdachte, daarna een kinderlokker, een ontvoerder, misschien erger. Hij is het meesterbrein achter een complot dat de stad al maanden in haar greep houdt. Hij is de schuld van een

collectieve angst, van een psychose. Hij zal door de modder gesleurd worden, zijn naam wordt het synoniem van een monster. Hij staat op de voorpagina van alle kranten, wordt het eerste nieuwsitem voor de tv-zenders, ook in het buitenland. Hij vervoegt de dubieuze ere-galerij van seriemoordenaar en kindverkrachters. Hij is niet langer meer een mens.

Wat is hij dan wel? Is er een plaats voor hem, ergens *buiten* de mensheid? Is er een definitie mogelijk, *apart* van de mensheid? Kan hij daar overleven? Kan hij het verdwijnen van zijn eigen menselijkheid overleven, zelfs overstijgen?

Zover is het nog niet. Met angstzweet op het voorhoofd en klamme oksels praat hij zichzelf kalmte aan. Was het wel zover, dan had de politie hem opgepakt. Dan zat hij al in de cel. Dan werd de guillotine gewet en zijn nek reeds kaalgeschoren om het scherpe blad te ontvangen. Dit is het vacuüm, het rijk van de angstige anticipatie. De politie speelt een spel met hem – ze weet dat hij nergens naartoe gaat zolang hij niet weet wat hem te wachten staat. Ze weet dat de twijfel hem immobiel maakt. Dat hij zal afwachten – tot het te laat is. Dus hoeft ze zich niet te haasten. Hij gaat nergens naartoe.

Ook dat is een vooronderstelling. Hij weet niets. Hij weet alleen dat de dienders zijn schriften hebben. Hebben ze die ook al gelezen? Trekken ze al conclusies? Het vacuüm, dus. Er is niets aan de hand zolang er niets aan de hand is.

Stel dat hij bekend. Dat hij bij de politie bekend Andrea ontvoerd te hebben, dat ze door zijn schuld verdwenen is. Dat hij ook verantwoordelijk is voor de andere ontvoeringen, en voor valse licenties zodat die meisjes uit het land kunnen gesmokkeld worden. Hij bekend dat allemaal.

Ze vragen hem vervolgens waar de lichamen zijn. Want ze willen de lichamen zien. Ze vragen hem wie zijn medewerkers zijn. Handlangers, helpers. Zijn organisatie. De namen. Alleen kan hij dat allemaal niet klaargespeeld hebben. Ze vragen hem in wiens naam hij werkt. De opdrachtgever, de financier. Ze stellen een heleboel vragen omdat de politie zo te werk gaat. De politie moet bewijzen verzamelen zodat de onderzoeksrechter hem voor een rechtbank kan slepen waar hij schuldig

bevonden wordt en vervolgens veroordeeld.

Maar er zijn geen lichamen. Er zijn geen lijken. Er zijn geen medeplichtigen, helpers of opdrachtgevers. Hij weet niet waar de meisjes naartoe zijn of wie er via de luchthaven illegaal van of naar het buitenland gebracht werd. Hij weet niets. Hij kan niet bekennen wat hij niet weet.

Er is geen uitweg voor hem uit dit dilemma.

Hij is hoe dan ook de pineut.

Hij is de kleine man die altijd de pineut is.

Moeilijke woorden

Een media-groteske

Jan J.B. Kuipers

‘**E**n hoeveel nummers brengen jullie per jaar uit?’

Ongelovig keek Siebe Edens naar Holga Hertog, die ongeveer recht tegenover hem zat aan de ronde tafel met de microfoons. Het was goddomme de tweede keer dat ze deze vraag stelde. Mevrouw had zich wellicht wat minder op het gesprek voorbereid dan verwacht mocht worden. Familieproblemen, echtscheiding, medische ontredde, amok makende dochter, verse dooie in intieme kring? Niets van zulke rampspoed was echter af te lezen van het door een informeel, hooiwagenachtig kapsel bekroonde gelaat van de programmaleidster. Waarschijnlijk was het pure routine die haar parten speelde, naast desinteresse voor de gewestelijke letteren en de gebruikelijke algemene ontgoocheling die met de jaren komt. Dit moest immers wel de honderdste ‘Kabaalstraat 64’ zijn die Holga presenteerde: het gevarieerde regionale radioprogram rond koffietijd, ‘met aandacht voor de kunsten en een knipoog naar de actualiteit’.

‘Vier nummers per jaar, steevast, en altijd op tijd,’ antwoordde André van het Veerke. Hij was de hoofdredacteur van het Zeeuwse literaire blaadje waarvan de redactie voor één dag en tegen een rond ondertafels bedrag was verrijkt met Siebe Edens, onderzoeker van het bureau voor *Institutionele recherche en particulier onderzoek*, zoals één van zijn recente visitekaartjes in een terughoudende klasseletter meldde.

‘F’loris Fee, directeur van de ZOO.’

‘ZOO?’ vroeg Siebe met zijn gebruikelijke botheid. ‘Wist niet dat jullie zoiets hadd’n in Zeeland. Zijn er veel aap’n?’

Een zuur en opvallend kort lachje klonk aan de andere kant.

‘Nee, het gaat vanzelf niet om een *zoe* maar om de media, meneer Edens. De Zeeuwse Onafhankelijke Omroep, ofwel ZOO. Waarvan ik de directie voer, nietwaar. Nooit van gehoord?’ Ongelovig klonk dat ineens.

‘Nee. Maar wat is er van uw dienst,’ informeerde Siebe.

‘Kent u de heer Kuipers, Jan J.B. Kuipers?’

‘Natuurlijk,’ zei Siebe. ‘Daar heb ik wel zaak’n mee gedaan, ooit. Een kundig man.’

Het was even stil. ‘Kunt u naar Zeeland komen? Vandaag nog?’ vroeg Fee toen. ‘Er dient hier een intern onderzoekje plaats te vinden waarvoor u de geschikte, eh, lijkt, nietwaar?’ Siebe registreerde een ietwat versnelde ademtocht aan de andere zijde.

‘Tja. Maar mijn tariev’n staan vast.’

‘Ach!’ riep Floris Fee bijna frivool. ‘Komen we wel uit! Ik heb nog wel een potje voor zulke dingen. Publieke omroep, nietwaar!’

‘Over uiterlijk zes uur kan ik bij u zijn. Reiskost’n worden natuurlijk ook vergoed?’

‘Geen punt!’ zei Fee hoorbaar kregelig.

‘P’oseren? Undercover?’ Siebe Edens greep zijn glas en nam nog een flinke hap van zijn bier.

De heer Fee, over wiens wat bolle en daardoor nog jongensachtige toet nu en dan een lichte tic snelde, waarna de directeur steevast zijn blik van links naar rechts en weer terug liet schieten, knipte met zijn vingers. De kastelein van de *Teerpot*, een schemerig etablissement ergens onder de Vlissingse boulevard waar de tijd dertig jaar leek te hebben stilgestaan, snelde toe met meer bier en twee jonge jenevertjes.

‘Kuipers zelf is natuurlijk akkoord,’ zei Fee snel. ‘Beetje afgekocht – die scribentjes zijn blij met elke stuiver. U hoeft hooguit een uur voor

hem in te vallen, meneer Edens, daarna een rapportje schrijven over uw bevindingen waarmee ik dan weer intern aan de slag kan, snappu? U weet wel, collega's onder elkaar, de sterke onderlinge kwaliteitstoetsing in het omroepwereldje, de geheel eigen mores van de journalistiek...'

'Ik moet dus een rapportje fabriceer'n waarmee u snel een medewerker onderuit kunt halen. Is het dan zo'n guerilla bij jullie? Jullie kunt mekaars bloed dus wel zuipen bij de ZOO?'

'Al jaren en jaren, je moest godverdomme eens weten,' schoot Floris Fee bitter uit. De haastig ingenomen bieren en jenevers wakkerden kennelijk wel zijn neiging tot vertrouwelijkheid aan, maar brachten de tic vooralsnog niet tot bedaren. Deze leek zelfs heviger geworden.

'Kan mij 't scheel'n. Ik doe het!' besloot Siebe gemaakt onverschillig. 't Ging dit omroepkoninkje niks aan dat hij al maanden geen werk had gehad.

'Maar geen lulpraatjes in dat rapport,' eiste Fee, terwijl hij een druppel van zijn kin veegde. 'Onafhankelijke waarneming wil ik. De professionele visie van de belangeloze outsider. Ik moet een objectief stuk hebben!'

'M'aar ik heb Kees van Rijn nog helemaal niet gehad!' deed Holga Hertog geestdriftig. Gut, dacht Siebe, wat zou ze daarmee bedoelen, dat ze Van Rijn nog niet had gehad?

'Kees, jij zit bij *De Stem* en nu ook in de redactie van *Ballustrada*. Hebben ze je erbij gevraagd, of heb je 't hun zelf gevraagd?'

Met een blik van uiterste bevreemding staarde de literaire journalist haar aan. 'Eh – dat weet ik niet meer,' wist hij uit te brengen.

Siebe Edens begreep inmiddels wel dat enige externe expertise hier inderdaad geen water bij de zee was. Zulke vragen zelfs tijdens zo'n oppervlakkig koffiepraatprogramma – je verzon 't gewoon niet. Maar waarom had Fee hém ingeschakeld, in plaats van een officiële *management consultant* of hoe die gasten ook mochten heten? Ach ja. Gehinderd door de uiterst luxe CAO-bepalingen van het omroepbestel, ondernemingsraadgeleuter, vakbonden, functioneringscommissies en gegarandeerde loopbaanontwikkeling zou hij noodgedwongen zijn toe-

vlucht wel hebben genomen tot dat andere, veel effectievere circuit: dat van informele memo's, achterklap bij de koffie, besloten vergaderingetjes waar grijze rapportjes rondgingen, kortom, die hele kermis van geniepige zwartmakerij en gifspoei met als lichtend einddoel de karaktermoord op, en maatschappelijke vernietiging van de tegenstander. Het circuit, waaruit Siebe Edens een groot deel van zijn magere levensonderhoud wist te puren. Zou het erg raar staan, vroeg hij zich af terwijl Holga een stukje niemendalmuziek liet draaien en zacht mee neuriede, als hij hier alvast wat notities zou maken voor zijn fatale rapport over haar?

‘Terug naar collega-journalist Kees van Rijn!’ zei Holga met haar aangenaamste presentiegeluid zodra de laatste accordeon was uitgebald. ‘Kees! Wil jij het gedicht van redacteur Kaats even voorlezen?’

Van Rijn en Kaats keken elkaar aan. ‘Kan Kaats dat niet beter zelf doen?’ stelde Kees van Rijn voor. ‘Hij zit hier toch naast me?’

‘We komen er zo op terug,’ ratelde Holga geroutineerd de bedremmelde atmosfeer aan gort. ‘Zullen we het nu even over iets anders hebben? Waarom onderteken jij je stukken eigenlijk altijd alleen met Kaats, Kaats?’

‘Omdat ik zo heet,’ zei Kaats, een vijftiger wiens fysieke constitutie zorgvuldiger leek te worden bijgehouden dan de dagelijkse scheerbeurt. ‘Wat moet ik er anders bijzetten, Holga? Praats? Raats? Buitengaats?’

De toenemende verbijstering onder de geïnterviewden dreigde nu in joligheid om te slaan, en Holga Hertog bespeurde in de verte enig onraad.

‘Nee, maar ik bedoel – Jij, Jan Kuipers, gebruikt bijvoorbeeld wél al je initialen. Waarom?’

Siebe schrok op. Dit was aan hem gericht, en Holga's toontje had plots iets aanmatigends, zelfs beschuldigends gekregen. Ze beheerste het zondebokken- en bliksemafleidingsspelletje al net zo goed als Floris Fee, die op ditzelfde moment elders in het gebouw waarschijnlijk al vlijtig aan haar ondergang zat te figuurzagen.

‘Waarom?’ zei Siebe. ‘Bijvoorbeeld omdat er in Friesland duizend

Jan Kuipersen rondlopen.’

‘O, is het dáárom,’ fleemde Holga venijnig. Siebe sloeg er geen acht op, kon zich wel voor z’n kop slaan. Friesland! In Zeeland zat-ie, dat was waar ook.

‘Ja, dáárom. En uit ijdelheid natuurlijk,’ voegde hij er met een sardonisch grijnslachje aan toe. Kuipers zelf had hem dit al eens uitgelegd, hem op de bevrijdende transparantie gewezen van dergelijke bewust beleden kleinzieligheden.

‘Die verklaring is ijdelheid gestapeld op ijdelheid,’ had Siebe geringschattend geconcludeerd, waarop de ander geestdriftig had geknikt en gezegd dat dit de verschieten nog weidser maakte. ‘Ben jij soms een calvinist, Edens?’

‘Kees!’ zei Holga, zich losrukkend van haar wantrouwen over deze wel erg makkelijke triomf. ‘Wil jij – ‘

Maar Van Rijn schudde nauwelijks merkbaar nee, stond op en liep met kalme tred de studio uit.

‘Muziek!’ besloot Holga Hertog, en onmiddellijk gleden vioolklanken aan met op de achtergrond een triangel, klaar en licht als uit een Alpen-dal.

‘Zo. Maar dat gedicht van jou in het laatste nummer begreep ik niet zo goed, Jan Kuipers!’ zette Holga weer in toen de laatste jodel in zijn echo was vermoord. Geen vergissen mogelijk, haar toon was nu onmiskenbaar die van het requisitoir.

Siebe haalde zijn schouders op, maar voelde in naam van de schrijver een trage, doffe woede opkomen.

‘Dat is dan heel mooi,’ zei hij afwachtend.

‘En in je proza gebruik je ook van die moeilijke woorden!’ stapelde Holga een nieuw blok op haar brandstapeltje. ‘Ik snap er geen biet van. Zinnen van tachtig woorden.’

‘Dat deed Proust ook,’ bracht Van het Veerke in het midden.

‘O. Nou, dat zal wel. Maar al die voorbepalingen! Wat dacht je. Ik heb geen tijd om een korte brief te schrijven, dus schrijf ik maar een lange?’

Siebe dacht moeizaam na. Wat was een voorbepaling in godsnaam ook weer? Het enige wat hem voor de geest kwam was een soort grammaticale dildo, door Holga Hertog schielijk omhuld met een correct narratief condoom opdat geen enkele lezer onverhoeds door zijn lectuur kon worden bevrucht. Die Holga. Was ze in een vorig bestaan misschien docente Nederlands geweest? Die gelijkenis van de korte en de lange brief! Dat was hetzelfde als een muzikant verwijten dat hij meer dan drie akkoorden kende.

‘Is dit een gesprek over literatuur of sociaal-democratische cultuurpolitiek?’ ontluichtte Van het Veerke zich.

Holga hield ijzig stand ‘Zal ik ‘ns een paar van die woorden voorlezen. Dan hoort de luisteraar het ook eens!’

‘Je gaat je gang maar,’ zei Siebe. Gelukkig hadden zowel Floris Fee als Jan Kuipers aangekondigd dat ze hem het bandje van deze uitzending ter analyse zouden aanbieden. Want zelf geloofde hij op dit moment zijn oren niet.

Daar ging Holga. Ze hield het laatste dubbelnummer van *Ballustrada* pal voor haar ogen en ploegde verwoed door het verhaal van Kuipers. Ah, daar had ze het. ‘Somnambule staat,’ prevelde ze, ‘sanguinisch vertoon – wat moet ik me daar nu bij voorstellen? En hier, hier! Absorptie van een zekere affectie. Wat betekent dat toch allemaal?’

Ja, dat wist Siebe natuurlijk ook niet, hij kon moeilijk Kuipers even gaan bellen. Hij moest zoals altijd te rade bij zichzelf, en vertrouwen op zijn ervaring als gesjeesde letterenstudent.

‘t Zijn allemaal woorden die ontegenzeglijk tot de Nederlandse taal behoor’n,’ improviseerde hij.

Maar Holga scheen het niet te horen, las prevelend voort, haar gezicht geheel aan het oog onttrokken door de vrolijke omslag van het literair periodiek, waarop Siebe een frisrode reddingsboei ontwaarde, gerasterde golven en leuke bootjes in lijntekening. Zeeën van tranen, oceanen van leed, schoot hem te binnen en hij wist niet eens waarom, maar er klonk een deuntje van meeslepende wanhoop bij in zijn hoofd. Ja, iets met accordeons maar zonder triangel.

‘En hier!’ riep Holga Hertog triomfantelijk. ‘Siderisch patroon! Ahhas... A-has... Ah-ahhasverische aak! Wat is dat nu weer in

'Ahasverus,' zei Siebe kalm maar met het effect van de valbijl. 'De Wandelende Jood weet u wel.'

'O.' Bijna woest liet Holga het tijdschrift zakken. 'O ja, eh, natuurlijk.' Ze staarde Siebe Edens aan met een blik koud als van een witte haai. 'Is het soms een antisemitisch verhaal?'

'Muziek!' riep Van het Veerke, en griste ziedend zijn papieren bij elkaar.

Het na de uitzending door de ZOO ter beschikking gestelde kopje koffie werd genoten aan een tafeltje in de verste hoek van de kantine, waar Van Rijn zijn collega-redacteuren hoofdschuddend had verwelkomd.

'Maar hoe zit het nu eigenlijk met die maskerade van jou als Jan Kuipers?' vroeg Leo Kaats aan Siebe, toen de vloeken en lachsalvo's van de kernachtige nabespreking waren verstorven. 'Niet dat we dat geld niet waarderen, maar we willen toch ook graag weten hoe en waarom -'

Siebe keek op zijn horloge, de meest sleetse aller voorwendsels, en stond op. 'Kuipers weet alles,' zei hij. 'Hij wil hier een verhaal over schrijv'n in jullie eigen blad heeft-ie me verteld.'

Hij schudde wat handen en liep naar de uitgang. Kaats scheen met de uitleg geen genoegen te nemen en volgde hem naar buiten.

Een schier mystieke vlag van opluchting en levensvreugd sloeg door Siebe Edens zodra hij weer op het bordes stond van het voormalige dorpshuis dat de ZOO tot zenuwcentrum diende – een vlag die onmiddellijk verdween toen Siebe een schroeiing langs zijn arm registreerde die ergens achter hem een felle tik maakte en de stank van smeulend leer achterliet. Dát kwam Siebe Edens bekender voor. Zijn hoofd draaide bliksemsnel en achter zich zag hij een mooi rond gat in het vensterruitje naast de deur. Jezus, dat is een flink kaliber, dacht hij nog terwijl hij zich al van de bordestreden stortte en zigzaggend over het pleintje naar de stationcar van Kaats schoot, die in het dichtstbij-

zijnde, voor de directie bestemde parkeervak stond.

Aan de overkant van de straat zag hij een keurig geknipt, rossig hoofd met een bril langs een autodak schieten en vervolgens wegduiken.

‘Godverdomme, dat is Pagaai! Rob Pagaai!’ riep een stem in zijn oor. Siebe’s hoofd schokte weer opzij en hij ontwaarde de naast hem gehurkte *Ballustrada*-redacteur Leo Kaats, met een sterk verbleekt gelaat en verwilderde blik. Was zich óók doodgeschrokken op dat bordes natuurlijk, en had zich bijna nog eerder dan Siebe achter zijn eigen auto gevoegd.

‘Pagaai, wie is dat, een of andere huurmoordenaar?’ hijgde Siebe.

‘Nee, radiomaker. Werkt ook bij de ZOO,’ zei Kaats.

Siebe trachtte zijn over elkaar heen tuimelende gedachten in bedwang te krijgen. Pagaai had ongeveer een olifantsgeweer gebruikt om hem neer te leggen. Waarom? Onofficiële liaison met juf Hertog? Had hij gehoord hoe mevrouw zichzelf voor de microfoon te kakken had gezet met ’r moeilijke woorden? Leek een beetje overdreven, zo’n reactie. Of – zat er meer achter? Was hij, Siebe, soms onder valse voorwendsels naar deze perifere mississippizender gelokt om hem op het bordes netjes in het vizier te kunnen krijgen? Nee, scheen ook een beetje omslachtig. En in opdracht van wie moest dat dan zijn? Of was de aanslag soms voor Kuipers bedoeld? Of voor Kaats? Die had het in de auto, onderweg naar de studio, over een familielid gehad dat ook bij de ZOO zat en ’t daar aardig scheen te doen. Werd Pagaai zo geplaagd door professionele jaloezie dat hij was teruggefallen op de romantiek van de jungle? Die optie leek Siebe, gezien de dodelijke naijver in het wereldje van microfoontorsers en camerasjouwers, een stuk realistischer. Of was er heel iets anders aan de hand? Spanden Fee en *Ballustrada* tegen hem samen, of Fee en Hertog, Pagaai en Fee, *of het hele Zeeuwse journaal*?

Een nieuw schot scheurde al deze, steeds hersenschimmiger vermoedens aan flarden. Als een dompelaartje was de kop van Pagaai weer boven een autodak verschenen, er zwaaide een zwarte loop en een nanoseconde later kletterde een ruit aan barrels, ergens bovenin het gebouw van de ZOO. In de omgeving van de voltrefter werd een ander raam opengegoid en vloog een blinkende mirofoonstandaard naar buiten. Het projectiel schoot roterend door de lucht, miste doel en schampte

af op de helm van een passerende bromfietser. Die viel om, slierde een eindje over straat en kwam tot stilstand onder zijn eigen brommer.

Stilte. Toen geschreeuw en gevloek uit het gebouw. Pagaai schoot nóg een keer – een huiveringwekkende gil in de ZOO luidde diepe stilte in. Ineens slingerde Pagaai zijn geweer weg, rende vanachter de geparkeerde auto's naar het slachtoffer en zakte op zijn knieën. Hij stak iets zwarts voor het gezicht van de bromfietser.

Het was een microfoon.

‘Compleet gek geworden,’ mompelde Kaats, die net als Siebe voorzichtig maar met grote belangstelling om de auto had gegluurd.

Getikt, de kolder, mataglap – dat had Siebe Edens inmiddels ook wel door. Zoals zo vaak was zijn hulp ingeroepen op een te laat tijdstip. De verhoudingen bij de ZOO waren kennelijk al zo verziekt, dat vileine functioneringsrapportjes en achterklapoffensieven geen soelaas meer zouden brengen. De zaak was binnen de gesloten ZOO-pot van geheimhouding en achterkamertjesgekonkel zodanig aan het gisten geslagen dat nu het deksel eraf was gevlogen en Rob Pagaai als een delirisch duveltje naar buiten was gespuwd. Siebe's rapport zou dus veel te laat komen, kreupelend achter alle feiten aan; waarschijnlijk lagen er hier straks nog wel anderen voor lijk dan die onnozele bromfietser, en dan zat men niet meer te wachten op gewauwel over gebrekkige presentatietechniek en een schromelijk tekortschietende woordenschat.

Goddank: gelouterd door talrijke ervaringen had Siebe een ruim voorschot bedongen én gekregen van Floris Fee. Maar aan de creditzijde bleek wél zijn leren jack finaal naar de kloten. Spijtig blikte Siebe naar de diepe voor in zijn rechtermouw.

‘Ik weet niet wat jij doet, maar ik ben weg,’ siste Leo Kaats. ‘Wil je meerijden of niet? Ik kan je wel even bij het station afzetten of zo.’

Siebe knikte. Naar de hel met dat rapport, met Floris Fee en zijn paranoïa, met die feeks van ‘Kabaalstraat 64’ en de hele zooi. Kaats, nog altijd in gehurkte houding, wurmde een portier open en kroop in zijn auto. Siebe Edens volgde op dezelfde wijze, een hand op zijn handige en ook nog verdomd smaakvolle Smith & Wesson-damespistooltje dat paste in elke binnenzak. Haastig startte Leo Kaats de motor; een paar seconden later draaiden ze het pleintje van het omroepgebouw af.

Siebe Edens keek achter zich. Het ZOO-gebouw spuwde mensen uit, rennend, in gebukte houding; in de verte meende hij een sirene te horen. Midden op straat, kleiner wordend terwijl de auto aan snelheid won, zag Siebe de in een geblokt colbert gestoken gedaante van Rob Pagaai, die nog altijd geduldig zijn microfoon hield voor het hoofd van de roerloze man onder de brommer. Een stilleven.

Siebe wendde zijn blik af. 'Wat een dier'ntuin,' hoorde hij zichzelf nog mompelen, terwijl ze een enorme windmolen passeerden waarop de lansen van zelfs honderd helden van La Mancha zouden versplinteren.

Monsters

Karin en Dimitri

Katja

Joyce schroeft haar navelpiercing los. Of ze zit er alleen maar aan te pulken, want Katja heeft geen idee of je die dingen los kunt draaien. Misschien is het als bij een tattoo en zit je voor je leven vast aan zo'n ringetje. Bij jeuk kun je alleen maar krabben. Bij een ontsteking moet je naar het ziekenhuis.

'Wat lach je, Rooie?' Joyce pakt haar rugzak, zet hem tussen haar benen en maakt de rits open – rúkt de rits open. Ze kijkt op naar Katja. 'Dat is trouwens het stomste badpak dat ik ooit gezien heb. Leef jij nog in de middeleeuwen?'

Eva die op haar buik naast haar ligt, heft even haar hoofd om naar Katja te kijken en sluit dan weer met een zucht haar ogen.

Katja haalt het strandlaken uit haar sporttas. Hopelijk staan er geen gênante dingen op. Ze had vanochtend zélf haar tas moeten inpakken in plaats van het aan haar moeder over te laten. Aan het badpak kan Katja niks doen, maar strandlakens hebben ze veel thuis. De meeste zijn getooid met tekenfilmfiguren.

'Hans!' roept Joyce naar haar vriendje die met Mark aan het fris-beeën is. Het is zo luid en plotseling dat Katja bijna opspringt. 'Kom mijn rug insmeren!'

Katja keert haar rug naar de twee meiden toe. Voor ze de handdoek neerlegt wil ze checken of ze ermee gezien kan worden. Als hij van haar zusje of broertje is zal ze de dag zwemmend en rondwandeland door-

brengen.

Achter haar is Hans gearriveerd. Hij begint Joyce in te smeren. Katja maakt van de gelegenheid gebruik om het strandlaken open te vouwen. Het is alsof ze stiekem een boek inkijkt of er schunnige plaatjes in staan. Op de handdoek staan strandballen, emmertjes, schelpen en zeesterren. Ze slaakt nog net geen zucht van opluchting en draait zich om naar Joyce en haar vriendje. Kalm vouwt ze haar strandlaken open.

‘Jezus, wat suf,’ zegt Joyce. ‘Van je mammi gekregen?’

Hans is klaar met zijn taak. Hij draait de dop op de zonnebrandolie en rent terug naar Mark aan de rand van het water. Joyce zet haar zonnebril op en gaat liggen. Eén gebronsde knie komt omhoog.

Hoe Joyce erin slaagt om zo bruin te worden is Katja een raadsel. Na vier maanden volop zon is zij nog steeds wit met sproeten overal. Niet spierwit als net na de winter maar ook niet veel donkerder dan de crèmekleurige handdoek die ze op dit moment voor zich uit houdt. Ze moet een paar keer onder de zonnebank, dan heeft ze tegen volgend jaar Joyce bijgebeend. Misschien heeft ze haar dan wel ingehaald. Katja onderdrukt een lach. Misschien heeft ze tegen die tijd wel Hans van haar afgesnoept.

Ze gooit het strandlaken voor zich uit. De luchtverplaatsing laat zand opstuiven en de wind blaast het over het mooiste meisje van de klas heen. Door de zonnebrandolie blijft het kleven.

‘Gadverdamme!’

‘Sorry.’ Katja stapt de handdoek op en gaat zitten.

‘Sórry?’ Joyce haalt haar vingers over haar plakkerige, korrelige wangen en bekijkt de toppen. ‘Sorry, zegt ze!’ Ze stoot Eva aan. ‘Zeg jij ook eens wat van dat asociale gedrag.’

Nick, die een rubberboot staat op te pompen, schudt lachend zijn hoofd. Joyce grist haar zonnebril van haar gezicht en roept: ‘Wat sta jij daar stom te grijnzen, idioot?’

Uitdrukkingsloos gaat hij verder met het opblazen van het bootje.

‘En ga een flesje water voor me halen!’ roept ze tegen Hans.

Nick imiteert een slag met een zweep, waarop Mark in de lach schiet. Katja hoort Hans zacht zeggen: ‘Als ze niet zo lekker zou pijpen, dan was ik...’

‘Beleef ik het nog?’ schreeuwt Joyce. Hans geeft het zand een schop en gaat mopperend op weg.

Mark trekt zijn T-shirt uit. Hij vraagt aan Joyce en Eva of ze zin hebben om naar het pontonvlot te zwemmen. Als Nick klaar is met het oppompen van het bootje gaat hij naar Katja toe en zegt: ‘Kom je ook?’

Ze kan haar oren niet geloven. Ergens voor uitgenodigd? Zij? Ze knikt, doet haar bril af, bergt hem samen met haar boek in de sporttas op en gaat staan. Ik ben veel te gehaast, bedenkt ze. Dat komt wanhopig over. Een stuk rustiger zakt ze op haar knieën en begint in de tas te rommelen.

Joyce blijft liggen. Zonder kijken tast ze naar de radio en zet hem aan: Lou Reed heeft het over een volmaakte dag. Terwijl Nick nog met de knopen van zijn gulp in de weer is, rent Mark het water in. Eva huppelt achter hem aan. Mark duikt, komt even later weer boven en begint een borstcrawl. Katja loopt naar het meer.

Tot een paar minuten geleden was ze best tevreden met dit badpak – het verbergt haar bleke buik – maar als ze had geweten dat ze dit jaar voor een keer níet volledig genegeerd zou worden zou ze gezorgd hebben dat ze toonbaar was in een bikini. In plaats van haar vrije tijd te vullen met lezen en snoepen was ze aan het trainen geslagen. De momenten dat haar dij- en buikspieren op adem kwamen had ze in de zonnestudio kunnen doorbrengen.

Met haar tenen voelt ze aan het water. Het is aangenaam warm. Ze loopt verder. Als ze tot aan haar middenrif in het meer staat duwt ze zich af op de bodem en begint te zwemmen.

‘Hé!’ roept Nick achter haar. Hoopvol kijkt ze om.

Maar hij heeft het niet tegen haar. Hij staat tot aan zijn knieën in het water, wild te wuiven en te roepen naar de anderen dat ze Mark moeten tegenhouden. Die is door zijn crawl al halverwege en hoort het pas nadat Hans een paar keer op de toppen van zijn longen naar hem geschreeuwd heeft. Mark gaat op zijn rug liggen drijven en roept iets terug. Eva zegt tegen Nick: ‘Hij vraagt wat er is.’

‘Hij moet terugkomen!’ Nick maakt er een wenkend gebaar bij.

Eva kromt een hand om haar mond en schreeuwt het aan Hans door. Als de boodschap Mark bereikt heeft komt er één woord terug.

Eva roept: 'Gek!'

'Ik meen het,' zegt Nick. 'Hij moet terugkomen.'

Als eerst Eva weer naar de oever zwemt en daarna Hans, duurt het niet lang voor ook Mark aan de terugtocht begint. Met een weinig enthousiaste schoolslag deze keer.

Terwijl ze op hem wachten vraagt Eva: 'Wat is er dan?'

'Wacht tot Haantje de V. hier is,' zegt Nick.

Het duurt even want Mark was al een behoorlijk eind op weg naar het ponton. Als hij binnen gehoorsafstand is gaat hij weer op zijn rug liggen en peddelt met armen en benen heen en weer.

'Kom dichterbij!' Nick kruist zijn armen voor zijn borst. 'Ik ga niet de hele tijd staan roepen, lul!'

'Wat is er dan?!'

Tot Katja's verbazing trekt Mark onder water zijn boxersshort uit, balt hem samen en smijt hem in de richting van Nick. Het broekje blijft een stukje verderop drijven – Mark is nog meer dan twintig meter van hen verwijderd.

'Je kunt er niet rechtstreeks heen,' zegt Nick tegen Eva. Een moment kijkt hij Hans aan en daarna zelfs naar Katja. 'Naar het ponton.'

'Hè?!' roept Mark.

'Je kunt niet in een rechte lijn naar het vlot zwemmen!'

'Waar heb je het over?! In fucksnaam, man!'

Hans en Eva maken nu ook oogcontact met Katja. De groep komt een beetje dichterbij elkaar staan. Blijkbaar heeft Nick besloten dat hij zich maar beter tot hén kan richten.

'Je moet er omheen zwemmen,' zegt hij tegen Katja en Eva. 'Er lag hier vroeger een begraafplaats. Als je rechtstreeks naar het vlot zwemt, steek je een begraafplaats over.'

Hans proest het uit. 'Pardon?'

'Jakkas,' zegt Eva en ze kijkt uit over het meer.

'Man.' Hans draait zich van de groep weg, krabt zijn wang en lacht. 'O o o...'

Eva, tot aan haar buik in het water, begint naar de oever te waden. Katja blijft staan.

'We kunnen er omheen.' Als Eva Hans passeert pakt hij haar

schouder. Ze rukt haar arm los en loopt door. Op het zand gaat ze weer naast Joyce zitten.

‘Hallo!’ roept Mark. Hij slaat met twee vuisten op het wateroppervlak. ‘Kan iemand me vertellen what the fuck!’

Hans gebaart dat Mark even moet wachten en richt zich tot Nick. ‘Daarvoor roep je ons terug? Er was hier vroeger een kerkhof.’

‘Een begraafplaats,’ zegt Nick.

‘En als we eroverheen zwemmen... Wat? Grijpen ze ons dan bij onze enkels? De zombies?’

Nick opent zijn mond om te antwoorden, maar Hans steekt een hand op en zegt: ‘Ik heb er niks op tegen dat je blowt. Ik heb er zelfs niks op tegen dat je ons lastigvalt met je hallucinaties – soms zijn ze best grappig – maar deze keer heb je Eva weggejaagd met je bullshit.’ Hij kijkt naar de oever. Hoewel Joyce op zo’n afstand onmogelijk iets kan horen laat hij zijn stemvolume zakken: ‘Net nu ik met haar alleen kon zijn.’

‘Mark is er toch ook bij?’ zegt Nick.

‘Die weet van mijn interesse. Die wil net zo van haar af als ik van Joyce.’

Katja haalt een hand door haar haren. Wat moet ze doen? Ze wil niet weer naast Eva en het grootste kreng van de klas gaan liggen, maar ze wil ook niet met die oversekste gasten naar het vlot.

Zonder nog iets te zeggen zet Hans zich af op de bodem en hij duikt even later weer op. In crawlslag zet hij koers naar Mark die nog steeds aan het watertrappelen is.

Aan de andere kant, naast Joyce gaan liggen lijkt zo gek nog niet. Ze zullen de rest van de middag niet veel zeggen, alleen maar liggen braden.

‘En jij?’ vraagt Nick. ‘Jij gelooft me zeker ook niet?’

Katja knikt. Puur uit beleefdheid – Nick is de enige jongen die nog nooit rot tegen haar gedaan heeft.

‘Ik ben hier vaker geweest,’ zegt hij. ‘Ik neem altijd de rubberboot.’ Hij wijst naar het vlot. ‘Als we in een boog... – zie je die boei daar? Kom ik ook altijd voorbij – als we in een boog om die boei heen varen, is er geen enkel probleem.’

Mark

‘Shit,’ zegt Mark als hij zich op het vlot wil hijsen. ‘Mijn onderbroek. Ik heb geen broek meer aan.’

De trut negeert hem. Ze pakt Nicks uitgestoken hand, stapt van hun boot op het vlot en loopt naar de andere kant. Daar gaat ze zitten en hangt haar voeten in het water. Nick is haar gevolgd en neemt naast haar plaats.

‘Moet je die eikels zien,’ zegt Hans zacht terwijl hij ook gaat zitten. ‘Zouden die twee... Als Nick een stijve van haar krijgt, verpest hij straks misschien alles.’

Mark, die met zijn blote kont in het water moet blijven hangen, legt zijn onderarmen op de houten rand van het vlot en lacht. Nick verdient een Oscar voor zijn acteerprestatie. Iemand moest haar vertrouwen zien te winnen, anders was De trut nooit met hen meegegaan naar het vlot. Dankzij Nick is ze precies waar ze haar willen hebben – op de eerste rij.

Nick staat op en komt naar zijn vrienden toe. Hij kijkt achterom naar Katja, hurkt bij hen neer en fluistert: ‘Wisten jullie dat dat wijf van die lekkere grote jopen heeft? Ik zie het nu pas. Jammer dat er zo’n rotkop op zit.’

Mark en Hans proberen niet te hard te lachen.

‘Ik meen het.’ Nick kijkt weer even achterom, maar aan de andere kant van het vlot kun je echt niet horen wat iemand hier fluistert. ‘Trek een zak over die kop en ik kan het er zo mee doen.’

Hans knijpt zijn neus dicht. Met een hand voor zijn mond probeert hij zich in te houden.

‘Lul!’ roept Mark uit. ‘Ga maar snel terug naar je liefde!’

‘Wat hang jij hier ook te hangen, man?’ Nick staat op. Hij knipoogt en pakt de bobbel in zijn zwembroek beet. Hans draait snel zijn hoofd weg.

‘Als jij me m’n onderbroek niet naar je stomme harses had doen gooien, had ik hier niet hóeven hangen!’

Nick gaat weer op zijn hurken zitten en vraagt zacht: ‘Wanneer begint de show?’

‘Wat mij betreft nu,’ zegt Mark.

‘Wacht tot ik terug bij De trut ben, en dan begin je. Breek een been.’
‘Hè?’

‘Laat maar.’ Nick staat op en gaat terug naar Katja. ‘Rot maar op naar je wijf, ja,’ roept Mark hem na.

Zodra Nick zit geeft Mark Hans een stomp tegen zijn onderbeen. ‘Je vergeet je tekst!’ fluistert hij.

‘O ja.’ Hans draait zich half naar Nick en Katja toe en roept: ‘Ik sla niet vaak meisjes, maar jij krijgt op je muil zodra we terug zijn, klootzak!’

De voorstelling kan beginnen. Ze hebben dit een paar keer geoefend in het zwembad in het dorp, en Nick had er de hele tijd op gehamerd het vooral subtiel te houden. Niet meteen de buurt bijeen te schreeuwen. Niet meteen gillen dat een zombie je te pakken heeft, maar eerst doen alsof je voet vastzit in een stuk touw. Pas als het nepbloed om je heen wolkt mag je roepen en tieren.

Mark probeert in het water met wilde bewegingen iets van zich af te trappen.

‘Wat is er?’ zegt Hans. Hij schraapt zijn keel en herhaalt, iets luider: ‘Wat is er?’

‘Een fietsband of zo.’ Eén arm houdt Mark op de houten rand en hij voelt met zijn vrije hand onder water. Hij krijgt zijn knie niet omhoog. ‘Ik zit vast.’ Terwijl hij vloekend naar het denkbeeldige rubber om zijn enkel blijft graaien maakt hij in werkelijkheid de zak met het rode poeder los van het ponton. ‘Ik zit vast verdomme!’

Ook hierop hebben ze intensief geoefend. In de badkuip bij Nick thuis. In het zwembad stellen ze niet op prijs dat je met nepbloed experimenteert. Niet alleen de kleur en de samenstelling moest kloppen, Mark diende in staat te zijn de plastic zak met één hand open te maken. Hans opperde dat als De trut even de andere kant op keek, Mark het snel met zijn tanden zou kunnen doen. Te riskant, zei Nick, dat poeder kleeft als een gek. Dus had Mark zijn duimnagel laten groeien, en hem bijgevijld en aangescherpt tot hij zich er bij wijze van spreken mee kon scheren. Een week later lukte het om het water rood te laten kleuren.

Zoals het ook nu lukt om met zijn duimnagel de zak open te rijten. Dunne sliertjes kleurstof verlaten langzaam het plastic omhulsel.

Katja

Eva en Joyce zijn in de rubberboot op weg hiernaartoe. In rechte lijn. Nick springt overeind en begint te zwaaien en te schreeuwen dat ze moeten stoppen. 'Eromheen! Eromhéén!'

Joyce zwaait terug.

Door zijn hysterische gedrag wil Katja opnieuw vragen of Nick dat verhaal echt gelooft.

'Terug!' roept Nick. 'Ga via de boei!'

Ze horen hem niet. Of doen alsof ze hem niet horen. Nick laat zijn armen zakken en kijkt achterom naar Katja.

'Kreng,' zegt hij. Ze schrikt, maar al snel voegt hij eraan toe: 'Joyce, bedoel ik.'

Tegelijkertijd gebeuren er twee dingen. Als een reusachtige gele huishoudhandschoen sluit de rubberboot zich om Eva en Joyce heen en verdwijnt onder water. Katja voelt haar ogen groot worden. Op hetzelfde moment begint Mark te schreeuwen. Om hem heen is bloed. Zo veel bloed.

Waar zoëven het bootje was borrelt een storm van luchtballen op, dan komen de donkergroene roeispanten bovendrijven. En nog wat later floept het bootje terug. Leeg.

Iedereen zit verstijfd op het vlot en kijkt naar de plek in het water waar de draaikolk van de rubberboot langzaam kleiner wordt, terwijl Marks noodkreten hun trommelvliezen martelen. Nick springt op en trekt aan Marks armen. 'Eruit! Snel!' Dan schreeuwt hij tegen Hans: 'Help me! Help me, lul!'

Mark hangt tegen het vlot aan. 'Mijn benen,' stamelt hij. 'Ik voel mijn benen niet meer.'

Katja kan zich niet meer bewegen. Ze wil een hand op haar buik leggen tegen de opkomende misselijkheid, maar haar ledematen zijn stram en uitgeput, alsof ze net zelf in de draaikolk voor haar leven heeft gevochten. Voorovergebogen staart ze naar de plek waar de rubberboot met Joyce en Eva verzwolgen werd, haar lunch van vanmiddag drukt

tegen haar middenrif. Het speeksel verzamelt zich in haar mond.

‘Rooie!... Trut!’ schreeuwt Hans. Nick en hij hebben allebei een arm van Mark vast die slap in het water ligt met zijn ogen dicht.

‘Katja,’ roept Nick. ‘Help ons!’

Katja opent haar mond zodat het spuug langs haar mondhoeken loopt voordat ze opstaat. Ze kan haar ogen niet van de levenloze Mark afhouden. Bij de jongens aangekomen begeven haar knieën het. Op handen en voeten kruipt ze over de natte planken.

‘Wat heb jij nou? Schiet op, mens!’ roept Hans. ‘We houden hem niet meer!’ Als ze naar hen toe schuift glijdt Mark kopje onder. Katja’s hoofd bonkt van angst, bibberend kruipt ze verder. Op het moment dat ze Marks arm wil pakken laten Hans en Nick gelijktijdig los. Met uitgestrekte armen verdwijnt Mark in het scharlaken water.

‘Fuck!’ Hans slaat met zijn vuist op de planken. Nick maait in paniek door het water. ‘Mark! Mark!’ schreeuwt hij met overslaande stem. Hans draait zich naar hem toe. Hij legt zijn vingers op Nicks arm en laat hem zijn hand terugtrekken. ‘Hou op,’ zegt hij schor. ‘Direct pakken ze jou ook.’

Er komt een been bovendrijven. De bovenkant is ribbelig en donkerrood, alsof een haai er zijn tanden in gezet heeft. Zwijgend schuiven Hans en Nick naar het midden van het vlot toe. Ze wisselen een blik met elkaar en kijken dan naar Katja die met haar armen om zich heen geslagen zit te rillen. Haar tanden klapperen zo erg dat ze het tot in haar slapen voelt dreunen.

Er speelt een lachje om Hans’ lippen.

‘Gaat het?’ vraagt Nick. Hij maakt een beweging of hij naar haar toe wil komen, maar blijft op zijn plek.

‘Ik b-ben z-zo bang,’ stottert ze. Haar stem komt met stekende schokjes uit haar keel. *Beter niet meer praten.* Ze strekt zich uit op de planken van het ponton. Ze rilt over haar hele lichaam.

‘Gaat het, Katja?’ Er klinkt bezorgdheid door in Nicks vraag. Katja’s lijf begint te schokken. Ze voelt haar ogen wegdraaien. Haar hoofd begint tegen de planken te bonken. Haar tong hangt uit haar mond.

‘Fuck.’ Nick gaat staan. De hoge, zenuwachtige giechel moet van Hans zijn. ‘Lach niet, gek. Dit is niet leuk meer.’

Nick knielt bij haar neer. Katja's maag trekt samen. Een golf braaksel komt omhoog en loopt langs haar wang haar nek in.

'Gadver,' zegt Hans. Katja ligt te schudden alsof ze met een taser bewerkt wordt.

'Hou je bek, man. We zitten in de shit. Direct blijft ze erin.'

Hans wrijft over zijn bovenarmen. Dan steekt hij zijn hand uit. 'Katja?' vraagt hij zachtjes. 'Het... het was maar een grapje.'

Nick trekt hem bij haar weg. 'Je moet haar mond-op-mondbeademing geven,' wordt er gefluisterd. 'Jouw vader is dokter.'

'Dat rooie monster, wat denk je nou,' antwoordt Nick. 'Eigenlijk moet ik haar op haar zij draaien, ze kan stikken in dat braaksel, maar dan moet ik dat vieze wijf aanraken.'

'Ze is gewoon in shock.' Hans knielt bij haar neer en slaat Katja op haar wangen.

Nick mept hem tegen zijn achterhoofd. 'Hou op! Een epilepticus moet je nooit op die manier storen. Waar zijn de anderen?'

'Terug naar de oever, man. Dat was toch afgesproken?'

'Roep ze. Ze moeten terugkomen met de boot. Katja moet naar het ziekenhuis.'

Hans gaat staan en begint te zwaaien en te schreeuwen richting waterkant. Nick doet mee.

Als er geen teken van leven van de oever komt laten ze zich weer op het ponton zakken.

'Kieper haar gewoon overboord. Wij zwemmen terug, en er kraait geen haan naar.' Hans klinkt uitgeput. 'Verdomme. Ze moeten terugkomen! Waarom zijn ze zo laat?' Hij gaat weer staan en begint uit alle macht te roepen.

De boot deint op het water. Er is iemand zachtjes aan het snikken.

'Schiet op Joyce, roei eens door. Zo komen we er nooit.' Het is de stem van Eva.

'Ze beweegt niet meer,' zegt Joyce. Misschien is ze wel dood. Maar dat is dan niet mijn schuld.'

De roeispanten kraken in de dollen. 'Dat is net zo goed jouw schuld

als van ons allemaal. Je bent medeplchtig. En meer dan dat, want wiens idee was dit eigenlijk?’

‘Ze was altijd zo stom,’ jammert Joyce. ‘Zo’n slaafs varken ergert me. Wat kan ik daar nou aan doen?’

Eva snuift.

Opeens hoort Katja mensen roepen. Ze voelt hoe de boot op de kant getrokken wordt en doet haar ogen open. Ze staan allemaal om haar heen en praten door elkaar. De huilerige uithalen van Joyce komen er bovenuit. Eva heeft haar telefoon in haar hand. Katja gaat rechtop zitten en ziet de witte gezichten. Bij Mark biggelen er dikke tranen over zijn wangen. Nicks lip trilt. *Klootzakken*.

Ze zwaait haar benen over de rand van de rubberboot. Nick gaat door zijn knieën vóór haar en kijkt haar ernstig aan. ‘Voorzichtig,’ maant hij. ‘De ambulance komt zo.’

Katja geeft hem duw. Hij tuimelt achterover in het zand.

Ze gaat staan. ‘Hufters. Gore, góre hufters.’ Er kriebelt een stukje vastgekleefd braaksel in haar nek. Geërgerd veegt ze het weg. ‘Het was nog niet genoeg dat jullie mijn leven verzieken. Jullie wilden me laten creperen daar op dat vlot.’

Ze lacht schamper en loopt een paar meter van de kring vandaan. ‘Jullie dachten toch niet echt dat ik van die grote borsten had?’ Uit de rechtercup van haar badpak haalt ze een plastic zakje met witte inhoud. ‘Deze heb ik nog over.’ Ze houdt het zakje omhoog. ‘Muesli met yoghurt. Net overgeefsel.’

De angst op de lijkbleke gezichten gaat over in verbazing. Met grote ogen staren ze haar aan.

Ze gooit het zakje naar Nick. Vlak voor zijn voeten spat het open. Hij springt achteruit, maar is te laat. Een grote klodder belandt op zijn wreef. Uit de andere cup haalt Katja een rechthoekig ding omwikkeld in folie. Haar borstomvang is opeens met de helft verminderd. Ze houdt het omhoog zodat iedereen het goed kan zien. ‘Dictafoon van mijn vader.’ Ze bekijkt het apparaatje. ‘Mooi. Het lampje brandt. Het heeft keurig alles opgenomen.’

Eva maakt zich los uit de kring en loopt naar Katja toe. In Katja’s uitgestrekte hand legt Eva haar telefoon. Katja glimlacht en klemt de

apparaatjes in haar vuisten. Triomfantelijk steekt ze haar armen omhoog en gooit haar hoofd in haar nek. 'Dit wordt een hit op you tube,' zegt ze tegen de blauwe lucht.

Met open mond werpt Mark een blik naar Nick. Joyce zijgt neer in het zand. Ze begint heen en weer te wiegen.

Katja voelt een intens warme gloed door haar lijf trekken als ze de verbouwereerde gezichten ziet en hoe Joyce zenuwachtig op haar vuist bijt. *Nog niet lachen. Nu nog niet.*

'Wie heeft er van die treiterkoppen nodig, als er lieve meisjes zijn?' Vragend kijkt Katja de kring rond voordat ze haar armen om Eva slaat. Het klasgenootje met wie ze de laatste week alles deelt. Hartstocht, geheimen, het bed... Ze drukt een kus op haar vertrouwde lippen. Eva sluit haar ogen en beantwoordt de zoen.

'What the...' begint Hans.

Hand in hand en met zwierende armen lopen Katja en Eva weg. Als ze twintig meter van hen vandaan zijn zetten ze het op een lopen.

'Grijp ze!' gilt Hans.

Het Peperkoekenhuis

Bjarne Donderdag

‘Gouden Kind’ Barbara behoorde tot een zoete familie waar ze te bedeesd waren om dood te gaan. Ze wilden dat elkaar niet aandoen: het verdriet, de kosten. Dus bleven ze doorgaan met leven, tot ze een stuk in de negentig werden, en plotseling uitflakkerden als een kaars in een onverwachte bries. Dat scheelde. Je had dan immers bijna geen vrienden meer van dezelfde leeftijd. Bovendien was je nageslacht ondertussen ook al zo’n onoverzichtelijke reutemeteut geworden dat het er allemaal niet meer toe deed. Komen te gaan in het zicht van die magische honderd kaarsen en dat glas cava, maar die kaap net niet ronden, was mooi, edel en menselijk, de naam ‘sterveling’ waardig. Perfectie is namelijk saai. En ‘eeuweling’ klinkt als een gerimpelde aardappelsoort. De daaropvolgende omschrijving is ‘mummie’.

Barbara bleef dus maar leven, nadat haar tweede wettelijk geregelde man naar een buitenland vertrokken was om er een B & B te beginnen met een groen blaadje. Haar ‘eersteling’ – klinkt ook al als een aardappelsoort – was in de gruwelijke jaren tachtig tot de ontdekking gekomen dat hij eigenlijk voor de herenliefde was. Onbemand is onbemind: Barbara ging naadloos over in een volgende vent. Uit dat tweede huwelijk sproot een spruit voort: Jasper. Door zijn geletterde liefde voor het keuzevak Zuid-Afrikaans aan de universiteit verkaste hij vrijwel onmiddellijk na zijn studies naar Pretoria, waar hij een baantje aan de ambassade versierde, in afwachting van een meer avontuurlijke job in het land van Boeren, Kaffers en Zoeloes. In zijn vrije tijd was hij alvast golfballenraper. Kwestie van netwerken. Na een korte periode van stress-

balletjes en sherry verzoende zijn moeder zich met de situatie.

Barbara kon dus rustig en alleen ouder worden. Dat was althans de bedoeling. Ze ging vervroegd met pensioen na een carrière als docente Transfiniete Wiskunde aan de Hogeschool voor Econometrie omwille van werkdruk, verslagenterreur en vergaderzucht. Als mede-erfgename van het familiebedrijfje SWEPA zat ze gebeiteld. Ze hoefde daar gelukkig niks voor te doen, noch op te draven. Pa en dienst jongste broer hielden de boel draaiende. Misschien diende er zich nog iets anders aan. Je wist maar nooit.

Echter.

Het welbevinden straalde van het lijk af. Eindelijk levenloos! Je merkte zo dat het zich beregoed voelde in zijn strakke, glanzende vel. Deze huid, waarmee in levenden lijve vaker gehuiverd dan geliefkoosd werd, die zelden gestreeld werd, zou binnenkort overbodig worden. Er hoefde dan namelijk niks meer middels deze accolade nog krampachtig samengehouden te worden. Het had geen zin meer, naar mensenmaat beschouwd.

Je zag het corpus gelijk denken, met het laatste restje geest dat nog niet op reis naar het hiernamaals was vertrokken: *bof, ik ken ze wel, de achterblijvers, de alsnog op de middag- en avonduren rechtop zittende korp-sen, in de horecabedrijven, de belegen korp-sen, in vreemde bedden, de alleen-staande torso's, op vernissages, de gestelde lichamen, bij toespraken, de staande lijven, zich lavend, voedend en weer lozend als vampiers, de ondoden, de omhulsels van het corps diplomatique, het hart gevangen in een kooi van ribben, zij die gingen sterven, zij die sedert hun geboorte de rottingsgeur in hun neusgaten opsnoven.*

Er was een minuscuul gaatje in de huid voor het hart. Het was bijna volledig weg gebalsemd.

Een lijf kon dood zijn.

Een lijk kon leven.

Pogingen tot lijfsbehoud: gezondheid, vitamines, legio. Die belaagden de dood. Gevolg: body. *Corpora delicti*: vet, alcohol, nicotine, asbest, dioxine, verkeer, legio.

Pogingen tot lijkbehoud: balsem, vrieskoude, legio. Die omarmden de dood. Gevolg: mummie. *Corpora delicti*: bijl, pistool, mes, stormnagel, diepgevroren schapenbout, knots, vergif, legio.

Tussen Lijf en Lijk doolden nog de Zielen in Nood, riekend naar angst. Want voor een Ziel was het Lijf te veeg en het Lijk te koud. Angstkrampen bepaalden hun bestaan op aarde, deze blauwe plek in het heelal waar ze op gestoten waren na een allereerste angstschreeuw, in een langgerekte rigor mortis. Hun leven was het voorwerp van een sluipmoord, een slow motion van pijn, de prijs van een wreed spel. Deze constante zielenpijn zat geprangd tussen geboorteschreeuw en doodsreutel. En als de ziel dan eindelijk uit hun lijf was gelopen ... en dat lijf plat van de pijn horizontaal ging ...

Het lijk was van een vrouw geweest. Ze had zichzelf buiten het bestaan op de aarde gezet. In mensentaal, zeg maar gazettenpraat: 'Ze had zich van het leven beroofd'. En hier begint mijn verhaal.

De regering gaf de kans om buitenlands zwart geld weer wit te was-
sen in het binnenland, mits 3, 6 of 9 percent smartengeld op dat kapi-
taal afgedokt werd wegens jarenlange derving van deze inkomsten door
de Staat. Tegen 1 januari 20XX, nog 13 maanden te gaan, moest dat
compartiment van de schatkist weer gevuld zijn. Men verwachtte een
fikse, gezonde financiële injectie in 's lands belang door dit zeer liberale,
tijdelijke gedoogbeleid. Wee de vermetele die daarna nog frequent
durfde te bellen, faxen of mailen naar pakweg Vietnam, Maleisië, Kaap-
verdië of andere Kaaimaneilanden. Omdat de regering bij haar aantreden
ook 200 000 nieuwe jobs had beloofd, kon ze nu werk maken van tien
kersverse functies: een waslijstje van financiële detectives die het wit-
wassen begeleidden en gelijk de vuile was opspoorden.

Barbara Blixen was een van de tien. De voormalige docente Wiskunde was na een beklijvende sollicitatie aangeworven. Ze kreeg, net als de andere negen, een hoge graad in de ambtenarij, een ruim kantoor in haar provinciehoofdplaats, een wedde om wauw! tegen te zeggen en volledige vrijheid van handelen. Barbara Blixen, 52, inmiddels single, als toekomstige mede-erfgename van het peperkoekenfamiliebedrijf SWEPA ook 'Gouden Kind' genoemd, engageerde zich van meet af aan stevig voor haar 'wasserij', zoals ze zelf haar functie en haar kantoor omschreef. Het duurde dan ook niet lang of het door haar geviseerde en opgejaagde wild noemde haar Barabbas Bliksem.

Barbara infiltreerde vaak via de beproefde incognito- of aliasmethode in de poelen, cenakels en kringen waar gehengeld diende te worden. Afhankelijk van wat voor soort vlees ze in de kuip had, wendde ze alle bruikbare en beschikbare middelen aan: geest, lijf, oogverblindende woordendamp, etc ... Vooral het mannelijke wild, pook in overdrive, pik in de aanslag en het gewei van de weelde breed op de kop vertakt, tuinde erin. Het eindigde al vaker en vaker op 9 percent, minder en minder op 3 of 6. De regeringscommissaris van de TCFG, de Tijdelijke Cel Financieel Gedoogbeleid, feliciteerde haar herhaaldelijk. Na enkele maanden stevig veld-, spit- en ploegwerk ontving Barbara Blixen/Barabbas Bliksem ook anonieme knipselbrieven ('ToLleNaAr!!!'), en soms zweterige prepaid telefoontjes waarin een gesmoorde zakdoekstem gewag maakte van *'langzaam levend villen', 'in alle gaten tegelijk pakken door een voltallige rugbyploeg', 'grondig doorkarnen van de wasserij', 'Jezus of Barabbas: Jezus.'* en *'totaal en ruw afstropen van intieme lingerie annex pek- en verenbehandeling'.*

Na een drietal van zulke mededelingen deponeerde Barbara zowel thuis, in haar auto als in de wasserij binnen handbereik een zware Engelse sleutel. Gedachten aan een klein handvuurwapen hield ze levendig. Peperspray stond ook op haar boodschappenlijstje.

Over lijstjes gesproken.

Gewilligen a priori (01- 01- XX)

ARMATUUR (Pensioenfonds Vakbond Arbeiders & Bedienden Wapensector)

BelGnoom (Firma in Tuinbeelden)

De postPost (Geprivatiseerd ex-overheidsbedrijf)

Sp.a – Spirit (Politieke partij)

ArDi (Firma Artificiële Diamantproductie)

Vriendenkring Costa Brava Costabravoure (...)

Seniorie De Groote Boom (Afdeling Repatriëring/Insurance)

Transport De Munck (Elke dag België – Polen)

Captavision (Audiovisuele sector opnamestudio's)

Brouwerij Mede & Nec

ProFi (Provinciaal Fietsenplan 'featuring' Antilope Bicycles Cie & Sons)

De hr. Marnix de Betsbrugge Geelhand-Outerluigne

Oegema & Brauwer – AmBru (Reclamebureau)

Kusburcas (Vereniging Kustburgemeesters met Casino)

(...)

Onwilligen a fortiori (02- 01- XX)

BCC (Belgische Christelijke Centrale, vakbond)

FARMETERN (Bedrijf met monopoliepositie betreff. dierlijke taxidermie en menselijke mummificatie)

Groep T-DRUK (Drukkerijgigant, tevens uitgevers diverse kijk-blaadjes)

ILLIS (Postorderbedrijf Software)

Apobel (Farmaceutisch bedrijf geriatrische middelen)

P & P (Verenigde Praliniers- en Patissiersbond)

HEI! (Vereniging voor de erkenning van hooikoorts als sociale

ziekte)

Alladin (Alliantie van Adinkerke, tabakverkopers)

(...)

Achteloos spelend met de inmiddels aangekochte peperspray viel het B.B. plotseling na elf werkzame maanden in: het grote peperkoekenhuis van de familie Blixen zelf ... ? De SWEPA? Waar bevonden zich de centen van pa en diens jongste broer? Ongerust pleegde ze in de late avond nog een serie telefoontjes. Twee dagen later werd het grote gouden Blixen-peperkoekenhuis (Est. Anno 1921) door een geheimzinnige snode zwarte piet aan de schandpaal gebracht. Bleek dat driekwart van het kapitaal van het zoete Blixen-imperiumpje gezond en wel in het buitenland sliep. Dat prijkte nochtans op geen van de lijsten van Barbara, het gedoodverfde 'Gouden Kind'. Het was nooit bij haar opgekomen dat de bloedeigen Blixens ook op een van beide lijsten thuishoorden. Alle rapen waren gaar. In de TCFG werd spoedvergaderd, vooral nadat alle landelijke kranten de onvermijdelijke boswachterstropersscenario's hadden gepubliceerd. De SWEPA probeerde nog te redden wat te redden viel.

Vooral onder impuls en leiding van enkele schaduwboksers uit het fel geviseerde bedrijf FARMETERN werd stevig gelobbyd in de richting van een regelrecht ontslag van Blixen. Dat kwam er dan ook vlug, want Barbara hield de eer aan zichzelf. FARMETERN bleef echter, samen met de anderen op de zwarte lijst, een doelwit voor de opvolger van Blixen. Die werd twee dagen later al aangesteld.

In de donkerste dagen van de winter likte Barbara Blixen / Barabbas Bliksem thuis haar wonden. Haar *sanctuary* was haar piepkleine keuken. De huiskamer was te gevaarlijk: de televisie, dat verdomde 'venster op de wereld', toonde twee lange dagen lang in het journaal van diverse zenders tot driemaal toe en daarna tientallen keren bij de herhaalde nachtuitzendingen immer hetzelfde beeld van haar, vinnig een vragend

uitgestoken microfoon opzij duwend, haastig naar haar auto stappend, de panden van haar lange bruine jas uiteenwiekend, haar haren dansend op haar schouders. Noch de peperkoeken, noch de wiskunde konden haar soelaas bieden. Ze bedankte feestelijk voor eender welk aanbod vanuit die hoeken. Urenlang zat ze naar de kleine collectie zware Engelse sleutels te staren, grimmig mijmerend over de voorbije elf maanden. Soms nam ze er een in de hand en streelde ze het kille staal.

‘DE pUtTeN zIJn nU gevULD,
MaAR GIJ KALF!
MOEt nU nOG VERZUIPEn!!!’

Cryptisch was dit laatste verknipte bericht niet. Het liet aan duidelijkheid niet veel te wensen over. Het werd bij nacht en ontij na kort, agressief belgerinkel in haar bus gedropt. Een slaapdronken Barbara was op slag weer klaarwakker voor nog een etmaal tobben. Politie bellen en aangifte doen? Een detective engageren? Wat een ouderwetse gedachte. Weer zat ze urenlang besluiteloos te roken. Waren knip-en-plakkers zelf verknipt? Het was tot nu toe bij bedreigingen gebleven: anonieme brieven en gesmoorde telefoons. Was dit hier ze nu menens? Wie waren ‘ze’? Barbara legde de lijsten voor zich: de bereidwilligen, de koppigen. Ernaast dat dreigbericht. Plotseling werd het helemaal kil in haar. Dat had niets met die lijsten te maken. Wel met de dansende krantenletters op dat blad. Het drong tot haar door: hij is hier aan de deur geweest.

Hij: m/v?

Hij: meervoud? Zij dus?

Barbara stak haar twaalfde sigaret op en ging op een andere stoel zitten, met haar rug niet langer naar de keukendeur toe.

Twee nachten later warrelde er nog een dreigbericht binnen. De letters waren uit het transparante gele peperkoekenpapier van de SWEPA geknipt:

CUT!

Omdat er dit keer geen begeleidende belgerinkel mee gemoeid was, ontdekte Barbara het bericht pas 's middags. Rond twintig uur die avond werd er wel kort aangebeld.

De kogel was dwars door haar hart gegaan. Het handvuurwapen lag los in haar rechterhand. Op de keukentafel trof men een peperspray en drie grote Engelse sleutels aan. Ze was naakt. Niemand ontdekte de twee minimale inkepingen van het cuttermes, daar waar een minuut of zo later de kogel zijn dodelijke baan in het vlees was begonnen af te leggen.

FARMETERN bood zich aan om het lichaam van Barbara Blixen te balsemen volgens de regels van de kunst. Pa Blixen stemde toe, ietwat verbaasd.

‘Lotgenoten,’ verklaarden die van FARMETERN zich nader. ‘In de nood kent men zijn vrienden, en zijn vijanden.’

Ansichtkaart

Nadine Luchsinger

Op de deur van haar koelkast prijkt een ansichtkaart die niet van haar is. De foto laat een verzameling bakstenen huisjes zien, met een witte kerktoeren in het midden. Heuvels bollen op om het dorpje heen. Er onder staat in krullerige letters ‘*Merscheid*’, wat volgens Google een plaatsje in Luxemburg is. De kaart is vergeeld en de inkt op de achterkant is nog maar net leesbaar:

Liebe Phyn,

Wir vermissen dich.

We missen je. Onder de twee zinnen staat een dikke stip, alsof iemand met de pen al op het papier aan een nieuwe zin wilde beginnen en zich toen bedacht. De afgelopen week heeft Sophia er elke ochtend met een kop koffie aan haar lippen naar zitten staren. Nu is het vrijdagavond en ze heeft een halflege fles wijn voor zich staan. Ze fronst naar de kaart en voelt een lichte irritatie in haar opkomen.

Zondag was ze bij oma Fien langsgegaan voor de thee, wat een borrel werd, wat diner met een fles wijn werd. Oma viel met een licht gesnurk in slaap, terwijl Sophia probeerde voldoende nuchterheid te herwinnen voor de rit naar huis. Ze stond op en liep wat heen en weer door de kleine woonkamer. Met een aangenaam troebel hoofd bleef ze staan voor de boekenkast. Haar vingers gleden langs de gebroken kanten heen en weer. Ze stopte bij Albert Camus’ *de Vreemdeling*. Ze zag pas dat het de originele Franse versie was, toen ze hem al uit de kast had

gepakt. Met dronken overmoed sloeg ze het boek open en de kaart viel er uit. Ze had voorzichtig gebukt en de kaart van alle kanten bekeken. En zonder helemaal te weten waarom had ze de kaart in haar tas gestopt en was ze naar huis gereden.

Met haar ogen nog op de kaart bijt Sophia op haar lip. Ze schenkt zich een nieuw glas wijn in. De kaart geeft een klein inzicht in het leven van haar oma, maar niet genoeg. Zal ze haar oma er gewoon naar vragen? Maar ze weet al dat het niets op zal leveren. De oude dame praat nooit over haar verleden en haar humeur betreft aanzienlijk zodra iemand het probeert. Haar moeder had Sophia wel eens verteld dat oma op jonge leeftijd was vertrokken uit Luxemburg en nooit terug was gegaan. En blijkbaar leek oma vroeger op Sophia. Of zij lijkt op haar oma, moet ze eigenlijk zeggen.

“Merscheid.” Ze proeft de naam op haar tong. Zou haar oma zijn geboren in dat bruine huis naast de witte kerk? Ze beeld zich in dat ze tussen de bakstenen huisjes loopt, belicht door de ondergaande zon. Dat ze mensen spreekt die haar oma hadden gekend. Dat ze hartelijk onthaald wordt als een verloren dochter van een kneuterig dorpje. Ze gaat er heen. Natuurlijk gaat ze er heen, weet ze. Met een resoluut knikje gooit ze het laatste beetje wijn achterover en staat op om haar spullen te pakken.

De ansichtkaart had een klein dorp afgebeeld en daarmee niet gelogen. Voor Sophia het weet is ze Merscheid in- en ook weer uitgereden. Er is één parkeerplaats, bij de lokale supermarkt, en er is geen hotel. Niet dat ze die nodig zal hebben. Binnen een uur kan ze het hele dorp spreken en aan de vijf uur durende rit terug naar huis beginnen. Sophia zucht en trekt met een ruk aan de handrem. Het had zo’n goed idee geleken gisterenavond. Ze leunt voorover en legt haar bonkende hoofd op het stuur. Net als ze besluit de wijn overal de schuld van te geven, wordt er op het raam geklopt. Ze schrikt op en kijkt recht in een paar doffe, mosgroene ogen.

Eén moment kijken Sophia en de man elkaar alleen maar aan. Dan doet ze haar raam naar beneden. 'Hallo,' begint ze, maar wordt onderbroken door een knetterende stroom Duits in een vreemd accent. Sophia verstaat er geen woord van. Heftig gebaart ze met haar handen en vraagt in hikkelend Duits of het iets langzamer kan. De man fronsen en zegt dan, langzamer en in Hochdeutsch: 'U mag hier niet parkeren.'

Sophia's wenkbrauwen schieten omhoog en ze voelt het protest in zich opwellen. Ze staat hier pas twee seconden. En wie is deze man eigenlijk om zich er mee te bemoeien? Met zijn weinige haar, over zijn schedel geplakt, ouderwets pak en dat lullige plastic tasje in zijn hand. Hij draagt geen politieuniform en ze kan geen penning ontdekken. Ze opent haar mond om hem te vertellen dat zij wel zal uitmaken wat ze wel en niet mag doen, als ze bedenkt dat het misschien niet slim is om meteen ruzie te zoeken met de eerste de beste Merscheidenaar. Ze perst haar lippen op elkaar en ademt diep in en uit. 'Mijn excuses. Ik kom niet uit dit land. Kunt u me vertellen waar ik wel mag parkeren?' Het duurt even voor ze het ritme te pakken heeft, maar haar Duits is nog steeds uitstekend.

De man knikt kort. 'In Eschdorf.'

Sophia kijkt de man aan. Dat kon ze niet goed hebben verstaan. 'Eschdorf? Het dorp waar ik doorheen reed hiernaartoe? Tien kilometer verderop?'

De man knikt opnieuw. Sophia bekijkt hem nog eens goed, speurend naar een opgetrokken mondhoek of glinstering in zijn ogen. Iets dat duidelijk maakt dat dit een kostelijk grapje is. Maar de man is zo hilarisch als een grafkist. Op dat moment winnen haar kater en gebrek aan slaap het van haar gezond verstand. Ze duwt de deur open – waarbij ze de man dwingt om haastig opzij te stappen – en gaat tegenover hem staan. Een seconde lang is ze verbaasd: ze is een kop groter dan hem. Hij kijkt met grote, ronde ogen naar haar op. Dan zegt ze afgemeten: 'Ik parkeer mijn auto hier en ik ga een rondje lopen. Excuseer.' Ze blijft hem dwingend aankijken tot hij de boodschap begrepen heeft en afdruipt. Met zijn staart tussen zijn benen, denkt ze triomfantelijk. 'Irritant mannetje,' Mompelt ze terwijl ze haar spullen uit de auto grist.

Het is maar goed dat ze bij een supermarkt geparkeerd staat, want

natuurlijk had ze niet aan lunch gedacht. Ze grist een croissant en een flesje sinaasappelsap uit de rekken. De rij voor de kassa is ellenlang, maar wat wil je op een zaterdagmiddag in een dorp met één supermarkt. Ze zucht en voelt de irritatie in haar groeien. Wat een idioot idee was dit. Ze kan niet wachten om collega's te vertellen van die verspilde zaterdag in deze godvergeten uithoek. Ze had nu heerlijk op de bank kunnen liggen met de tv aan of een tijdschrift.

Ze voelt een paar ogen op haar branden. Ze kijkt door het raam naar buiten en ziet de man met de mosgroene ogen naar haar kijken en, nog erger, naar haar wijzen. Naast hem staat een wat langere man, breedgeschouderd – in een politieuniform. Geweldig, denkt ze, een boete. Net wat ik nodig had. Dan voelt ze nog een paar ogen op zich. De man achter de kassa kijkt haar verwachtingsvol aan. Ze betaalt haastig, ademt diep in, recht haar schouders en loopt de schuifdeuren door.

Sophia bestudeert de politieagent terwijl ze loopt. Waar zou hij het beste op reageren? Koel en intimiderend, zoals het kleine mannetje? Waarschijnlijk niet. Het onschuldige meisje? Nee, hij lijkt overtuigd van haar schuld. De bewust schuldige verleidster dus. 'Hallo,' begint ze, maar ze wordt opnieuw onderbroken door een reeks aan Duitse woorden, waar geen interpunctie in te ontdekken is. Ze heeft medelijden met de vrouwen in dit dorp, als alle mannen zulke lompe boeren zijn. Als hij klaar is schudt ze niet-begrijpend haar hoofd. 'Sorry,' zegt ze, 'ik ben Nederlandse.' En ze knippert met haar ogen op een verleidelijke manier, hoopt ze.

'U mag uw auto hier niet parkeren.'

'Oh! Mijn excuses, dat wist ik niet.' Het kleine mannetje lijkt iets te willen zeggen, maar nu is zij hem voor. 'Waarom niet?' Vraagt ze de agent. Het lijkt een vrij simpele vraag, maar de agent heeft er moeite mee. Hij kijkt naar het kleine mannetje, alsof hij steun zoekt. Sophia slaat haar armen over elkaar en vindt het maar een vreemde situatie. Ze kijkt zoekend om zich heen.

'Ik zie hier nergens een bordje waarop staat dat ik hier niet mag parkeren?' zegt ze vragend. De mannen kijken ook om zich heen, alsof ze hopen dat er in de laatste minuut een verkeersbord uit de grond is komen zetten. 'En als het gaat om de supermarkt,' gaat ze overtuigd

verder, 'ik heb zojuist een aankoop gedaan.' Ze houdt haar croissant en sinaasappelsap in de lucht, alsof het een gouden medaille is. De agent lijkt overwonnen, maar het kleine, irritante mannetje gebaart naar de agent dat hij hem iets wil zeggen. De agent buigt voorover. Sophia probeert mee te luisteren, maar wat ze hoort begrijpt ze niet.

De agent recht zijn rug en zegt: 'Het is de wet, mevrouw. Ongeacht of er een parkeerbord staat of niet, uw auto staat hier illegaal geparkeerd.' Hij gaat verder op een wat mildere toon en vertelt hoe ze het beste bij de snelweg kan komen, of iets dergelijks. Sophia luistert al niet meer. Ze probeert haastig een manier te vinden om de mannen te overtuigen en is allang vergeten dat ze tien minuten geleden bereid was om de dag als verloren te beschouwen. Zo zit ze in elkaar: als iets niet mag, dan wil ze het des te meer. Een trekje dat ze van haar oma heeft geërfd, zei haar opa altijd. De agent is ondertussen bezig haar naar de auto te loodsen.

'Wacht!' Sophia blijft staan en rommelt in haar tas. In haar ijver heeft ze niet door dat de mannen geschrokken een stap achteruit doen. Met een ruk haalt ze de ansichtkaart uit haar tas en kijkt ietwat verbaasd naar de twee bleke gezichten. Ze zet een stap naar hen toe en duwt de kaart onder hun neuzen. 'Kijk, mijn oma komt hier vandaan. Ziet u wel?'

De agent maakt een gebaar alsof hij het weg wil wuiven, maar het kleine mannetje pakt de kaart zorgvuldig van haar aan. Hij draait hem om en bekijkt de achterkant zo lang dat hij de twee regels vijftig keer zou kunnen lezen. Hij knikt langzaam en kijkt op naar Sophia.

'Wat leuk, een relatie van Phylline.'

Phylline, afgekort Phyn, vernederlandst naar Fien; haar oma. Het gezicht van het mannetje heeft iets onnatuurlijks als hij lacht. Alsof de spieren van zijn gezicht daar niet voor bedoeld zijn. Sophia knikt geestdriftig. Ze mag hem nog steeds niet, maar ze is allang blij dat hij luistert.

'Uitstekend!' Zijn toon is bijna jubelend. 'Er zijn een aantal mensen in dit dorp die jouw oma nog hebben gekend. Zou je ze willen ontmoeten?' Zonder op antwoord te wachten pakt hij Sophia bij de arm. Hij is sterker dan hij lijkt, bedenkt Sophia, terwijl ze zich mee laat loodsen richting het dorpsplein en de kerk. De agent loopt ietwat sloffend

achter hen aan.

Ze lopen om de kerk heen – Sophia heeft zich ondertussen los geworsteld – naar een groot, wit, statig gebouw. Dat stond niet op de ansichtkaart, denkt Sophia. Ze lopen de trap op naar binnen. ‘Dit is het stadhuis. Het is vrij nieuw.’ Zegt het kleine mannetje, alsof hij haar gedachten heeft gelezen. ‘Hier woont de oudste inwoner van ons dorp. Zij kent jouw oma nog van heel vroeger, van toen ze nog een meisje was.’

Sophia voelt een zweem van irritatie opkomen om zijn toon: hij praat alsof ze een klein kind is. Maar ze weet haar lippen stijf op elkaar te klemmen en zegt niets. Onder de irritatie voelt ze een zekere opwinding. Opwinding om meer te weten te komen over de vrouw die haar moeder heeft vervangen. De vrouw die net zo stuurs en koppig is als Sophia, maar in haar ogen bijna foutloos. Een klein glimlachje speelt om haar mond bij de gedachte aan de gênante jeugdherinneringen die deze persoon zou kunnen verhalen. Ze botst bijna tegen het kleine mannetje op.

‘Wacht hier,’ zegt hij en hij glipt tussen twee enorme deuren door. Ze kijkt voor het eerst goed om haar heen en is verbaasd door de pracht en praal. Ze staat in een gigantische hal, met grote, witte zuilen. De zuilen en de vloer lijken van marmer en aan de muren hangen gigantische schilderijen. Op elk schilderij staat een vrouw: sommigen oud, sommigen jong, allemaal prachtig. Sophia volgt met haar blik een zuil omhoog en ziet tot haar vorderende verbazing een schildering die niet zou misstaan in de Sixtijnse kapel: een vrouw met wat gerust wulpse vormen mogen worden genoemd, omringd door kinderen.

De deur gaat open en het kleine mannetje wenkt haar. Ze loopt naar binnen, de politieagent op haar hielen. Even blijft ze staan om haar ogen te laten wennen aan het vreemde tafereel. Ze had een kantoor verwacht, maar in plaats daarvan staat ze in een ouderwetse woonkamer. De hele ruimte ademt oud en vrouwelijk: op elk van de vele kleine tafeltjes liggen kanten kleedjes met daarop bloemen in antieke vazen. De twee banken links in de hoek waren twintig jaar geleden aan nieuwe bekleding toe en elke lamp in de kamer heeft een vergeelde kap. Elke lamp, behalve de moderne bureaulamp. Nu pas ziet Sophia het

enorme, houten bureau tegen de achterwand staan. Op de stoel achter het donkere bureau zit een jonge vrouw met licht haar en een blauwe jurk aan. Ze kijkt met grote ogen van Sophia naar het kleine mannetje en dan naar een stoel achter haar. Sophia kan er niets aan doen, ze schrikt. In de stoel zit een dunne, lange vrouw met grijs haar en een huid zo verrimpeld dat het lijkt alsof ze uit elkaar zou vallen bij de geringste aanraking. Ze zit kaarsrecht en haar ogen zijn op Sophia gefixeerd. Maar dat is niet het enige waar Sophia van schrikt: ze lijkt als twee druppels water op haar oma. Als je er twintig jaar bij op zou tellen en flink wat kilo's er af.

'Goedemorgen,' zegt Sophia tegen de dame. Iets dat vreemde reacties oplevert van de kamer: de politieagent achter haar houdt hoorbaar zijn adem in. De jonge vrouw's ogen worden zo mogelijk nog groter en het kleine mannetje naast haar kijkt geïrriteerd naar haar op en slaat dan zijn ogen neer. Hij lijkt iets te mompelen naar de grond. De oudere vrouw knikt echter en er speelt een vriendelijke glimlach om haar mond.

'Orloff,' Haar stem klinkt verassend helder, 'dank je wel voor je hulp.' De politieagent mompelt iets in dat vreemde dialect en vertrekt. De oude vrouw staat op en legt een hand op de schouder van de jonge vrouw. Deze staat meteen op en loopt richting de deur. Als ze langs Sophia komt, ziet ze dat de vrouw zwanger is.

'Oh, gefeliciteerd!' roept Sophia uit. De jonge vrouw kijkt haar op-nieuw verschrikt aan. Sophia heeft nog nooit zo'n schrikachtig persoon ontmoet.

'S... sorry?' mompelt ze. Haar stem een hoge piep, als van een jong vogeltje. Sophia besluit dat ze haar vervelend vindt, maar ze kan nu niet meer terug.

'Je bent zwanger.' Sophia wijst naar de buik, om het nog duidelijker te maken. Ze zou het nu toch moeten begrijpen. Maar ze kijkt op-nieuw naar de oude dame achter haar, alsof ze toestemming vraagt om iets te zeggen.

De oude vrouw zegt: 'Dank je, Céleste.'

En Céleste verdwijnt de deur door. Sophia blijft achter met het kleine mannetje en de oude vrouw, die ondertussen op de grote stoel

achter het bureau is gaan zitten. 'Ga zitten, kind.' Ze praat alsof ze het gewend is om gehoorzaamd te worden. Als Sophia zit, zegt ze: 'Manus vertelt me dat je familie bent van onze Phyn.' Ze heeft een prettige stem en praat in een rustig tempo. In dat opzicht heel anders dan haar oma, die nogal verhit kan raken.

Sophia knikt. 'Ze is mijn grootmoeder. U lijkt erg op haar. Of zij op u, moet ik zeggen.'

'Heeft je oma je veel verteld over Merscheid?'

Sophia aarzelt. 'Eigenlijk alleen dat ze jong was toen ze hier vertrok.'

De oude vrouw knikt en vouwt en ontvouwt haar handen op het tafelblad.

'Maar ik zou graag meer weten,' zegt Sophia.

Het duurt even voor de oude vrouw antwoordt. 'Oh?'

'U heeft haar gekend toen zij jonger was toch?' Sophia leunt richting het bureau. 'Hoe was ze als kind? En waarom is ze hier weggegaan? Bent u familie van haar? U lijkt zo op elkaar.' De vragen rollen over haar tong, voordat ze de controlekamer lijken te bereiken.

De vrouw glimlacht alleen. Het duurt even voor ze antwoordt. 'Wat is je naam, kind?'

'Sophia.'

De vrouw blijft haar verwachtingsvol aankijken.

'Oh,' begrijpt ze, 'Sophia Martin.'

Het kleine mannetje genaamd Manus schuifelt wat met zijn voeten. De oude vrouw kijkt haar strak aan. 'Martin?' zegt ze dan.

'Ja,' Sophia kijkt naar het mannetje achter haar en weer terug, 'kent u die naam?'

'Een veel voorkomende naam.' Ze kijkt even weg. 'Maar er was een postbezorger genaamd Martin in de tijd dat jouw oma hier nog woonde.'

Sophia gaat enthousiast overeind zitten. 'Zou dat mijn opa kunnen zijn geweest?'

De oude vrouw lijkt even naar het kleine mannetje te kijken. 'Ik ben bang dat ik moet gaan,' zegt ze dan, in datzelfde kalme tempo. 'Het is tijd voor de dienst.'

'Oh.'

De oude vrouw staat langzaam op. Ze ziet er fragiel uit. Dat was Sophia vergeten toen ze met de sterke vrouw achter het bureau sprak.

‘Kan ik morgen terugkomen?’ Ze had het niet van te voren bedacht, maar nu ze het heeft gezegd voelt het eigenlijk wel goed. Wat startte als een fantasie-project, begint langzaam aan werkelijkheid te worden.

De vrouw kijkt haar onderzoekend aan. ‘Waarom?’

‘Ik wil gewoon meer weten over mijn oma. En ze gaat het mij zelf nooit vertellen.’

Opnieuw een pauze. De vrouw knikt langzaam. ‘Na de ochtend-dienst.’

‘Eh...’

‘Na elf uur, kind.’

‘Fijn! Dank u wel.’ Ze springt op en steekt haar hand uit. De vrouw neemt de hand en Sophia schudt hem zachtjes, plots bang om haar pijn te doen. ‘Oh.’ ze draait zich om naar het kleine mannetje genaamd Manus. ‘Zou ik mijn ansichtkaart terug mogen?’ Ze steekt haar hand uit. Het kleine mannetje kijkt langs haar heen naar de oude vrouw. Sophia kijkt met hem mee, maar de oude vrouw kijkt naar een aantal papieren op het bureau. Het kleine mannetje plaatst de kaart in haar hand.

Sophia loopt de deur uit en bedenkt wat een vreemde bedoeling dit plaatsje is. Ze kan zich goed voorstellen dat haar oma hier weg wilde. Toch heeft het ook iets fascinerends. Het is dat opzicht net als haar oma: gehuld in een vreemd soort mysterie. Ze heeft eindelijk de kans om iets van haar kwetsbaarheden, haar menselijkheden te ontdekken. Met een lichte pas snelt ze naar de auto, zich niets aantrekkend van de blikken van dorpelingen om haar heen.

Ondanks het hobbelige matras van het hotel in Eschdorf, slaapt Sophia die nacht uitstekend. De gratis koffie bij ontbijt is een kers op de taart en ze voelt dan ook nauwelijks irritatie als het kleine mannetje genaamd Manus haar staat opwachten op de parkeerplaats.

‘Goedemorgen!’ Ze stuitert ongeveer de auto uit.

Zijn gezicht verdraait in wat een genereus persoon een glimlach zou

kunnen noemen. ‘Goedemorgen.’ Hij loopt richting de kerk. Ze volgt hem op een holletje en probeert een gesprek over koetjes en kalfjes aan te knopen. Manus ‘glimlacht’ en knikt af en toe. Ze lopen om de kerk heen, het stadhuis binnen. Het is er donkerder dan de laatste keer, merkt Sophia op, en... Ze kijkt verbaasd de hal in. Tussen de zuilen staan mensen. Vanuit het donker kijken een groot aantal ogen nieuwsgierig terug. Blijkbaar is het hele dorp er voor op komen draven. Ze herkent de politieagent en zwaait, maar hij kijkt weg. Ze fronst en heeft medelijden met de vrouw die met hem getrouwd is.

Waar zijn alle vrouwen eigenlijk? Tussen de zuilen ziet ze alleen maar mannen. En ze kan zich niet herinneren dat ze gisteren ook maar één vrouw tegen is gekomen. Haar paranoïde verdenkingen worden enigszins gerustgesteld wanneer een paar grote ogen terugkijken van achter een zuil. Het mag dan een klein, mager ding zijn, maar is overduidelijk vrouwelijk. Het meisje duikt weg wanneer Sophia oogcontact maakt.

Toch blijft het een vreemde bedoeling en het wordt alleen maar merkwaardiger wanneer ze niet naar de woonkamer gaan, maar rechtsaf. Ze verlangzaamt haar pas.

‘Manus...’ zegt ze aarzelend. Ze kijkt achterom. De mannen staan nog steeds tussen de zuilen, maar in plaats van belangstellend kijken de ogen nu terug met... iets anders. Sophia zou het bijna ‘haat’ noemen. Ze schudt haar hoofd en volgt het kleine mannetje de tweede kamer in. Het lijkt een soort collegezaal: er staan houten banken – ook gevuld met mannen – aan weerszijden van een gangpad en aan het hoofd is een podium met drie zetels. Op de middelste van de drie zetels zit de oude vrouw die op haar oma lijkt, rechts van haar zit de jonge, zwangere vrouw. De linkerzetel is leeg.

‘Kom verder, Sophia.’ De heldere stem van de oude vrouw schalt door de kamer.

Sophia aarzelt en kijkt opnieuw achterom. De mannen staan op zo’n tien meter afstand van haar, maar er gaat een dreiging van ze uit. Teruggaan is geen optie.

‘Goedemorgen,’ zegt ze, al een stuk minder vrolijk. Een geroezemoes gaat door de zaal en Sophia loopt richting het podium.

‘Stilte,’ zegt de oude vrouw.

Het kleine mannetje wijst Sophia op een stoel midden voor de drie zetels. Ze laat zich zakken, nog steeds verdwaasd op zoek naar een reden voor de haat die om haar heen gonst. Ze hoeft niet lang te wachten.

‘Sophia Martin. Je wordt hierbij berecht voor de overtredingen van je grootmoeder, Phylline Steffen.’

‘Wat!’ Sophia had niet door dat ze was opgestaan. Een luider geroezemoes stijgt op. Het kleine mannetje staat naast haar en duwt haar zacht, maar dwingend, terug in haar stoel. Ze probeert hem van haar af te schudden, tevergeefs. ‘Hoe bedoel je “overtredingen”?’ roept ze uit.

‘Stilte!’ schelde de jonge vrouw nu in haar hoge stem. ‘Stilte als de waardige-moeder spreekt.’

De wat? Sophia’s hoofd schiet van links naar rechts, op zoek naar een indicatie dat ze in een grote grap was beland: verborgen camera’s, mensen die stiekem in hun hand grinnikten. Maar het enige wat ze ziet zijn harde, op elkaar geklemde kaken.

De oude vrouw legt een hand op de arm van de jonge vrouw. ‘Phylline Steffen,’ gaat ze verder, ‘toen zij op zeventienjarige leeftijd vertrok uit Merscheid, ging ze direct in tegen onze wetten. Zij was in het gezelschap van een buitenstaander. Zij is getrouwd met deze buitenstaander. Zij heeft kinderen gekregen met deze buitenstaander.’ Haar stem wordt harder met elke uitspraak en het geroezemoes stijgt op-nieuw. Sophia voelt de bizarre neiging om haar te corrigeren: dat haar moeder enig kind was geweest, net als zij overigens. Ze schudt haar hoofd en gelooft maar half dat dit echt gebeurt. Het voelt alsof ze in een toneelstuk is beland.

‘Deze overtredingen waren in de tijd van Phylline Steffen strafbaar met de dood.’

Wat zei ze? Dood? Het woord galmt na in haar hoofd terwijl de oude vrouw verder gaat. Ze zoekt de ogen van mensen om haar heen af. Ze zijn gestoord. Compleet gestoord!

‘...veranderingen. En tegenwoordig is de straf een keuze uit stokslagen of degradatie.’

Sophia’s snelle ademhaling klinkt plotseling tot in alle hoeken van de zaal; het is doodstil. Alsof ze wachten op haar antwoord. Dan

kunnen ze lang wachten. Ze kijkt met een flauw glimlachje om zich heen, hopen om iemand terug te zien lachen. De grap begint zijn hilariteit te verliezen. De ogen om haar heen lijken haar al te hebben veroordeeld en een kilte vouwt zich als een deken om haar schouders. Ze begint onbeheerst rillen.

‘Is dit een grap?’ Haar stem lijkt van ver weg te komen.

‘Ik verzeker je van niet,’ zegt de oude vrouw.

‘Hoe kan ik in godsnaam verantwoordelijk zijn voor de fouten van mijn oma? En wat heeft ze überhaupt fout gedaan?’

‘Volgens ons wetboek zijn straffen overdraagbaar zijn op relaties.’

‘In Luxemburg?’ roept Sophie ongelovig uit, haar stem kraakt.

‘In Merscheid.’

De oude vrouw is compleet gestoord. Ze richt zich tot de rest van de zaal. ‘Luister, mijn naam is Sophia Martin.’ Het geroezemoes zwelt opnieuw aan. ‘Niet Sophia Steffen.’ Haar stemgeluid komt net over de ruis heen en één voor één doven de stemmen om haar heen. Ze wacht tot het helemaal stil is, knijpt haar handen tot vuisten om het trillen onder controle te krijgen en zegt: ‘Mijn oma is tegen jullie wetten ingegaan en... ik snap dat ze een grote fout heeft gemaakt,’ liegt ze, ‘maar haar fouten zijn niet de mijne. Ik heb mijn eigen fouten en daar wil ik best voor uitkomen, maar het is onzinnig om mij te straffen voor de overtredingen van mijn oma.’ Ze vervloekt stilletjes haar stem die een octaaf omhoog schiet en trillend tot een conclusie komt.

‘Jouw fouten,’ klinkt de heldere stem van de oude vrouw, ‘zijn dat je naar Merscheid bent gekomen. Dat je weigerde om te vertrekken.’ Ze wijst naar Sophia, haar stem wordt luider: ‘En dat je onbeschaamd antwoorden eist op vragen waarvan je het recht niet hebt om ze te stellen! En als jij hier onwetend zit, dan is de enige die schuld heeft Phylline!’ Ze spuugt de naam uit en haar gerimpelde hoofd is verwrongen in uiterste woede. Even is het stil in de zaal. Sophia kijkt om zich heen en ziet dat ze niet de enige is die verbaasd is over de plotselinge transformatie.

‘U straft mij omdat ik op mijn oma lijk. Dat is de enige reden.’

De oude vrouw kijkt haar aan. De woede lijkt langzaam weg te ebben. En Sophia weet dat ze een fout heeft gemaakt. ‘De reden is,

kindje, dat jouw komst naar Merscheid eist dat we voldoen aan onze wetten. Dat is de reden dat jij daar zit. Jij bent het bloed van Phylline Steffen en daarom aansprakelijk voor haar overschrijdingen. Hoe jong ze ook was, of jij nu bent, zo staat het geschreven in het wetboek.'

Ze wil weer uit haar stoel schieten, maar stopt zichzelf. Ze kan nauwelijks geloven dat ze het daadwerkelijk met de gestoorde heks het over hun 'wetten' heeft. Dan bedenkt ze dat ze dat ze diezelfde wetten mischien kan gebruiken.

'Maar ik ben niet de enige familie. Er zijn anderen. Mijn moeder, bijvoorbeeld.' Schuldgevoel vreet haar hart binnen. Maar haar moeder is overleden, dus wat kan het kwaad? Dan valt haar de stilte in de zaal op. Ze kijkt om zich heen en ziet enkele mensen naar de grond kijken. Anderen ontwijken haar blik zorgvuldig.

'Dat klopt,' Zegt de oude vrouw met een stalen gezicht. 'Er zijn inderdaad anderen. Breng Mia binnen!'

Sophia draait zich om en ziet hoe het kleine meisje met de grote ogen dat ze eerder had gezien naar binnen wordt geduwd. Nu ze dichterbij komt, ziet Sophia dat ze helemaal niet jong is. Ze loopt krom en is sterk vermagerd, maar ze moet minstens dertig, zo niet veertig zijn.

'Mia, vertel Sophia wat er is gebeurd, de dag nadat Phylline is weggelopen.'

Het meisje staat te trillen op haar benen. Sophia wil haar bijna haar stoel aanbieden, maar komt er achter dat ze niet in staat is te bewegen.

'De dag,' begint ze met een klein stemmetje.

'Luider, Mia.' gebiedt de oude heks.

'De dag nadat Phyn wegliep, werden ik en mijn tweelingzus gekozen om haar straf te dragen. Omdat ze Moeder zou worden...'

'Mia,' klinkt het vanaf het podium. Er lijkt een dreigement in verborgen te zitten. De radertjes in Sophia's hoofd beginnen te draaien. Ze verbergen iets voor haar.

'Haar straf was hoger dan normaal en daarom konden mijn zus en ik kiezen: één van ons vijftig stokslagen, de ander degradatie tot de laagste rang. Mijn zus koos de stokslagen; omdat zij de sterkste was.' Haar ogen schieten heen en weer van haar linkervoet naar haar rechtervoet. 'Ze stierf na de achtendertigste slag.' Er klinkt geen verdriet in de stem,

tot Sophia's verbazing, maar bitterheid en vastberadenheid. Sophia probeert haar blik te vangen, wanhopig op zoek naar een bondgenoot. Zelfs één zo verzwakt en klein als deze.

‘Dank je wel, Mia. Je mag gaan.’

Mia's hoofd schiet omhoog. Haar mond vormt geluidloos een woord, maar Sophia begrijpt niet wat het was. Ze draait zich om en loopt ze zo snel weg als haar dunne beentjes toelaten.

‘Jouw oudtante,’ zegt de oude kraai ingenomen en ze knikt naar de deur.

Oudtante? Sophia draait zich om, maar de magere vrouw is verdwenen. Die jonge vrouw? En wat bedoelen ze in godsnaam met “moeder”? Als ze iets wil snappen van wat deze gekken met haar willen uithalen, dan moet ze er meer over te weten komen.

‘Voor ik mij...’ ze zoekt het juiste woord, ‘onderwerp aan de wetten van Merscheid, geloof ik dat ik het recht heb om ze te begrijpen.’

Het is opnieuw doodstil in de zaal. De oude vrouw buigt zich voorover naar haar toe. Dan glimlacht ze en zegt: ‘Wat wil je weten?’

‘Wat is een “moeder” en waarom was het zo erg dat mijn oma vertrok?’

Rumoer breekt los in de zaal, een kakofonie aan stemmen zo luid, dat de heks voor het eerst haar stem echt moet verheffen.

‘STILTE!’ buldert ze. Enkele slierten uit haar knot zijn losgekomen. De mannen om Sophia heen mijden de oude heks' verzengende blik. Ze haalt diep adem en richt haar ogen op Sophia: de kolen smeulen nog na. ‘Jouw oma was onze nieuwe Moeder, de hoogste eer in Merscheid! Ze zou aan niets tekortkomen en de grootste stem in ons dorp worden. En daarbij kreeg ze de grootste eer mogelijk: de kinderen van Merscheid te dragen.’

Sophia's ogen schieten naar de jonge vrouw naast de heks. Deze strijkt met een kleine glimlach over haar bolle buik. “De kinderen?” Ze kunnen toch niet bedoelen...

‘De kinderen,’ zegt de oude heks en ze lijkt bijna trots.

Sophia praat hakkend. ‘U bedoelt dat mijn oma vanaf haar zeven-tiende bestemd was om haar leven door te brengen als broedmachine?’ Haar verontwaardiging is voelbaar en even is de oude heks van slag.

Alsof ze had verwacht dat Sophia haar een staande ovatie zou geven.

‘Wat een idiotie!’ roept Sophia uit. ‘Dit kunnen jullie niet menen!’ Ze zoekt de zaal af naar een ontkrachting van de heks’ woorden. De blikken die haar pad kruisen, kijken haar giftig aan. Maar hier en daar kijken vertwijfelde blikken naar schuifelende voeten: mogelijke medestanders.

De heks kijkt ijzig op haar neer. ‘Je kan het niet begrijpen, buitenstaander.’ Het klinkt als een belediging. ‘Maar wie weet dat enkele stokslagen je ogen zullen openen voor de schoonheid van Merscheid. Het vonnis luidt,’ roept ze, ‘vijftig stokslagen.’

Sophia’s ogen worden groot.

‘Of degradatie. En aangezien jouw rang al de laagst mogelijke is, buitenstaander, mag jij je voegen bij je oudtante en werken voor rantsoen.’

Sophia kijkt om zich heen, maar zelfs als ze inderdaad een paar medestanders heeft komt ze hier niet zomaar weg. Vijftig stokslagen, dat overleeft ze nooit. Ze kan eerlijke toegeven dat ze een watje is als het op pijn aankomt. Mia’s hoofd schiet haar plots te binnen: stokslagen, dat woord hadden haar lippen gevormd. Mia zou de dood boven degradatie. Sophia slikt en denkt aan Mia’s ingevallen ogen en magere armen. Maar Sophia heeft iets dat Mia niet heeft: familie buiten Merscheid. Familie die haar zal missen en haar zal vinden, als ze hen de tijd heeft.

Ze kijkt omhoog naar de oude heks. Ik krijg je nog wel, denkt ze. Dan laat ze haar hoofd hangen, alsof ze is verslagen. ‘Degradatie,’ zegt ze. Er klinkt goedkeurend gemompel en Sophia krijgt het misselijkmakende idee dat ze de verkeerde keuze heeft gemaakt. Maar de keuze is gemaakt. En elke vernedering die zij zal ondergaan, zal ze dubbel zo hard verhalen op de heks boven haar. Deze gestoorde plattelands, door inteelt voortgebrachte idioten zullen niet weten wat ze overkomt.

Fien Martin volgt vanuit haar stoel met haar ogen de hulp. Ze maakt goed schoon, maar staat er elke week weer op om over allerlei nonsens te praten. Met een kleine zucht van verlichting zet ze haar gehoorap-

paraat uit. Ze knikt en 'humt' wanneer ze denkt dat het nodig is en laat haar gedachten rustig afglijden. Sophia heeft al een tijdje niets laten horen. Niet dat het ongewoon is. Betrouwbaar is niet een woord om Sophia te beschrijven. Impulsief, ondoordacht, eeuwig verliefd, die woorden komen dichter in de buurt. Ze schudt zachtjes haar hoofd. Dan ziet ze dat de hulp met opgetrokken wenkbrauw een boek vasthoudt. Ze zet snel haar gehoorapparaat aan.

'...lezen, mevrouw Martin?'

'Wat?'

'Of u weer begonnen bent met lezen!' roept de hulp en een irritante piep trekt door haar hoofd.

'Nee. Zet maar terug,' zegt ze stuurs en ze gebaart naar de boekenkast. De hulp haalt haar schouders op en zet het terug. Vreemd dat ze net dat boek pakte. Fien speurt de grond af, maar er lijkt niets uit te zijn gevallen. Ze duwt het nare gevoel weg dat Merscheid met zich meebrengt en zakt weer achterover in haar stoel. Met een diepe zucht zet ze haar gehoorapparaat uit, braaf hummend en knikkend naar een arge-loze hulp.

Tussen waanzin en waarheid

Debby Willems

Gerdi klemde haar handen zo hard om het stuur dat haar knokkels wit werden. 'Feit: met een maximum van dertig kilometer per uur is een aanrijding met een persoon zelden dodelijk,' mompelde ze tegen zichzelf, voordat ze het gaspedaal zo diep indrukte dat het grind ver onder haar autobanden vandaan schoot.

De klap was misselijkmakend.

Ze haalde enkele malen diep adem voordat ze uitstapte. Ze liet haar vingers over de deuk in de bumper glijden, alsof de aanraking haar moest overtuigen dat haar ogen haar niet bedrogen. Een windvlaag trok aan haar lange haren en deed haar rillen. Ze richtte haar blik nu omhoog. Als gehyponotiseerd staarde naar het bloed, dat zich in diverse vertakkingen een weg zocht naar haar pumps.

Zacht gekerm klonk achter haar en verbrak de betovering. Ze knipperde met haar ogen en draaide haar hoofd naar de man. Hij lag op zijn zij op de oprit van het landhuis, meters van haar auto vandaan. De steentjes knarsten onder haar schoenen en met iedere stap die ze dichterbij zette, spanden haar spieren zich verder aan.

Ze knielde naast hem neer. Zijn huid stak bleek af tegen het maanlicht en zijn donkere lokken plakten in zijn nek. Met moeite tilde hij zijn hoofd op en ontmoette haar blik. 'Bel een ambulance,' zei hij met hese stem.

Haar hart bonsde hevig, maar haar stem was rustig. 'Nee, dat doe ik

niet.'

Hij opende zijn mond, maar ze schudde haar hoofd voordat hij kon spreken. 'Je hebt een grote fout begaan,' zei ze, 'dus ik zal er hoogstpersoonlijk voor zorgen dat het je duur komt te staan, Lodewijk.'

'Lodewijk?' Hij knipperde even met zijn ogen. 'Lodewijk bestaat niet,' begon hij in een hinkelende zoektocht naar de juiste woorden. 'Het is een fictief personage.'

Haar ogen vernauwden zich tot spleetjes en haar neus rimpelde omhoog. 'Leugens,' spuwde ze hem toe.

Zijn ademhaling nam toe. 'Er is geen Lodewijk. Ik ben slechts een acteur.' Zijn bebloede hand klemde zich om haar pols. Met grote ogen keek hij haar aan. 'Alstublieft, mevrouw, bel een ambulance.'

Gerdi rukte zich direct los uit zijn grip. Bloedvegen tekenden haar huid. Ze klemde haar kaken op elkaar en balde haar vuisten zo stevig dat deze begonnen te trillen.

Een leugenaar, dat was het. Zo vaak had Gerdi striemen en beurse plekken op Lunda's huid gezien. Als Gerdi naar de oorzaak vroeg, kreeg ze altijd een stroom aan woorden terug, maar nooit een antwoord.

De dag dat Lunda in het ziekenhuis belandde, bleven zelfs de woorden uit. Lundas gezicht was toen zo dik dat het amper herkenbaar was. Gerdi had een vinger over het pallet aan kleuren laten glijden, waarna ze lang naar de regelmatige ademhaling van Lunda staarde. Lodewijk stond zwigend aan de andere zijde van het ziekenhuisbed. Zijn gezicht was zo bleek dat de kringen onder zijn ogen nog donkerder leken, zijn knokkels waren geschaafd en rode striemen tekenden zijn armen. Een straatkat, had hij gezegd, maar onbewust waren Gerdi's ogen afgegleeden naar de normaliter zo perfect gemanicuurde handen Lunda. De gebroken nagel stak af als een zwerver tussen adel en het was daardoor bijna alsof ze naar de hand keek van een vreemde.

De kans was minimaal dat Lunda nog uit haar coma zou ontwaken, had de arts gezegd, maar Gerdi hield hoop. Ooit zou Lunda haar ogen weer openen, dat wist ze zeker. Lodewijk dacht daar echter anders over.

Gerdi richtte haar blik op de man voor haar en deed geen moeite de walging uit haar stem te filteren. 'Jij hebt mijn zus vermoord.'

'Uw zus? Ik ken u niet eens! Ik ben Jaray Jongmans, een acteur.'

Zijn stem was schrill van wanhoop en gefrustreerd gebaarde hij naar het gebouw achter hem. 'Waarom denkt u anders dat ik zo'n villa kan betalen?'

Gerdi klemde haar kaken op elkaar. Waarom bleef hij toch zo liegen. Lodewijk was de acteur en Jaray was het personage van de film waarin hij speelde. Of was het andersom? Ze bracht beide handen naar haar hoofd en drukte haar vingers hard tegen haar slapen. Lunda zou binnenkort gaan verhuizen en dit was het huis. Toch? Haar ademhaling versnelde.

'Feit: A kwadraat plus B kwadraat is C kwadraat,' mompelde ze en direct voelde ze zichzelf kalmeren. Feiten stelden haar altijd weer gerust. Getallen werkten volgens een logica die ze gemakkelijk kon bevatten. Als mensen ook zo zouden werken, dan zou de wereld een stuk overzichtelijker zijn. Gelukkig hadden de dokters Gerdi geholpen met behulp van pillen, spuiten en gesprekken had ze eindelijk waanzin en waarheid van elkaar leren onderscheiden.

Natuurlijk probeerde Lodewijk haar in de war te brengen. Haar zus was er niet meer en dat was zijn schuld. Ze schudde haar hoofd en keek naar de man voor haar. Zweet parelde op zijn voorhoofd. Zijn mond bewoog volop, maar zijn woorden waren niet meer dan een ruis in haar oren. Lodewijk was een leugenaar. De walging die ze voelde was zo groot dat ze het zuur achterin haar keel kon proeven.

Feit: één simpele messensteek kan dodelijk zijn, wanneer er vanuit de juist hoek wordt gestoken, schoot het door haar gedachten. Ze liet haar ogen over zijn lichaam glijden. Zijn borstkas ging zo snel op en neer dat er wellicht meerdere steken nodig zouden zijn.

Ze haalde het mes uit haar binnenzak. Het maanlicht veroorzaakte een schittering op het lemmet.

Zijn ogen werden groot. 'Geloof me nu,' zei hij. 'Ik ken je zus echt niet. Je verwacht een fictieve soap met de werkelijkheid. Je bent je zus blijkbaar verloren en dat vind ik verschrikkelijk voor je. Maar ik heb daar echt niets mee te maken.' Zijn laatste woorden eindigden in een snik.

Ze beet op haar lip. Waarom bracht hij haar zo in de war? Twijfels kronkelden door haar hoofd als maden door een karkas. Ze balde haar vrije hand tot een vuist en bonsde hard tegen haar hoofd, in de hoop dat het ritme van pijn haar de rust zou brengen om helder te kunnen denken. Televisieprogramma's en films hadden haar vaker in de war

gebracht. Ze richtte haar ogen op het lemmet van het mes, vanuit waar haar reflectie met een verwilderde blik terugkeek. Gekke Gerdi, galmde het door haar hoofd. Maar zo gek was ze toch niet? Had de dood van haar zus zo'n terugslag veroorzaakt, dat de honger naar wraak haar blik had vertroebeld?

Ze kauwde op haar onderlip. Als deze man de waarheid sprak, dan zou zij vast weer worden opgenomen op die verschrikkelijke afdeling. Haar benen begonnen oncontroleerbaar te trillen en ze zakte op de grond. Ze sloot haar ogen en haalde enkele malen diep adem.

'Feit: Pi is 3,141592...' Als een mantra sprak ze nummer na nummer, waardoor haar ademhaling langzaam rustiger werd.

Het ging de laatste tijd juist zo goed met het onderscheid maken tussen waanzin en waarheid. Misschien, heel misschien, zou ze niet opgesloten worden. Ze opende haar ogen en zag dat de man met veel moeite opkrabbelde.

'Ik heb je niet met een dodelijke snelheid aangereden,' zei ze, haar stem zacht. Tranen welden op en het mes gleed uit haar hand. 'Het spijt me.'

Hij legde een hand op haar schouder. 'Mij niet.'

Nog voordat ze iets kon uitbrengen, sloten zijn handen zich om haar hals en drukten haar luchtpijp dicht. Haar ogen werden groot en ze probeerde zich los te worstelen, maar zijn grip was ijzersterk.

Hij keek haar strak aan. 'Feit: niemand geloofde je, toen je mij van mishandeling beschuldigde,' zei hij. 'Hoe kan iemand die de waarheid amper kan bevatten immers de waarheid spreken?' Hij snoof diep.

Ze wilde om hulp schreeuwen, maar wist dat niemand haar hier kon horen. Ze kluwde met haar nagels in zijn handen, maar hij kneep haar keel juist harder dicht. Tevergeefs hapte ze naar adem.

'Feit,' vervolgde hij, 'mij zullen ze wel geloven, wanneer ik de politie vertel hoe ik uit zelfverdediging tegen je moest optreden.'

Een hees geluid verliet haar lippen; een smeekbede die slechts in haar ogen af te lezen was. Tranen welden op. Haar hoofd begon te bonzen en al snel dansten er vlekken voor haar ogen.

'Ach, de realiteit is toch zo moeilijk voor je,' zei hij, waarna zijn mondhoeken omhoog krulden. 'Gelukkig hoeft jij je daar geen zorgen meer over te maken, Gekke Gerdi.'

Vertrouw op Garry

Jaap Boekestein

‘Houd je van mij?’ vraagt Louise. Ze liggen in bed. Hoe lang kennen ze elkaar inmiddels? Ongeveer zes maanden.

‘Ik houd van jou,’ antwoordt Garry. Hij kust haar op haar voorhoofd.

‘Met heel je hart?’

‘Met heel mijn hart,’ verzekert hij zijn schattebout. ‘Je bent de liefde van mijn leven.’ Hij liegt niet, zij is de vreugde van zijn leven, zijn zonnestraaltje, zijn zielsverwant, de vrouw waarmee hij de rest van zijn leven wil doorbrengen.

‘Zou je voor mij sterven?’ vraagt Louise, een beetje verbaasd, een beetje opgewonden. Wat gaat hij antwoorden. Zou hij echt voor haar willen *sterven*? Dat zou echte, totale, *super* liefde zijn.

‘Ik zou voor je sterven,’ zegt Garry, en hij meent elk woord.

‘Ik houd van jou!’ zegt Louise en ze omhelst hem. Ze houdt echt van hem.

Z*ou je voor mij sterven?*

Louise haar woorden rollen door Garry’s gedachten terwijl hij naar werk rijdt.

‘Ja,’ zegt hij. Hij meende het gisteravond, hij meent het nu. ‘Ja.’

Ja, hij zou bereid zijn te sterven voor Louise.

Als hij sterk genoeg is.

De normale lunchpraat. Garry doet mee op automatische piloot, zijn gedachten zijn ergens anders.

Zou ik sterk genoeg zijn? Als ik de keus moest maken, echt moest kiezen, zou ik dan voor haar sterven?

Garry weet dat hij het zou doen, nu. Maar woorden zijn enkel woorden, voornemens. Als hij echt, ja echt, dood zou gaan, deed hij het dan?

Ben ik gewoon een zakkenwasser met een grote mond en mooie beloften, maar verder niks? Heb ik echt het lef om voor Louise te sterven, of ben ik zwak, fake?

Mensen zeggen dat iemands ware aard in tijden van stress bovenkomt.

Wat als ik faal? Als ik bezwijk onder de druk?

Twijfels.

Pak twijfels aan, anders blijven ze groeien.

Tot iets wat duister en naar is.

T*wijfels aanpakken?*

Dat is leuk zelfhulpgeleuter, maar hoe kun je een leven-of-dood situatie testen?

Dat kun je niet. Realistisch gezien. Tenzij je je gaat gedragen als een psychopaat.

Garry is geen psychopaat. Hij gaat Louise en zichzelf niet een of andere zieke, rare situatie brengen waarin hij moet kiezen. Psychopaten zijn bereid dat soort risico's te nemen, maar Garry niet. Hij is een normale kerel.

Dus de twijfels blijven.

En ze beginnen te etteren.

Twijfels worden angsten.

Angst doet rare dingen met mensen. Ze worden obsessief.

Het beïnvloedt de manier waarop ze denken en zich gedragen.

Angst kan van gewone kerels psychopaten maken, tot op een bepaalde hoogte.

Hoe dan ook, angst kan ongezond zijn.
Je kunt rare dingen gaan denken, rare dingen gaan doen.
Dus... Zorg dat je die angsten de baas wordt.
Als je kunt.
En als je het niet kunt, dan... Nee, het is veel beter als je ze de baas wordt. Probeer het in ieder geval.
Probeer het zo hard mogelijk.
Alsjeblieft.

Woensdagavond, nog twee dagen en het is weekend. Werken is best, maar niet werken is veel beter. Garry en Louise zitten in de huiskamer. Hij kijkt sport, zij is bezig met haar tablet. Gewoon een normale avond. Vuisten bonzen op de voordeur, luid en eisend.
‘Open de deur!’ schreeuwt een brute, harde stem. ‘Openmaken!’
Wat...?
Wie, wat, waarom?
Opnieuw dreunen de vuisten tegen de deur. Het geluid is agressief en eisend.
‘Openen! We weten dat zij er is! Open maken!’
Louise springt op, de angst is leesbaar op haar gezicht, in haar ogen.
‘Ze hebben mij gevonden!’ fluistert ze gehaast. ‘Vertel ze niet dat ik hier ben, of ze zullen mij vermoorden.’
‘Openmaken!’

Louise neemt twee stappen, knielt voor de televisie en duwt op de muur er net onder. Op het grote scherm zingen beeldschone jonge vrouwen over de geneugten van de een of andere douchegel. In de muur komt een paneel los en een ruimte, net groot genoeg voor een kleine vrouw, wordt zichtbaar. Louise is klein genoeg. Ze glijdt er in en met een laatste smekende blik naar Garry trekt ze het paneel weer dicht.

De deur vliegt open, geforceerd door laarzen en schouders.
Mannen in lange leren jassen stormen naar binnen. Ze dragen ouderwetse gleufhoeden en ronde zonnebrillen met metalen frames.
Ze gooien Garry tegen de grond en beginnen de kamer met grof geweld te doorzoeken.

Garry protesteert, wat hem een schop in zijn maag oplevert.

Knielend met tranen in zijn ogen, vecht hij voor adem. Zijn handen worden achter zijn rug omhoog gehouden. Een zware laars op zijn schouders drukt hem naar beneden. De pijn is bijna ondraaglijk.

‘Waar houdt ze zich verborgen?’ vraagt een doordringende mannenstem. Garry kan het gezicht van de man niet zien, hij kan niet zover omhoog kijken.

‘Wij weten dat zij thuis is. Waar verschuilt ze zich?’

‘Jullie kunnen niet zo maar...’ wil Garry zeggen. Op de een of andere manier krijgt hij de woorden niet over zijn lippen.

Dit gebeurt niet echt! De politie zou nooit...

‘Je verspilt mijn tijd. Als je mij niet vertelt waar ze is, schiet ik een kogel door je kop.’

Een ongeziene hand grijpt Garry bij zijn haar en trekt zijn hoofd achterover, veel verder dan Garry voor mogelijk had gehouden. De laars tussen zijn schouders wijkt geen centimeter.

Zelfs met tranen in zijn ogen ziet Garry dat er een pistool op hem is gericht. De monding van de loop is vijf centimeter van zijn ogen af.

Het geluid van een hamer die wordt gespannen.

‘Waar verbergt ze zich?’

Tijd om voor je liefde te sterven, Garry. Tijd om een echte man te zijn.

‘Onder de televisie. Louise zit onder de televisie,’ zegt hij met gebroken stem.

Aaaaaaaaaaaaaah!

Zwakke klootzak!

Colère Garry! Ze *vertrouwde* jou.

Ik zou voor je sterven.

Fucking onzin!

Je bent *zwak* Garry. Zwak, zwak, zwak!

Een mislukkeling, een fraudeur, een leugenaar.

...

Maar hoe zwak ben je echt, Garry?

Je weet dat je zwak bent. Je hebt het altijd al geweten, anders had je niet getwijfeld. Je was rot vanaf het allereerste moment. Dat wist je al.

Maar weet je hoe slecht je echt bent? Hoe diep je kan zinken?

Je gaat het nog ontdekken.

...

De leren jassen – Politie? Het leger? De geheime dienst? Gangsters? – sleuren Louise uit haar schuilplaats. Zij schopt, ze schreeuwt. Ze slaan haar en lachen.

Garry wordt gedwongen toe te kijken, een laars tussen zijn schouders, de hand die nog steeds zijn hoofd omhoogtrekt.

‘Je hebt mij verraden!’ schreeuwt Louise. ‘Je zei dat je van mij hield!’

‘Je hebt de juiste keus gemaakt, Garry,’ zegt dezelfde stem, de stem die bedreigd had hem door het hoofd te schieten. ‘De hoer is het niet waard.’

De man loopt weg, Garry’s handen worden achter zijn rug geboeid en hij wordt naar buiten gesleept. Hij ziet hoe Louise in een zwart busje wordt gegooid. Garry eindigt in een ander zwart busje.

Hij landt op de stalen vloer en onmiddellijk wordt het donker: iemand heeft een deken over hem heen geworpen. Laarzen houden hem op de vloer en de deken op zijn plaats.

Ze rijden. Hoe lang, waarheen? Het valt onmogelijk te zeggen. Drempels in de weg, de bus neemt de bochten met piepende banden. Als de laarzen er niet waren, zou Garry door heel het busje heen rollen.

Uiteindelijk stoppen ze.

De deur van de bestelbus wordt geopend en de deken wordt weggetrokken, maar Garry is verblind door het felle licht. Twee paar handen grijpen hem beet en trekken hem uit het busje.

Zij, de leren jassen, nemen niet de moeite hem te laten lopen. Ze slepen hem mee en na een paar deuren en gangen gooien ze hem in een kleine, lege cel.

De massieve stalen deur sluit met een dreun.

Grijze betonnen muren en vloer. Een bed, een peertje. Niks anders.

Garry’s handen zijn nog steeds achter zijn rug geboeid. Het staal snijdt in zijn polsen, de spieren in zijn armen en schouders blijven pijnsignalen naar zijn brein sturen.

Gary is in shock. Dit kan niet waar zijn, dit gebeurt niet. Het is woensdagavond! Louise is a normale, alledaagse vrouw. Ze kunnen niet naar haar op zoek zijn. Het is allemaal een vergissing!

Maar de muren zijn de muren, de vloer is de vloer en de handboeien zijn de handboeien. Die liegen niet.

Zij niet, hè Garry?

Hoe zwak ben je echt? Nou, dat is een interessante vraag.

Gary slaapt, of doezelt in ieder geval, wanneer de celdeur open gaat.

‘Zo, Garry.’ Het is de stem weer.

Garry kijkt op: de stem draagt zwarte laarzen, een leren overjas, een gleufhoed en een ronde zonnebril. Zijn huid is grijswit. De man ziet er uit als een slechte Nazi uit een of andere B-film. Of iets uit een nachtmerrie.

Misschien is het allemaal een nachtmerrie. Misschien droomt hij dit allemaal.

Misschien, Garry.

Misschien niet.

De stem glimlacht. Het is een soort van vriendelijke glimlach, wat het natuurlijk een sinistere glimlach maakt. Context is belangrijk. ‘Je kunt Louise nu zien.’

De man wacht niet op een antwoord, hij loopt gewoon weg.

Andere leren jassen komen de cel binnen. Ze grijpen Garry bij de armen en slepen hem mee.

Grijze anonieme gangen, ziekelijk tl-licht en uiteindelijk een kamer met een groot raam.

Aan de andere kant van het raam zit Louise, vastgeketend aan een stoel. Een veeg opgedroogd bloed onder haar neus, sporen op haar wangen en voorhoofd. Een gezwollen lip. Ze heeft zich verzet.

Pas na een moment realiseert Garry zich dat het een doorkijkraam is, net zo één als bij de Amerikaanse politieseries. Hij kan Louise zien, maar zij kan hem niet zien.

‘Eindelijk hebben we haar,’ zegt de stem ergens achter Garry.

Garry draait zich om, vol vragen en eisen: ‘Verdomme, wie zijn jullie? Wat is er aan de hand? Dit is illegaal! Dit kan niet.’

Weer komt er geen enkel geluid over zijn lippen.

Hij kan het niet. Durft het niet.

Je bent een zak met gele stront, Garry.

‘We hebben je verklaring nodig,’ zegt de stem. ‘We hebben genoeg om haar op te bergen, maar het ziet er altijd beter uit met een verklaring, een betrouwbare getuige. Dus je gaat voor ons een verklaring tekenen, Garry.’

‘Wat voor verklaring?’ fluistert Garry. Het zijn zijn eerste woorden in... minimaal uren.

‘De verklaring die wij hebben opgesteld,’ antwoordt de stem grinnikend. ‘Genoeg om haar veroordeeld te krijgen. Netjes en legaal.’

‘Maar...’

De stem houdt zijn vinger – leren handschoenen, natuurlijk – tegen Garry’s lippen. Garry zwijgt direct.

‘Ik weet wat je denkt, Gary. Dat doe ik echt. Je denkt: “Maar ik heb mijn lieve Louise niets illegaals zien doen. Ik geloof niet dat ze slecht is. Ze kan al die dingen niet hebben gedaan waarvan ze wordt beschuldigd. Ik *houd* van haar.” Maar Garry, laat mij je verzekeren, je hebt het bij het verkeerde eind. Dat gore stuk vreten daar,’ de stem wijst naar Louise in de andere kamer, ‘is schuldig. Zo schuldig als dag en nacht. Kijk, we willen dit netjes en legaal doen, met weinig problemen. Maar als dat niet mogelijk is, dan doen we het wat minder netjes en minder legaal. Dus Garry, je snapt dat ongeacht wat je doet, je Louise niet kan redden. Zij zal boeten. Maar je kunt jezelf redden, want als je de verklaring niet tekent, dan schiet ik je hersenen er uit. Hier en nu.’

De stem trekt zijn pistool en houdt het tegen Garry’s voorhoofd, nonchalant, routineus.

‘Dus Garry, help ons Louise veroordeeld te krijgen, of sterf.’

Keuzes, Garry.

Je bent een lafaard, dat weet je al van jezelf.

De vraag is: hoe laf ben je?

Hoe ver zal je buigen?

Wat is het minimum dat je zult doen om je geliefde te redden?

Keuzes.

‘Ik zal tekenen,’ snikt Garry. ‘Ik teken de verklaring!’

Iemand neemt het gesprek op en speelt nu de laatste zin opnieuw af.

'Ik teken de verklaring!' klinkt Garry's stem, in beide kamers.

'Ik teken de verklaring!' klinkt het opnieuw.

Louise kijkt op.

Zij breekt, wanhoop overweldigt haar. Het is te lezen in haar gezicht, haar ogen, haar houding.

'Ik teken de verklaring!'

'Ik teken de verklaring!'

Garry, Garry. De Hel heeft een serie speciale martelingen voor je.

Jij durfde te beweren dat je van haar hield?

Zieke schoft.

Garry heeft zijn vrijheid verdiend. In ieder geval de vrijheid van zijn handen. De leren jassen hebben zijn handboeien afgedaan, maar hij zit nog steeds in de kale cel.

Ze voeden hem, hij pist en poept in de emmer die daar voor bedoeld is. Garry slaapt, het licht gaat nooit uit.

Niemand praat met hem.

Garry luistert aan de deur, hij hoort niets.

Hij heeft meegewerkt! Hij verdient beter! Een uitleg, een advocaat, iets.

Vraag er om, Garry.

Vraag er om. Als je de ballen er voor hebt.

Maar die heb je niet.

Nee, je blijft stil in je cel.

Garry de held.

'We hebben een bekentenis nodig,' zegt de stem. De man staat in de deuropening van de cel.

Garry durft hem niet aan te kijken. Hij kijkt naar de vloer. 'Ik heb al een verklaring getekend,' zegt hij stilletjes.

Wat voor verklaring, daar heeft Garry geen idee van. Hij heeft nooit het papier gelezen waaronder hij zijn handtekening heeft gezet.

De stem lacht. 'Garry, Garry! Ik bedoel niet van jou! We hebben

haar bekentenis nodig. Om alles af te ronden. De laatste puntjes op de "i", het sluitstuk, zagezegd. We houden er van als de dingen netjes voor elkaar zijn.'

De stem stopt en geeft Garry tijd om na te denken.

Garry durft nog steeds niet op te kijken, maar hij weet dat er een antwoord nodig is. Hij kan niet blijven zwijgen. Dat kan echt niet.

'Wat... Wat wil je van me?'

'Goed zo, kerel!' De stem grinnikt blij. 'Help ons een bekentenis los te krijgen. Je weet wat er gebeurt als je niet meewerkt.'

De stem trekt zijn leren jas opzij. Het pistool hangt aan zijn riem. Hij neemt niet eens de moeite het te trekken. Ze weten allebei hoe het spel wordt gespeeld. Ze weten allebei wie er zal winnen.

Niet Garry.

'Ik help je met haar bekentenis,' zegt hij, nerveus en vermoeid. Is dat het juiste antwoord?

Garry, Garry...

Jij... Ach, wat maakt het ook uit. Laat maar.

Ik help je met haar bekentenis.

Dat heb je gezegd, Garry. Wat dacht je? Dat je Louise zou ompraten tot een bekentenis. Haar handje vasthouden, haar overtuigen?

Naïef stuk stront.

Je gaat ze helpen een bekentenis los te krijgen.

Louise zit vastgesnoerd in een soort van tandartsstoel. Ze is geblinddoekt met een donkerblauw slaapmasker. Ze is vermagerd, ze ziet er vreselijk uit.

Garry is alleen met haar in de kamer. Op een staal tafeltje ligt een assortiment van gemeen uitziende instrumenten en stukken gereedschap. Boren, gekromde messen, naalden, hamers, draad... Duivelse werktuigen.

'Beken.' De stem komt uit een muidspreker. Hij klinkt arrogant.

Louise bijt op haar tanden, schudt haar hoofd en verstart om de martelingen te weerstaan.

'Beken, lieve. Of anders moet onze man je onder handen nemen.'

Zwetend kijkt Garry rond, op zoek naar een uitweg. Moet hij Louise haar marteling meemaken? Alsjeblieft, God nee! Hij wil smeken, huilen, met zijn vuist op de gesloten deur slaan, maar hij doet het niet.

Wat als Louise hem hoort? Wat als ze beseft dat hij hier bij haar is?

Wat als hij de leren jassen boos maakt? Hij heeft meegewerkt, hij wil niet de goodwill weggooien die hij met zoveel moeite heeft verdiend. Toch?

Dus houdt Garry zich stil, terwijl de vrouw waarvoor hij beweerde te willen sterven, op het punt staat om te worden gemarteld.

Garry, je bent weerzinwekkend.

‘Of je bekent, of je bekent niet,’ gaat de stem verder. ‘Uiteindelijk maakt het niets uit. Je maakt de dingen alleen zoveel simpeler voor jezelf als je bekent.’

‘Nnnngg!’ Louise schudt opnieuw haar hoofd. Haar tengere lichaam schudt in de stoel die niet beweegt. De stoel is aan de vloer vastgeklonken.

Beken! smeekt Garry haar in gedachten. *Beken Louise, en het is allemaal voorbij. Alsjeblieft! Ik wil niet dat je wordt gemarteld.*

Wat Garry natuurlijk bedoelt, is dat hij het niet wilt zien, of horen, of ruiken.

Martelen is een smerige zaak.

Er is een manier om te ontsnappen, Garry. Diverse manieren, eigenlijk.

Je kunt Louise bevrijden. Neem gewoon een van de messen en snij haar keel door, snel en genadig. Of steekt het in haar hart.

Je zou haar een gunst bewijzen.

En als je snel genoeg bent – het duurt niet lang – kun je jezelf ook nog ombrengen.

Slash! Dat is je eigen keel. Stoor je niet aan het rondspuitende bloed.

Of:

Steek! Dat is een mes in je hart, of in ieder geval daar ergens in de buurt. Het zal pijn doen, maar je zult vrij zijn.

Dood je geliefde en pleeg daarna zelfmoord. Het is dramatisch,

maar het kan je verlossing zijn.

Je zult de leren jassen hebben verslagen, die verdomde voldane stem die denkt dat hij je in zijn macht heeft.

Doe het, Garry.

Doe het!

Maar Garry doet het niet.

Nee.

Hij stapt terug, kijkt nerveus naar de deur, in afwachting van de folteraar die elk moment binnen kan komen. Zal die man een lange leren jas dragen?

Ongetwijfeld.

Maar... De deur gaat niet open. Niemand komt binnen.

De stem spreekt opnieuw: 'Mijn beste, je hebt dit over jezelf afgeroepen.' Hij klinkt zelfs een beetje droevig. Na een seconde gaat de stem verder: 'Meneer, u kunt beginnen. We hebben die bekentenis nodig.'

Garry kijkt rond. Wie...?

Het duurt een volle seconde voordat Garry beseft wie de stem bedoelt.

Hij kijkt naar de luidspreker. *Nee!*

Uit de luidspreker komt het geluid van een haan die wordt gespannen.

Nee! Nee! Alsjeblieft!

Wanhopig kijkt Garry naar Louise. *Beken dan! Beken stomme trut. Doe het dan!*

Nee.

Zij heeft ballen, Garry. Jij niet.

Garry neemt een stap naar het stalen tafeltje. Hij aarzelt, kijkt naar Louise.

Tijd om een held te zijn, Garry.

Garry pakt een tang, erg bruikbaar om nagels uit te trekken, of om vingers en tenen te kraken en zulk soort zaken. Absoluut helemaal geen goed instrument om iemand snel te doden en daarna je zelf om te brengen.

Garry heeft zijn keus gemaakt. Hij zal een bekentenis loskrijgen van Louise.

Garry eet niet. Hij voelt zich ziek, hij wil niet gaan slapen. Beelden van wat hij heeft gedaan, komen terug in zijn nachtmerries.

Dat is iets goeds, Garry.

Het betekent dat je geen psychopaat bent.

Je hebt empathie. Je *voelt*.

Ze zeggen dat sadisten heel veel empathie hebben. Hoe weten ze anders hoe hun slachtoffers zich voelen?

Hoe dan ook, Garry is geslaagd. Hij heeft Louise aan het praten gekregen.

Wist ze dat hij het was? Herkende ze de aanraking van haar geliefde. Zijn geur? De kleine, karakteristieke geluidjes die iedereen maakt?

Waarschijnlijk wel.

Het doet er niet toe. Uiteindelijk bekende ze. Ze liet namen en datums en plaatsen los.

Het betekende allemaal niets voor Garry, maar de stem scheen tevreden te zijn.

De deur werd ontsloten en Garry werd terug naar zijn cel geëscorteerd. Niet gesleept. In zijn cel lagen schone kleren en stond een warme maaltijd.

Uiteindelijk eet Garry en valt hij in slaap. Een lichaam kan maar zoveel aan voordat het instort.

Waarschijnlijk is het ergens in de middag wanneer er beleefd op de stalen deur wordt geklopt.

‘Garry?’ Het is de stem.

De man komt binnen, hij ziet er hetzelfde uit als altijd.

Garry zegt niets, hij wacht enkel op wat de stem nu van hem wil.

‘Het is tijd, Garry. Tijd voor gerechtigheid.’

De stem keert zich om en verlaat de cel.

Garry volgt.

Gangen, een grote kamer dit keer.

Heel even denkt Gary dat er een nieuwe ronde van martelingen zal zijn: dit keer is Louise vastgesnoerd in een zware houten constructie. Het heeft wat weg van een troon. Dan ziet Garry de zware elektrici-

teitsdraden naar banden om haar voorhoofd en kin, de knevel in haar mond, om haar polsen en haar hart.

Garry herkent het ding. Het is een elektrische stoel. Een executie-stoel.

‘Louise zal sterven,’ spreekt de stem. ‘Het bewijs is overweldigend, met jouw verklaring en haar bekentenis. De dood is de enige mogelijkheid.’

‘Ja,’ zegt Garry. Wat kan hij anders zeggen? Louise heeft bekend. Ze heeft dingen gedaan – Garry weet niet precies wat. Ze heeft er voor gekozen.

Hij vertrouwde haar! Godverdomme, hij vertrouwde haar! Hij hield van haar, hij was bereid voor haar te sterven!

En zij verraadde hem. Loog tegen hem. Luisde hem er in. Ze gebruikte hem.

Louise moest sterven, er was geen andere mogelijkheid.

Garry gelooft het bijna zelf, maar diep in zijn hart weet hij dat het allemaal niks betekent. Hij is zwak. Daarom is hij hier met Louise.

Er is er maar één die schuld heeft.

‘Garry, ik wil dat jij de honneurs waarneemt.’

De stem knikt in de richting van de enkele grote knop op het bedieningspaneel. Garry heeft geen uitleg nodig.

Zou ik voor haar willen sterven?

Nee Garry, dat wil je niet.

Zou ik voor haar willen doden?

Waarschijnlijk niet, want dan breng je jezelf in gevaar, Garry.

Zou ik haar kunnen doden?

Dat gaan we zo ontdekken.

Garry kijkt naar de stem. ‘Echt?’ Hij stelt de vraag met zijn ogen.

De stem knikt vaderlijk.

Garry reikt naar de knop en drukt die in.

De elektrische stoel is een vreselijke manier om te sterven. Men sterft niet meteen. Wel nee, absoluut niet. De stroom kookt het lichaam, doet het dansen, brandt weefsels weg. Smook kringelt op, generators zoemen, elektriciteit kraakt en spettert. Louise haar ogen springen er bijna uit, haar lippen zijn vertrokken tot een permanente doodsgrijs.

...

Oké, dat beantwoordt de vraag. Ja, je bent in staat haar te doden Garry, als het nodig is.

Garry is alleen in zijn cel. Hij is op zoveel manieren alleen. Geen Louise meer, geen liefde van zijn leven. Ook geen zelfrespect meer.

Je deed wat nodig was om te overleven, Garry. Uitleg is overbodig. Echt.

Verraad de vrouw de vrouw waarvan je houdt. Misleid haar, folter haar, dood haar. Het was noodzakelijk. Niet omdat jij het wilde, of leuk vond, maar omdat je geen keus had. Het was leven of dood, jij of haar. Liefde is geweldig, maar overleven is het enige wat echt telt.

Je leeft weer een dag.

Of misschien niet.

De celdeur gaat open. De stem komt binnen. Vreemd, hij lijkt een beetje op die andere stem, Frank Sinatra. Garry ziet het nu pas.

I did it my way, hoort Garry in zijn hoofd. Hij weet dat hij hysterisch dreigt te worden.

‘Garry, ik ben erg blij met je.’ De stem glimlacht. ‘We hadden een wat onstuimige start, maar ik denk dat we nu een zeer productieve relatie hebben.’

Ben je zenuwachtig, Garry? Je zou het moeten zijn. Dit is het deel waar de stem zijn pistool trekt en je dood zal schieten. Denk je nou echt dat ze getuigen willen? Zelfs nu ben je naïef.

Dag Garry.

‘Natuurlijk ben je nu vrij. Je kunt vertrekken, Garry.’ De stem glimlacht nog steeds.

Hij wacht er op dat je de deur uitloopt, Garry. Hij schiet je in je rug. “Gevangene neergeschoten tijdens vluchtpoging”, dat staat er straks in zijn rapport. Kom op Garry, glimlach, zeg dank je wel en denk dat je werkelijk vrij bent. Over een minuutje ben je dood.

Niet dat het ook maar iets uitmaakt.

Garry komt overeind, onwetend van wat hem te wachten staat: een

kogel in de rug, een enkeltje naar de Hel.

‘Maar ik denk dat het een verspilling zou zijn om je talenten te negeren,’ zegt de stem.

...?

De stem doet een stap opzij en een van zijn hulpjes komt de cel binnen. In zijn armen draagt hij een lange leren jas, een paar laarzen, een gleufhoed, een zonnebril met ronde glazen in een stalen frame en een pistool.

‘Ik zou graag willen dat je een van ons werd, Garry. Ik denk dat je een goede aanvulling van het team zal zijn.’

Wat?

Garry... Alsjeblieft, doe het niet!

Zelfs jij kan niet zo...

Garry glimlacht, vriendelijk sinister. ‘Ja graag. Ik maak graag deel van het team uit. Heel erg bedankt!’

Hij pakt de jas en al het andere aan.

Twijfels kunnen omslaan in angsten en angst kan vreemde dingen met mensen doen. Hun gedachten gaan zwalken, ze gaan fantaseren, dromen.

Was het allemaal een droom? Een gedachtenexperiment?

Misschien.

Maar het doet geen afbreuk aan de verschikkingen.

Garry dacht er aan. Hij is in staat zulke dingen te doen.

Hij is er niet zeker van, hij heeft zijn twijfels. Hij hoopt dat hij die dingen nooit zal doen, dat hij nooit die keuzes moet maken. Maar het blijft een feit dat hij er aan gedacht heeft.

Hij deed die dingen niet.

Hij wilde die dingen niet doen.

Maar hij dacht er aan en ergens vreesde hij dat hij het zo zou doen.

Garry, Garry.

Misschien ben je niet zwak en slecht, maar je zou het kunnen zijn.

Maar ach, leef je leven en bid dat je nooit zal moeten kiezen.

Garry streelt Louise haar haar. Ze zitten op de bank en kijken televisie.

Zou ik voor haar sterven? vraagt Garry aan zichzelf.

Hij kent... nee, denkt dat hij het antwoord weet.

Ik zal het proberen.

Het is het beste wat hij kan doen. Hij is maar een mens. Hij zou het proberen.

Garry kust Louise op haar hoofd. Ze is zo lief.

De vuisten beuken op de voordeur, luid en eisend.

‘Doe open!’ roept een harde, brute stem. ‘Open doen!’

Garry is verlamd. Dit kan niet waar zijn. *Hoe...? Nee!*

Twijfels.

Keuzes.

Het moment van verzet, of overgave.

Keer op keer beukt de vuist op de deur.

Nu.

Of nooit.

Louise springt op.

‘Hij is hier! De schoft is hier!’ roept ze. ‘Pak hem!’

Ze kijkt hem in de ogen.

Ze weet.

Ze weet hoe zwak hij is. Ze weet dat hij onecht is. Ze weet.

De leren jassen stormen naar binnen en grijpen hem. Ze schreeuwen en slaan hem. Louise lacht en lacht.

Gebroken, bloedend, duizelig, wordt Garry naar de wachtende zwarte bestelwagen gesleept.

Hij weet wat er gaat gebeuren.

Hij weet dat Louise aanwezig zal zijn, lachend, juichend, deelnemend.

Hij weet dat hij krijgt wat hij verdient.

Hij verdient het.

Omdat hij zwak is.

Opeens voelt Garry een diepe vrede, voor het eerst sinds een lange tijd.

Klopjacht op het roze konijn

Marcel Orie

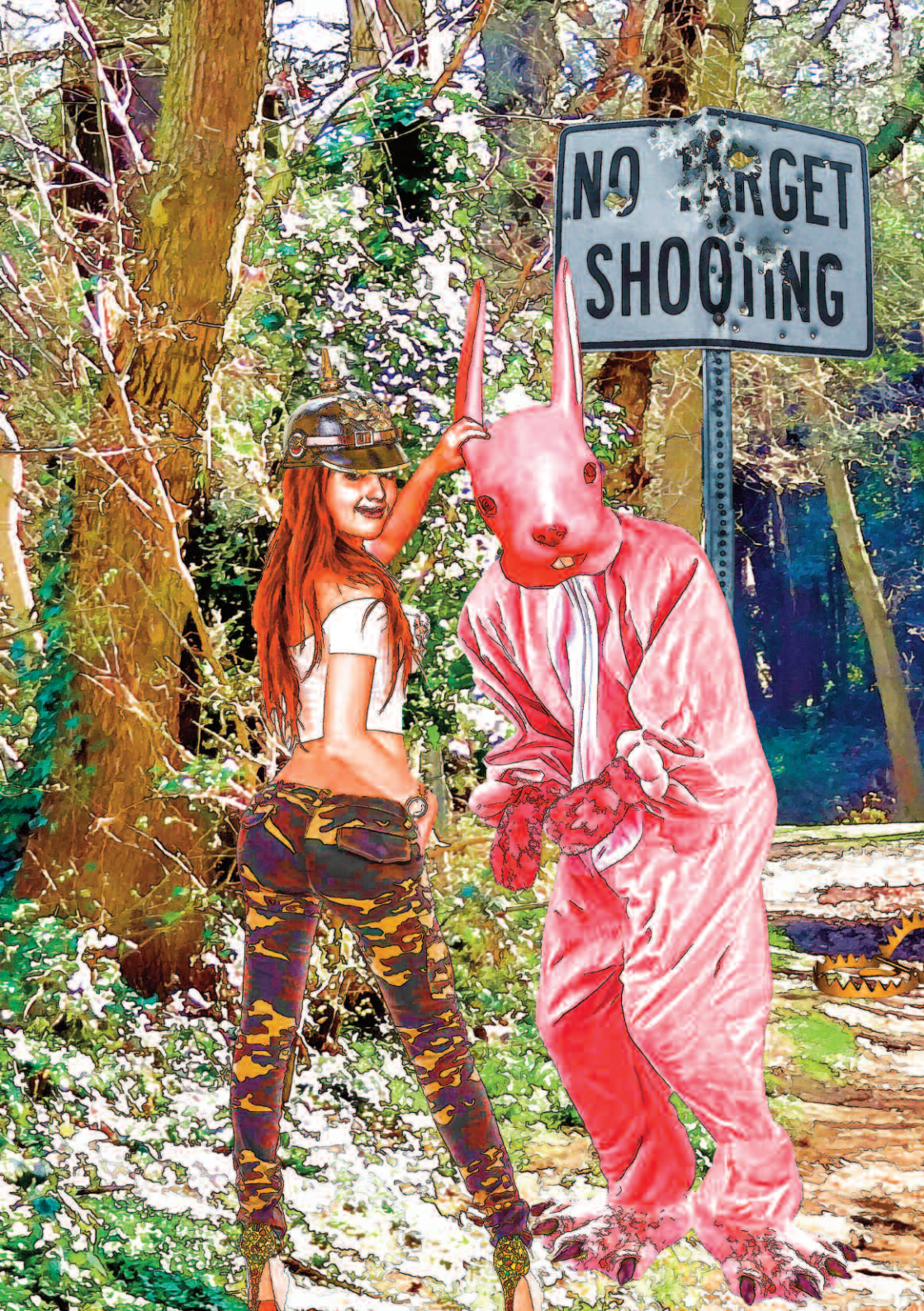
André weet het zeker: hij ziet er uit als zo'n figuur uit een Disney-film, zo'n verlept konijn met een wiebelend neusje dat op zijn achterpoten voortrent terwijl het zenuwachtig op een zakhorloge kijkt. Alleen was hij een konijn van bijna twee meter hoog, met een groteske, wiebelende kop en een roze pluchen vacht besmeurd met vervlekken.

Hoe heb ik me hiertoe kunnen laten verleiden, vraagt André zich vertwijfeld af, terwijl hij om een boomstam heen loert. De bovenmaatse kop heeft maar kleine kijkgaten (verborgen in de snuit), zodat zijn blikveld ernstig beknot wordt en hij het speelveld nauwelijks kan overzien.

Hoor ik nu stemmen, vraagt hij zich af, zijn ze al zo dicht genaderd? Het is zo moeilijk om iets te horen want er galmt luide muziek vanuit luidsprekers over het terrein. Een of ander Aziatisch coverbandje verkracht goeie ouwe rocknummers met beroerd gitaarspel en gebrek-kig Engels.

Het konijnenpak is onaangenaam benauwd, het schuurt in zijn kruis (en hij probeert er niet aan te denken wie er allemaal voor hem in dit kostuum hebben rondgehost) en ten slotte stinkt het pak zoals hij zich voorstelt dat bowlingschoenen stinken, het soort schoeisel dat aan Jan en alleman wordt uitgeleend.

Een deel van hem wil het konijnenpak uitschoppen, maar eronder draagt hij alleen een hemd, zijn boxershorts en zijn trimschoenen. Ondanks dat hij een indrukwekkend fysiek onderhoudt met zijn dagelijkse bezoeken aan de sportschool, vreest hij dat het zijn gezaghebbende positie toch wel degelijk schade zal berokkenen wanneer hij in zijn onder-

NO TARGET
SHOOTING

kleding over dit terrein zou gaan rennen. Dan nog maar beter dit konijnenpak verduren en hopen dat hij punten voor sportiviteit zal scoren. Wie weet zullen zijn onderdanen hem als iemand met gevoel voor humor categoriseren.

Hoe ben ik hierin verzeild geraakt, vraagt hij zich nogmaals af.

Het meisje, denkt hij, het is allemaal begonnen met dat lekkere grietje dat ons ontvangen heeft in de grote loods. Ze droeg zo'n groene legerbroek, met daarop een kort kleurig topje dat haar buik bloot liet. Vanuit haar navel glinsterde een ringetje met een steentje.

Het meisje had haar welkomstpraatje afgedraaid, had hen de uitrusting laten zien en de spelvarianten uitgelegd. En toen had Berkmoes gewezen en gevraagd 'waar dat konijnenpak eigenlijk voor was.'

Direct nadat het grietje geantwoord had, begonnen ze zijn naam te scanderen.

'André! André! Kom op, André!'

Hij wilde natuurlijk geen spelbreker zijn, dus had hij ingestemd. Zijn onderdanen hadden vrolijk gelachen toen hij weer uit zijn kleedhokje kwam. Hij voelde zich niet helemaal op zijn gemak, maar hij kon de lol van de situatie nog wel inzien. Hij had het konijnenmasker onder zijn ene arm en zijn eigen kleding – netjes opgevouwen – op zijn andere arm.

'Geef dat maar hier,' had het grietje gezegd. 'Ik speel vandaag voor kapstok.'

'Dan ben jij de leukste kapstok die ik in tijden heb gezien,' had hij terug gespeeld met een vette knipoog. Het meisje glimlachte. Altijd de charmeur.

'Mijn portemonnee, mobieltje en autosleutels zitten erbij,' had hij er zachtjes aan toegevoegd, zodat alleen het meisje het kon horen. Zijn mond dicht bij haar oor dan nodig was.

Toen hij nog vrijgezel was, verschalkte hij aan de lopende band smakelijke hapjes als dit. Maar de trouwring om zijn vinger en het kinderzitje op de achterbank van zijn Megane, perkten de laatste jaren zijn jachtlust toch wel wat in.

‘Geen probleem,’ was haar antwoord, ‘ik zal ze in het kantoortje opbergen en dat gaat op slot.’

Ze was al snel terug en begon de speciale regels voor de drijfjacht uit te leggen. Ze stak een magere arm met een groot horloge – zo’n ding met allerlei wijzertjes en tellertjes dat je waarschijnlijk 20.000 mijlen mee onder water kon nemen – in de lucht. ‘Het konijn krijgt tien minuten voorsprong.’ Hij zou er goed aan doen om zich uit de voeten te maken, want: ‘als de muziek begint te spelen is het jachtseizoen geopend.’

Het meisje had hem geholpen met het masker opzetten. Ze keek naar binnen door de ooggaten in zijn snuit en hij kon zien dat ze zee-groene ogen had.

‘Kun je zien?’

‘Ja.’

‘Succes,’ fluisterde ze hem toe.

Er werd gejoeld en geapplaudisseerd en hij had gedacht dat dit nog geen slechte actie was om wat aan populariteit te winnen. Zijn mense-lijke, ontspannen kant te tonen. Er klonken Elmer Fudd-imitaties. Louise stootte het afschuwelijke paardengehinnik uit dat voor een lach moest doorgaan. ‘Morituri te salutamus!’ had Glunderhuizen, die niets liever deed dan pronken met zijn universitaire opleiding, geroepen.

André had geen acht geslagen op het gezwets en was kalm en beheerst naar buiten gewandeld. Hij was pas gaan rennen toen hij tussen de bomen uit het zicht was.

Hij loopt dagelijks een half uur op de loopband in de sportschool. Maar dat is gerekend zonder het onhandige kostuum: nu is hij in minder dan de helft van dat halfuur al buiten adem. Het zweet gutst van zijn lijf en hij krijgt steken in zijn zijde, zoals hij ze geregeld had toen hij pas begon met trainen. Hij vertraagt zijn pas iets en kijkt oplettend rond. Het hinderlijke masker durft hij niet af te zetten. Daarvoor heeft het meisje expliciet gewaarschuwd. De verfpistolen waren krachtig genoeg om je een oog uit te schieten. Veiligheidsbrillen verplicht... of dit lompe masker dus.

Zijn plan is om een goede schuilplaats te zoeken, zich stil te houden en te wachten totdat zijn onderdanen langs hem lopen in hun doldrieste enthousiasme om de baas met verfpatronen te bestoken. Als ze hem voorbij zijn, zal hij als de gesmeerde bliksem terug rennen naar de loods, het belachelijke konijnenpak uittrekken en zijn eigen kleding weer aanschieten. Als zijn werknemers dan na een uur naargeestig afspeuren van het terrein verlost worden door de zoemer en vermoeid terugkeren naar de loods, dan zullen ze hun baas daar aantreffen: relaxed nippend aan een droog wit wijntje (als ze die tenminste schenken in die ordinaire kantine), terwijl hij dat lekkere, zij het ook wat ordinaire, grietje om zijn pink windt.

In zijn gedachten was het een volmaakt plan, maar de muziek speelt inmiddels en hij heeft nog steeds geen goede schuilplaats gevonden. Struiken, kreupelhout en dennenbomen, de meeste met oude verflodders op de geribbelde basten, genoeg. Maar hij is nu niet bepaald gekleed in een camouflageoverall zoals de anderen. Hij heeft het meisje horen zeggen dat er midden op het terrein enkele verlaten gebouwtjes zijn, dus moet hij die proberen te bereiken en zich dan...

Plots glijdt hij uit, roetsjt op zijn kont omlaag en landt vrij hard in de modder op de bodem van een greppel.

Geschrokken en verontwaardigd over het onoverzichtelijk terrein krabbelt hij weer overeind. Als hij niet uitkijkt zal hij nog een been breken. Dat zou me het bedrijfsuitje worden! Hij stelt zichzelf gerust met de uitstekende dekking van zijn ziektekostenverzekering en belooft zichzelf zo'n peperdure shiatsu-massage (die volledig vergoed wordt, evenals een half dozijn sessies accupunctuur, reiki of psychoanalytische therapie) als pleister op zijn gekrenkte ego.

Ik hoop dat dit klotepak scheurt, denkt hij wraakzuchtig, dat zal ze leren met hun idiote spelletjes. Hij duwt de varens opzij en probeert grip te krijgen om zichzelf uit de greppel te hijsen... en dan hoort hij iets.

Hij glijdt terug in de greppel en blijft ineengedoken zitten wachten. Ja, het zijn stemmen.

Zijn hart bonst in zijn keel.

Daar zijn ze al.

Hij staart omhoog door de groene varens naar de blauwe lucht. Hij hoort ze naar elkaar roepen, maar kan hun woorden niet verstaan.

Nu is het menens, denkt André, nu zal ik jullie eens laten zien hoe het spel gespeeld dient te worden.

Het roze konijn kruipt door de greppel die grotendeels overwoekerd is door het struikgewas. André beweegt met horten en stoten. Steeds als hij denkt dat de kust veilig is, beweegt hij een eindje verder. Hij luistert zorgvuldig en steekt dan zijn hoofd boven de greppel uit, probeerend het speelveld te overzien.

Tussen de bomen ontwaart hij twee gedaanten die bij hem vandaan lijken te bewegen. Ze zijn vrijwel onherkenbaar in hun camouflage-overalls, met hun gezichtsmaskers van zwart plastic en hun skibrillen. In hun handen hebben ze die belachelijke speelgoedgeweertjes, met zo'n trommeltje vol verfkogels bovenop. Maar ze zijn hem al gepasseerd. Sayonara, sukkels!

Hij wacht nog even en klautert dan uit de greppel. Terug naar de loods, de witte wijn en het wijfje! Het roze konijn doet wipperedewip!

Met een voorover gebogen tred begint hij terug te lopen. Hij moet het schuddende konijnenmasker vasthouden om het niet te verliezen.

'Ik zie konijnenkont in het klaverveld!' wordt er plotseling geroepen.

En met een bap-bap-bap wordt het vuur geopend. André laat zich plat op zijn buik vallen en tijgert verder, gebruik makend van de varens voor dekking.

Nu ben ik erbij.

'I'm hunting wabbits!' gilt iemand anders hysterisch. Is dat Dijkvlucht, de juridisch adviseur met zijn beroerde Engels?

André komt overeind en sprint – nog steeds voorovergebogen – naar een dichter kluitje dennenbomen, neemt een snoekduik in het zand en kruipt tussen de dichte stammen weg.

Roerloos blijft hij daar liggen.

Het is een spanning die zijn kindertijd terugbrengt. De ademloze momenten als je je verstopt had en je degene-die-'m-was hoorde naderen. Momenten die uitgetrokken werden tot een eeuwigheid, slechts

beëindigd door de jengelende woorden: 'Ik zie je zitten! Kom maar tevoorschijn, André!' waarbij je nooit wist of je werkelijk gezien was, of dat er gebluft werd in de hoop dat jij je zou laten zien.

Blijf zitten waar je zit.

Dit keer vinden ze hem niet.

Hij hoort dat zich ze al weer van hem verwijderen, daar zorgen hun kinderachtige kreten wel voor.

'Come out, come out little waaa-bbit!'

'Hey, gringo!'

'Schiet als je zijn oren ziet!'

'Come out and plaaa-y!' Dijkvlucht zal maandag schor op het werk verschijnen.

'Skweeeel like a pig!'

De stemmen klinken steeds verder weg. André kruipt tussen de dennenbomen vandaan en blijft even liggen achter een lage wal van zandzakken, weggekropen onder een camouflagenet. Over de bomen schalt nog steeds de kakofonie die voor muziek door moet gaan. 'Moto-cycle go, go, go!'

Leef je maar mooi uit, stelletje sukkels, ik ga terug naar de start!

Behoedzaam begint hij zijn weg terug te zoeken.

Pas wanneer hij de vervallen gebouwtjes ziet, beseft hij dat hij verkeerd is gelopen. Hij moet omgedraaid zijn tijdens al die consternatie van zojuist. In plaats van terug te lopen naar de loods is hij juist verder het terrein opgelopen.

Uit het veld geslagen door zijn vergissing, blijft hij even vertwijfeld staan.

Wat een stomme pech! Wat nu?

Dan vermant hij zichzelf alweer. Hij is niet voor niets de jongste manager in het bedrijf. Niet voor niets draait zijn afdeling nog steeds goed, terwijl alle anderen stuk voor stuk met verlies werken. Hij is een man die altijd krijgt wat hij wil, door er hard voor te werken.

Hij is drijfnaat van het zweet. Het konijnenpak begint doorweekt te raken. Maar hij verdomt het om op te geven. Dit is de zwaarste trainings-

sessie die hij zichzelf ooit opgelegd heeft. Zie het als iets positiefs. Als een keuze. Zeg: Ik kies ervoor om deze beproeving te overwinnen.

Opgewekt door zijn eigen peptalk veert hij overeind. Snel steekt hij een klein stuk open terrein over en drukt zich dan tegen de gevel van het huis. Aan zijn linkerhand wordt hij afgeschermd door de vuurdoorn die de muur overwoekerd heeft. Rechts is de hoek van het huis.

Hij werpt een vlugge blik om de hoek. Dan kijkt hij wat langzamer en zorgvuldiger. Hij kan geen van zijn onderdanen ontwaren, maar de dekking aan deze kant van het huis is wel erg spaarzaam. Er is een deur (toen dit huis nog bewoonbaar was vermoedelijk de achterdeur) maar die zit dicht. Het enige raam, er vlak naast, is dichtgespijkerd

De deur proberen? Nee, niet langer aarzelen, besluit hij dan, het spelletje heeft lang genoeg geduurd. Nu direct terug naar de loods.

Er is een laag gemetseld muurtje (dat ooit misschien de afbakening van een moestuin is geweest) maar dat is grotendeels ingestort en afgebrokkeld. Slechts hier en daar staan nog stukken metselwerk.

In een geveugelde sprint op zijn flopvoeten overbrugt hij het stuk open terrein en duikt halverwege achter een stukje muur weg. Hij zit nu recht tegenover de achterdeur en paniekerig stelt hij zich voor hoe de deur plots open zal zwaaien en de schutters triomfantelijk naar buiten stormen. Maar er gebeurt niets.

Hij springt weer op en rent verder. Bij iedere lange gestrekte pas verwacht hij dat het vuur geopend zal worden, maar dat gebeurt niet en hij bereikt het struikgewas. Hij stormt door de struiken en wordt daar onaangenaam verwelkomd door een plotse stekende pijn in zijn onderarmen en zijn buik. Als een vis in een net spartelt hij om los te komen.

Prikkeldraad? Welke debiel heeft hier prikkeldraad tussen de struiken gespannen? Het is godverdomme prikkeldraad!

Vloekend rukt hij zich los. Hij hoort het kostuum scheuren. Er groeien warme kleverige plekken over zijn armen en buik.

Ik bloed!

Hij trekt aan de hals van zijn kostuum om zichzelf inkijk te geven, om te bepalen hoe ernstig gehavend zijn buik is.

'Bab-bab!' klinkt er achter hem. Hij hoort de kogels tegen de gevel

inslaan. In een reflex draait hij zich om en rent terug naar de deur. Een van zijn lange wiebelende oren wordt geraakt en het masker trekt met een wilde zwiep aan zijn hoofd, de rand snijdt in zijn nek. De ooggaten schuiven weg en hij ziet niets meer. Blindelings valt hij tegen de deur aan, die meegeeft. Hij struikelt naar binnen, terwijl er nog steeds wild op hem geschoten wordt, en liggend op zijn rug trapt hij de deur achter zich dicht.

Met luide, dreigende klappen roffelen de verfkogels op de deur.

Binnen is het vrij donker. Hij trekt het konijnenmasker van zijn hoofd om zich te verlossen van de verstikkende duisternis. Hij ligt op een plavuizen vloer, glibberig, glad en koud. Als zijn ogen aan de duisternis beginnen te wennen, ontwaart hij een deuropening in het vertrek. Van het keukenblok staat niet veel meer. Er hangt een aanrecht aan de muur, maar de meeste kastdeurtjes ontbreken.

Hoelang spelen ze al? André kan het niet goed bepalen, maar het is lang genoeg naar zijn zin. Dit is geen spelletje meer. Niet als er mensen echt gewond raken. Je speelt geen spelletjes op een terrein waar iemand prikkeldraad heeft laten slingeren.

Ik bloed, denkt hij, ik bloed.

En zijn volgende gedachte is of hij een tetanusinjectie moet halen, na zo'n aanvaring met roestend ijzer. En roest prikkeldraad eigenlijk?

Als het schieten wat minder wordt, opent hij de achterdeur een heel klein stukje.

Hij schraapt zijn keel.

'Hé mannen!' roept hij door de kier. 'Genoeg! Stop met schieten. Time-out! Er is hier prikkeldraad gesp...'

'Ik heb hier een kogel met jouw naam erop!' roept iemand van tussen de bomen.

'Nee, serieus, ik...'

Ruw worden zijn woorden onderbroken door het inslaan van een half dozijn kogels op de deur. Dan staakt het schieten weer.

'Wat denk je hiervan, jij roze chocoladeridder? Kom eens hier, dan steek ik deze loop in je gaatje en verf ik je ingewanden!'

Wie is die vuile eikel? Is het Orie soms, die stomme klootzak van een conciërge die de post rondbrengt en prullenbakken leegt? Bij zijn

volgende beoordeling zal ie ervan lusten. Ik ontsla die scatologische smeerlap zo snel dat ie niet weet wat 'm gebeurt!

'Kom hier, drollenzuiger! Doodgeboren bekip!'

Wat zijn dit voor mensen?

'Platluis! Schurftnaaier!'

Het is dat konijnenpak, bedenkt hij dan. Zijn onderdanen zien hem niet meer als hun baas, als de man die hun professionele bestaan in zijn handen heeft, maar als een object van spot en vermaak. Door. Dit. Stomme. Roze. Verdomde. Roze. Konijnenpak.

Hij realiseert zich dat hij terug moet naar de loods. Wacht maar tot hij zijn krijtstreep weer aanheeft, met de das gestrikt en zijn haar gekamd... dan zal het lachen hen vergaan.

'Je laatste uur heeft geslagen!'

Hij vraagt zich af of ze het huis al omsingeld hebben.

Hij grijpt de koelkast vast en begint het onhandelbare gevaarte te verslepen. Tot tweemaal toe verliest hij bijna zijn evenwicht op de gladde vloer, maar hij weet de koelkast tot voor de deur te krijgen.

Ik heb zojuist mijn vluchtweg afgesneden.

Ach, wat zou het ook. Die kant was toch al afgeschreven.

Hij pakt het konijnenmasker van de grond en sluipt behoedzaam door de deuropening, dieper het huis in.

Het is een lange smalle gang waarop zo te zien drie deuren en een trap uitkomen. Aan het ene uiteinde maakt de gang een knik (dé plek om een hinderlaag te leggen). Vanaf de trap valt wat stoffig licht naar binnen. Het is niet veel.

Een van de deuropeningen kijkt uit op een toiletruimte. De pot ontbreekt, maar de stortbak hangt er nog steeds. Er is een klein hoog raampje waarvoor de vuurdoorn groeit.

De voordeur hangt scheef in het kozijn. Buiten wachten die achterbakse onderdanen.

De derde deuropening komt uit op een voormalige woonkamer. De ramen zijn dichtgespijkerd. Door kieren kruipt hier en daar wat licht naar binnen. Met het konijnenmasker in zijn handen sluipt André door de kamer. Hij gluurt door een spleet naar buiten.

Hij ziet gedaanten dichterbij sluipen. De meeste zijn onherkenbaar

in hun legerkostuums. Ze gebaren naar elkaar. Die grote vent, dat moet Boekhalter van dossiers zijn. Hij schommelt opzichtig voort van struik naar struik. Zijn omvangrijke en gemaskerde gestalte in de duidelijk te krappe overall doet hem op een kettingzaagzwaaiende maniak uit een derderangs horrorfilm lijken.

Als ik ook zo'n verfpistool had, dan was jij mijn allereerste doelwit!

En wie is dat die daar op zijn buik aan komt kruipen? Die gluiperd van een Glunderhuizen? Of is het die schijnbaar onderdanige Stokkers?

Ze zijn overal.

Hij hoort glas breken. Een raam? Nee, dat was geen raam. Het klonk alsof iemand een fles tegen een muur wierp. Bekogelen ze me nu met glas?

De woonkamer is leeg op de gemetselde schouw van de openhaard na. Geen plaatsen om zich te verschuilen. Voor de haard ligt een berg zwartgeblakerde rommel. Van tussen de rommel steekt een herkenbare vorm.

Een koekenpan.

André trekt de pan uit het verkoolde hoopje en houdt hem vast bij de greep. Het is net een tekenfilm, maar dan één waarin er wel degelijk bloed vloeit. Het konijnenpak kleeft aan zijn buik. Iedere beweging doet zeer.

Hij zet zijn konijnenmasker weer op om zijn hoofd te beschermen, ook al hindert het zijn zicht.

Met twee handen omklemt hij de steel van de pan.

Kom maar op!

Hij hoort ze aan de voordeur rommelen en trekt zich dieper terug in het huis. Met vermoeide passen sleept hij zichzelf de krakende, houten trap op. Zijn konijnenvoeten maken dat hij drie keer lelijk uitglijdt en zijn scheenbenen langs de traptreden schaaft.

Zou er al iemand binnen zijn, vraagt hij zich af wanneer hij de overloop bereikt. Er komen meerdere kamers op de overloop uit. De ramen hier zijn niet dichtgespijkerd. Wat nu? Uit een raam springen en een been breken?

Hij verstart als hij de voorkamer binnenkijkt.

Er zit daar iemand. Ineengedoken op de grond. Een gezichtsloze soldaat, een van de rebelse onderdanen.

Hij kruipt weg tegen de muur naast de deurpost.

Er klinkt een vrouwenstem uit het vertrek.

‘André? Ben jij het?’

Daar trap ik niet in.

‘Help me,’ zegt ze.

Is dat Louise?

‘Ze zijn gek.’

Ja.

‘Ze hebben me vastgebonden!’

Hij werpt een vluchtige blik het vertrek in. Het is een soldaat met een masker als de anderen, maar hij ziet het lange vlasblonde haar onder haar capuchon vandaan komen. Ze zit op de grond, met haar rug tegen een radiator. Haar handen achter zich.

‘Laat je handen zien,’ sist hij vanuit dekking.

‘Kan niet. Ze hebben me aan de verwarming vastgebonden. Het snijdt in mijn polsen.’

Ze is echt bang.

Hij stapt uit zijn dekking.

Jezus, dit is geen spel meer.

‘Help me,’ smeekt ze en hij kan de gesmoorde paniek in haar stem bijna voelen.

‘We moeten snel zijn,’ zegt hij, terwijl hij dichterbij beweegt.

Ze zit heel ongemakkelijk. Dat moet zeer gaan doen. Welke krankzinnige heeft dit op zijn geweten? vraagt hij zich af, die sadist van een Glunderhuizen?

Voorzichtig gaat hij naar haar toe, want misschien zitten haar gijzelnemers hier nog ergens verstopt. Niet ver meer nu.

Hij hoort haar grinniken achter haar masker van zwart onleesbaar plastic, als ze uit haar hurkstand overeind komt en het verfgeweer achter haar rug vandaan haalt.

‘Hier is ie!’ gilt ze.

Ze richt en begint te schieten.

Wonderlijk genoeg slaagt ze erin hem te missen, terwijl hij op

slechts enkele meters afstand staat. Terwijl de kogels langs hem suizen, draait hij zich om, slippend op zijn konijnenvoeten en stormt terug naar de overloop. Trap af. Hij is halverwege als zijn weg versperd wordt door de noodlottige, zware gedaante van Boekhalter die juist de trap opkomt.

André staart naar beneden, terwijl er vanuit de voorkamer nog steeds geschoten wordt.

En in zijn paniek, op dat radeloze moment, verfkogels die boven zijn hoofd tegen de muur uiteenspatten, Boekhalter met het vergeweer in de aanslag en hijzelf met de steelpan opgeven, op dat stompzinnig primitieve moment, opent hij zijn mond – nee, geen mond, hij opent zijn muil – en er rolt een brul uit, het begint als een grom in de put van zijn maag en zwelt aan tot het imposant en dreigend klinkt als de donder. Het soort oerkreet dat Neanderthalers slaakten wanneer zij worstelden met mastodonten en sabeltandtijgers.

De mastodont Boekhalter deinst geschrokken ineen tegen een wand. André aarzelt geen moment en stormt – nog steeds brullend en zwaaiend met de koekenpan – naar beneden. Boekhalter kiest eieren voor zijn geld en vlucht. André ziet hem verdwijnen in de donkere ruimte van de keuken en in een opwelling werpt hij de koekenpan achter de vluchtende man aan.

Hij weet niet of hij doel treft, maar draait zich om en rent door de gang richting de voordeur. Precies daar waar de gang een bocht maakt, zit er iemand in dekking. Een onderdaan in de rol van sluipschutter. Gezeten op een knie, het geweer in de aanslag. Ze zien elkaar te laat in het schemerduister van de gang. De soldaat reageert te traag om op hem te kunnen vuren. André reageert helemaal niet, maar rent met een klap tegen de geknielde kerel aan en valt over hem heen. Met een harde klap raken ze de grond.

De sluipschutter kermt en begint te worstelen om André van zich af te krijgen. Hij krijgt greep op de konijnenkop, maar André rukt zich los en zijn hoofd plopt uit het masker. André trapt zijn tegenstander van zich af, ontworstelt zich aan de wirwar van armen en benen en krabbelt weer overeind. Het laatste eindje tot aan de voordeur en dan is hij weer buiten.

‘Hij is hier!’ hoort hij achter zich roepen, ‘Het konijn ontkomt!’

Met longen die branden van de inspanning rent hij weg bij het huis, richting de beschutting van het bos.

Rondom hem slaan de kogels in.

Geen masker!

Hij slaat zijn donzige roze armen om zijn onbeschermd hoofd en rent verder. De verflodders spatten links en rechts uiteen tegen de boomstammen. Een verfkogel raakt hem hard op zijn kuit en laat hem bijna struikelen. De plotse, felle pijn brengt tranen in zijn ogen, maar hij heeft geen keus dan door te rennen. De meute zit hem op de hielen en ze gunt hem geen genade.

Hij ziet ze niet meer, maar vermoedt dat ze nog vlakbij zijn. Verscholen onder een camouflagenet houdt hij zich stil. Zonder te hijgen probeert hij weer op adem te komen. Het enige waaraan hij nu nog kan denken is zijn Ferrari-rode Megane die op hem staat te wachten op het parkeerterrein. Zijn uitweg uit deze nachtmerrie.

Het begint al donker te worden. Hij heeft geen idee hoe laat het is, maar het is duidelijk dat het afgesproken speeluur al lang voorbij is. Zijn horloge bevindt zich eveneens bij het pakketje van bezittingen dat hij aan het grietje overhandigde en ligt nu – vermoedelijk – in het kantoor. Als hij daar nog van uit kan gaan. Maar waar kan hij nu nog op rekenen? Dit is al lang geen spelletje meer.

De autosleutels halen en dan als de bliksem ervandoor.

De muziek blijft over de bomen galmen. Is die trut met de navelpiercing in slaap gevallen achter haar draaitafel? Leer klokkijken, slet!

Dan dringt de paranoïde gedachte zich aan hem op: zit zij in het complot? Is ze omgekocht door zijn wraakzuchtige onderdanen?

‘I don’t need you no moooow! Baby I don’t need you no moooow!’

Dit is toch geen muziek, denkt hij, wat een pokkeherrie. Toto, Marc Knopfler en the Dire Straits, dat is pas muziek. A-ha! Of beter nog: Duran Duran met ‘Hungry like the wolf’. Waarom draaiden ze dat niet? Nou, waarom niet? Het zou een geschikte soundtrack zijn voor de strijd die hij hier levert, hij alleen tegen een gezichtsloze barbaarse over-

macht. Ongewapend, in een besmeurd roze feestkostuum, met alleen zijn scherpe verstand en doorzettingsvermogen om op te vertrouwen.

Hij weet waarom er geen 'Hungry like the wolf' of 'Sultans of swing' uit de speakers blaast. Het is dezelfde reden als waarom hij alleen moet strijden: de wereld is gewoon niet eerlijk.

Hij is geen gelovig man, anders had hij een schietgebedje overwogen, maar nu volstaat hij met de mantra: ik ben beter dan jullie, ik kan jullie ontlopen want ik ben slimmer en ambitieuzer. Ik kan dit spel winnen, omdat mijn wil sterker is dan die van jullie.

Bont en blauw gevallen, geschramd en bloedend, zal hij terugkeren en als winnaar uit de strijd komen.

Horen jullie me, stelletje klootzakken, denkt hij, ik zal jullie CAO'ers eens een lesje leren. Ik zal de baantjes onder jullie konten vandaan vegen, ik zal jullie in de goot donderen voordat jullie goed en wel begrijpen wat er gebeurd is. Vandaag zal ik aan jullie ontkomen en maandag op kantoor zal ik deze strijd beslissen.

Het is nu helemaal donker. Hij sluipt weer door de bossen. Een roze konijn met een menselijk gezicht vol verbetering.

Hij denkt dat hij ze heeft afgeschud, maar als hij iets geleerd heeft deze middag dan is het dat je niet te vroeg moet juichen. Behoedzaam gaat hij voort. Hij herkent het terrein niet en hij is bang dat hij in het donker de verkeerde kant oploopt. Het meisje met de navelring had gezegd dat het speelterrein duidelijk afgebakend zou zijn. Met prikkeldraad misschien, trut?

Dan stopt de muziek plotseling.

Is het voorbij?

De stilte prikt onnatuurlijk in zijn oren. De duisternis bespringt hem en kruipt wriemelend onder zijn huid.

Is het eindelijk voorbij?

Hij weet niet hoelang hij al gelopen heeft als hij plots een roodwitte stok aantreft, recht op in de grond. De maan staat inmiddels aan de

hemel.

De roodwitte stokken markeren de overgang tussen het slagveld en het veilige gebied. Achter de stokken mag niet geschoten worden.

Voorzichtig komt hij dichterbij. Hij stapt over de grens.

Veilig, denkt hij, ik heb het gehaald.

Maar er blijft iets aan hem knagen. Er zit iets niet goed.

Dat gevoel wordt bevestigd als hij de roze konijnenkop ziet hangen. De kop is als een jachttrofee op een van de stokken gespietst. Van zijn onderdanen ziet hij geen spoor. De veilige zone ligt er schijnbaar verlaten bij. Er brandt geen licht meer in de loods. Met bonzend hart blijft hij staan. Zitten ze nog in het donker op hem te wachten?

Of zijn ze weggegaan?

Dat zou wel hun ultieme triomf zijn. Als ze hem bang het bos in gejaagd hadden en dan allemaal naar huis waren gegaan. Wat een vernering.

Hij gaat naar de loods. Alles blijft stil en donker. Hij probeert de deur en die is open. Hij blijft in de deuropening staan om zijn ogen aan het diepere duister hier binnen te laten wennen. Links van hem is een lichtschakelaar en een ogenblik overweegt hij om licht te maken. Nee, dan weten ze dat ik er ben.

Zo stil als hij kan sluipt hij naar binnen. Het zou eenvoudig zijn om je te verbergen achter de donkere vormen. De balie. De kleedhokjes. De rekken met uitrusting. Hij voelt zich alsof hij door een schiettent op de kermis sluipt.

Het kantoortje ligt achterin de loods. Hij heeft geen keus. Hij moet zijn autosleutel hebben.

Het kantoortje is een hokje met veel glas. Ook al zijn de luxaflexen open, het is te donker om er naar binnen te kijken.

De deur zit – zoals het meisje beloofd had – op slot. Kwaad ram-melt hij aan de deurkruk. Dan draait hij zich om en kijkt uitdagend de donkere loods in.

Kom maar op! denkt hij, hier ben ik!

Maar er komt niemand.

Hij haalt een brandblusser van de muur, verbaast zich over het gewicht van dat ding, in Hollywood-films hanteren de helden ze altijd zo eenvoudig. Hij gebruikt de onderkant van de blusser om een raam in te slaan. Ik houd van het geluid van brekend glas, denkt hij grijnzend in het donker. Zorgvuldig tikt hij alle scherven uit de sponning. Ik ga dit niet vergoeden. Mooi niet.

Hij zet de blusser neer en klimt heel voorzichtig om zichzelf niet te besnijden door het raam naar binnen.

Het is hier te donker om ook maar iets te zien. Op de tast vindt hij het lichtknopje en – in weerwil van zijn eerdere bedenkingen – knipt het aan. Glasscherven knerpen onder zijn voeten.

Een bureau met klapstoel. Twee stalen archiefkasten. Een potplant. Een kalender met een blote Miss Maart aan de muur. Heel chic.

Zijn spullen liggen op een hoek van het bureau. Zijn pak, nog steeds netjes opgevouwen. Stropdas, portemonnee, mobiel, en zijn autosleutel. Ik kleed me bij mijn auto om.

Hij pakt zijn spullen. Als hij zich omdraait, schrikt hij van de reflectie in de ruiten, voordat hij zichzelf erin herkent.

Jezus, wat zie ik er uit! Zijn gezicht is vuil en doorgroefd met donkere lijnen. Zijn haar staat in wilde pieken alle kanten op, zweet en zand hebben het in een avant-gardistisch kapsel geboetseerd. Het ooit roze konijnenpak is ongelooflijk smerig en op talloze plaatsen gescheurd.

Dat pak kan ze mooi in d'r nauwe, samengeknepen reet douwen.

Met zijn armen vol klautert hij weer naar buiten door het raam. Het licht laat hij branden.

Het parkeerterrein is donker. Alleen bij de uitgang brandt een enkele straatlantaarn.

Zijn auto is de enige op het terrein.

Het is voorbij.

Hij merkt dat zijn nekharen overeind gaan staan wanneer hij het open terrein betreedt.

Het is veilig, zegt hij tegen zichzelf, ze zijn allemaal weg.

Met zijn hand nog steeds onhandig in de roze konijnenwant, om-

klemt hij zijn sleutel, richt het als een vuurwapen en drukt op het knopje. De koplampen lichten even op en hij hoort het klikken waarmee de deuren ontgrendelen.

Wat is dat?

Hij versnelt zijn pas. Laat de spullen vallen en rent het laatste eind.

Nee...

Ze hebben op zijn auto geschoten. De verf zit overal. In bloemrijke patronen op zijn motorkap en dak, in druipslierten langs de zijkant.

Nee...

De voorruit is even ondoorzichtig als een schilderij. Er steekt een plastic en aluminium paintballgeweer door de ruit. De barsten in het glas zitten vol met gestolde verf.

N...

André voelt nog een schreeuw in zijn binnenste opkomen, maar hij verbijt zich. In plaats daarvan kijkt hij om zich heen, over het verlaten parkeerterrein, speurend naar een dader.

Wie?

Dan, in de volkomen stilte, begint Für Elise te spelen en zijn hart slaat twee slagen over.

Hij loopt naar waar hij zijn spullen heeft laten vallen. Onhandig vist hij met de wanten zijn mobieltje tussen zijn kleren vandaan en kijkt op het blauw oplichtende scherm. Nummer onderdrukt. Met zijn grote onwillige duim drukt hij op het hoorntje. Brengt het mobieltje naar zijn oor, maar zegt niets.

Aan de andere kant hoort hij iemand ademen.

Dan begint het lachen. Zijn ongeziene kwelgeest schatert het uit.

'Ha, ha, ha, ha!'

Hij staart naar de telefoon. Het hoongelach houdt aan. Hij vraagt zich niet af wie van zijn onderdanen hij hier aan de lijn heeft. Het doet er niet toe. Ze zijn allemaal schuldig. Hij strekt zijn arm naar achter en wil het mobieltje bij zich vandaan werpen alsof hij een handgranaat gooit, maar op het laatst beheerst hij zich.

Kalm. Houd de eer aan jezelf. Kalm.

Trillend van woede zoekt hij steun bij zijn verwoeste auto. Hij legt zijn mobieltje op de bont besmeurde motorkap. Vist zijn sleutel op en

ontgrendelt de deuren. Hij trekt het vergeweer uit zijn voorruit, waardoor de hele ruit loskomt uit de rubbers. Als een afgeschudde slangen-huid glijdt de ruit over de motorkap naar de grond. Het geweer in zijn handen weegt bijna niets. De plastic trommel bovenop is natuurlijk leeg.

‘Gratis airco!’ wordt er door het mobieltje geroepen.

Mijn CAO’ers zijn nog vlakbij, denkt André, ze zitten naar me te gluren. Gluren en glunderen.

Dan valt zijn blik op het kinderstoeltje op de achterbank, en de knikkerzak die zijn zoontje weer eens achteloos heeft laten slingeren. Zo’n bonk is ongeveer even groot als een verfpatroon. Zijn therapeut noemt zulke gedachten een *aha-erlebnis*.

Hij heeft nog maar twee minuten nodig om zijn voorbereidingen te treffen.

Dan laat hij zijn auto achter, en gaat met vastberaden passen op weg naar de bosrand, zijn ogen spiedend in het duister.

Tijd voor kinderspelletjes.

M&M medewerkers

(In alfabetische volgorde)

Jaap Boekestein, winnaar van de Rakis Award en de Paul Harland Prijs, heeft inmiddels vijf fantasyromans en diverse verhalenbundels op zijn naam, plus honderden korte verhalen in diverse tijdschriften en anthologieën. Daarnaast was hij redacteur van *Holland SF* en is hij redacteur van *Wonderwaan* en *Moord & mysterie*. Tevens fotografeert en illustreert hij. Tegenwoordig schrijft hij voornamelijk verhalen in het Engels.

Bjarne Donderdag publiceerde bij uitgeverij Ampersand Antwerpen de parlando poëziepartituur *Dagboek van de Dichter* nadat hij in Nieuw-Zeeland veroordeeld werd voor misbruik van het woord 'kiwi'. Hij had er zogezegd de nationale eer gekrenkt. *Dagboek van de Dichter* is het poëtisch-prozaïsch verslag van zijn proces. Hij was ook laureaat van de Dunya Poëzieprijs Rotterdam 03 en werd genomineerd voor Apollo Prozaprijs 02, Plantage Poëzieprijs 02 en tweemaal Nieuwegeinse Literatuurprijs. Bjarne Donderdag was runner-up voor de Holland Park Poëzieprijs 2013 & 14; tweemaal werd hij genomineerd met een gedichtencyclus voor Hofvijver Poëzieprijs Den Haag 2014 & 15.

Guido Eekhaut publiceerde een kleine veertig boeken en meer dan honderd verhalen, zowel moderne fantasy, misdaad, SF, surrealisme, slipstream als horror. Hij won zowel de Hercule Poirotprijs voor 'Absint' als de Prijs van de stad Brussel en werd genomineerd voor de Diamanten Kogel en de Gouden Strop. Hij houdt zich bezig met futurisme en adviseert in verband met sociale relaties en innovatie. Zijn meest re-

cente boek is de spionagethriller “De Zwarte Prins”, het eerste deel uit een alternatieve-geschiedenistrilogie rond het hart van het Victoriaanse rijk, Malvil.

Roelof Goudriaan is redacteur-uitgever voor *Verschijsnel*, een vzw die Nederlandstalige fantastische en ideeënliteratuur promoot. Hij heeft inmiddels meer dan zestig titels geredigeerd. Daarnaast redigeerde hij de Europese sf-nieuwsbrief *Shards of Babel*, het Nederlandse artikelen-tijdschrift *Holland SF* en het Ierse slipstream tijdschrift *Albedo One*. Momenteel is hij redacteur en opmaker voor *Wonderwaan* en *Moord & mysterie*. Zo nu en dan illustreert, vertaalt en schrijft hij zelf.

Karin en Dimitri zijn Karin Kallenberg en Dimitri VanHove.

Karin zegt: ik ben geboren en getogen in Amsterdam en ben afwisselend daar en in Rome. Ik ben lerares Nederlands en heb in Rome op de Nederlandse en internationale school gewerkt. Een paar jaar nu ben ik bezig met creatief schrijven als hobby. Een andere grote hobby is schilderen. Ik ben getrouwd en heb twee volwassen kinderen.

Dimitri zegt: ik ben een stuk jonger en mooier dan mijn schrijfpartner, ben afkomstig uit West-Vlaanderen en woonde tot voor kort samen met mijn ingebeelde vriendin in Brugge.

Naast mijn illustratiewerk publiceerde ik korte verhalen in een aantal Vlaamse en Nederlandse literaire tijdschriften en de politiethriller-parodie ‘Hardgekookt’. Op een schrijverssite leerde ik de toen net vrijgelaten Karin kennen met wie ik sindsdien samenwerk.

In december 2013 debuteerden we bij uitgeverij Zilverbron met de psychologische thriller *B.B.* Sindsdien schreven we vele korte verhalen, columns en blogs.

www.facebook.com/KarinEnDimitri

twitter: @karinendimitri

Jan J.B. Kuipers publiceerde meer dan 60 boeken en honderden bijdragen: geschiedenis, archeologie, SF/Fantasy, literair proza en poëzie, thrillers, kinderboeken. Won enkele malen de King Kong Award resp. Millennium Prijs, en enkele prijzen in andere genres. Was stadsdichter

van Middelburg in 2005/2006. Hij is redacteur van o.m. *Ballustrada* en medewerker van o.m. *Archeologie Magazine* en *Zeeuws Tijdschrift*. Recente titels: *De VOC. Een multinational onder zeil, 1602-1799* (Walburg Pers, geschiedenis), *Methoden tegen de helderheid* (Liverse, essays).

Nadine Luchsinger is een (bijna) 27-jarige studente forensische psychologie die de laatste acht jaar van haar leven aan het verkeerde onderwerp heeft gewijd. Het was een verrijkende ervaring, maar ze heeft wel een flinke achterstand weg te werken op het gebied van literatuur en het geschreven woord in het algemeen. Vanaf haar eerste opstel op de middelbare school was schrijven een passie, maar pas vanaf haar 25e durfde ze te geloven dat er meer in zit dan een hobby. Altijd tegen een deadline aan werkend: Nadine heeft het laatste deel van dit verhaal geschreven met 39 graden koorts.

Marcel Orie publiceerde een honderdtal verhalen en artikelen in verschillende bundels en tijdschriften. Hij is redacteur van de verhalen-tijdschriften *Wonderwaan* en *Moord & Mysterie*. Bij uitgeverij Verschijnsel verscheen in 2009 zijn verborgen roman *Een masker met een tong*. In 2013 volgde *Een vuist vol tanden*, een verhalenbundel-als-rariteitenkabinet.

Debby Willems werkt als docente Engels in het voortgezet onderwijs. Omstreeks 2014 is ze begonnen met het schrijven van korte verhalen, voornamelijk binnen de genres horror, (urban) fantasy en thriller. Haar verhalen behaalden meerdere hoge noteringen in schrijfwedstrijden en daarnaast zijn haar werken in diverse bundels gepubliceerd.

Verhalen gezocht voor de boulevard van versplinterde dromen!

MOORD & MYSTERIE, het gratis elektronische tijdschrift voor spannende verhalen, organiseert voor het derde nummer een verhalenwedstrijd met het thema:

VERSPLINTERDE DROMEN

WAT ZOEKEN WE?

- Een verhaal waarin het thema 'versplinterde dromen' een rol speelt, in het genre detective, thriller, spionage, spanning, whodunit, historische speurder, hard boiled, oorlog, pulp, weird enzovoorts. Kortom: moord en/of mysterie.
- Omvang: circa 1000-7000 woorden. Heel strikt zijn we daar niet in, maar ga geen hele roman insturen.
- Eerdere verschijning is geen probleem, zolang het verhaal vrij is om gepubliceerd te worden. Als het eerder is verschenen, vermeld dan waarin en wanneer.

WAT VALT ER TE WINNEN?

De winnaar komt op de eeuwige Moord & mysterie-erelijst terecht en krijgt een publicatie van het winnende verhaal in nummer 2 van Moord & mysterie. Vanzelfsprekend ontvangt de winnaar een bewijsexemplaar van dat nummer. De rechten van het verhaal blijven bij de auteur liggen.

INZENDEN

- Stuur de inzending voor 15 juni 2017 naar:
redactie@wonderwaan.info
met vermelding van 'versplinterde dromen' in de onderwerpregel

van de e-mail.

- Het verhaal in Word- of RTF-formaat, je naam en e-mail linksboven op de eerste pagina. Gebruik corps 12, met lettertype courier, regelafstand anderhalf. *Cursief* als *cursief*. **Vet** als **vet**. Volg de standaard dialoogregels zoals gebruikt in *Moord & mysterie*. Verder in het document geen andere opmaak, frames, illustraties, kaders, et cetera. Onderaan het verhaal graag een korte biografie.
- Maximaal één inzending per auteur.
- De jury bestaat uit de redactie van *Moord & mysterie*: Jaap Boekstein, Roelof Goudriaan en Marcel Orie.
- Verhalen die niet voldoen aan het thema kunnen worden gediskwalificeerd.
- de winnaar wordt voor 30 juni 2017 bekendgemaakt.

Moord & mysterie erelijst

Winnaars van de *Moord & mysterie*
verhalenwedstrijden zijn:

Moord & mysterie 1, thema 'Fatale'
Oshan Arts - Rode sneeuw

Moord & mysterie 2, thema 'Rancune'
Guido Eekhaut - Verdwenen meisjes

Verantwoording

Alle verhalen verschijnen hier voor het eerst, met uitzondering van:
 Klopjacht op het roze konijn door Marcel Orie – verhalenbundel
 ‘Een vuist met tanden’, Verschijnsel 2013
 Moeilijke woorden door Jan J.B. Kuipers - Ballustrada jrg 15 nr 1, 2001

Roelof Goudriaan heeft, naast eigen foto's en rechtenvrij materiaal,
 met dank gebruik gemaakt van onderliggend materiaal o.b.v. Creative
 Commons-licenties, afkomstig van:

Omslag - Commander Keane

Moeilijke woorden (blz 29) - Gustave Doré

Het Peperkoekenhuis (blz 53)

Tussen waanzin en waarheid (blz 79) - Otto Phokus,

Camera Eye Photography & Cathleen Tarawhiti

Vertrouw op Garry (blz 85) - Tine Selssi